

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
ΤΗΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑΣ

ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΥΜΙΑ
ΓΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Σημειώσεις για τις μεταμορφώσεις της κυριαρχίας και την βιωμένη αντίσταση

στον εσωτερικό εκθρό

Στις παρακάτω σελίδες παραθέτω ορισμένες προσωπικές σκέψεις - συμπεράσματα για τις παγκόσμιες κεντρικές και αποκεντρωμένες ημέρες δράσης.

Τις σημειώσεις που ακολουθούν τις αφιερώνω στα άτομα που συμμετέχουν στην αντιεξουσιαστική συλλογικότητα «εσωτερικός εκθρός», για τον απλό λόγο ότι η προσωπική παρακολούθηση και συμμετοχή στις συναντήσεις, στις συζητήσεις και στις δράσεις της ομάδας με βοήθησε σημαντικά ώστε να ερμηνεύσω προσωπικά και συλλογικά βιώματα αλλά και να κατανοήσω διάφορες πτυχές της αντίστασης.

Μέσα από προσωπικές αντιφάσεις και λόγω αρχικά της αναγκαιότητας για δραστηριοποίηση αλλά έπειτα και συνειδητής επιλογής για αντιθετική δράση συμμετείχα σε ορισμένα γεγονότα - στιγμές των κινήσεων ενάντια στη παγκοσμιοποίηση...

Στο κείμενο που ακολουθεί υπάρχουν ορισμένα αποσπάσματα από διάφορα κείμενα, αρκετά εκ των οποίων έχουν μοιραστεί σε όλους τις «τρίτες» κατά τη διάρκεια της χρονιάς που μας πέρασε.

Αντικείμενο των σημειώσεων είναι η προσπάθεια ερμηνείας των αιτιών που γέννησαν τις «αντικαπιταλιστικές» κινητοποιήσεις των τελευταίων χρόνων, η ανάλυση των τακτικών και στρατηγικών επιλογών στο δρόμο, και ορισμένες επιφυλακτικές εκτιμήσεις για το κοντινό μέλλον... Δεν θα εσιτάσω καθόλου στη θεωρητική προσέγγιση του όρου "παγκοσμιοποίηση" και τις περί αυτού φιλολογίας (πως έχει προκύψει, κατά πόσο ισχύει και τι εξυπηρετεί ...), όχι επειδή θεωρώ την εν λόγω συζήτηση χωρίς νόημα, αβάσιμη ή από τα πριν στημένη, αλλά πολύ απλά διότι είμαι αρκετά επιφυλακτικός σε σχέση με τα ανταγωνιστικά στοιχεία που θα μπορούσε να προσφέρει μια μικρή αναφορά στα πλαίσια αυτής της εργασίας.

Το έντυπο που κρατάτε είναι γραμμένο με ένα όχι γραμμικό, αλλά με συνολικό τρόπο και δομείται από 6 σημεία τα οποία επεξεργάστηκαν και δουλεύτηκαν ταυτόχρονα. Δεν υπάρχει προτεινόμενη συνταγή ανάγνωσης. Μπορεί να διαβαστεί γραμμικά-σπονδυλωτά με βάση τη σειρά των κεφαλαίων ή τμηματικά πηδώντας κεφάλαια ή διαγώνια ή ανακατωμένα ή τέλος πάντων σύμφωνα με την ιδιαίτερη οπτική ικανότητα και επιλογή του κάθε αναγνώστη.

Τα 6 σημεία σίγουρα δεν μπορούν να εξαντλήσουν ένα αρκετά πολύπλευρο ζήτημα και να αγγίξουν το σύνολο των διαφορετικών εμπειριών που το συνοδεύουν, ωστόσο λειτούργησαν βοηθητικά προς εμένα και ελπίζω το ίδιο να συμβεί και προς τους αναγνώστες/στριες του. Ο στόχος των σημειώσεων που ακολουθούν είναι να εμπλουτίσουν τη συζήτηση και το προβληματισμό σχετικά με τις προκλήσεις που αντιμετωπίζουμε τόσο μπροστά στις αναμενόμενες κινητοποιήσεις των δύο επόμενων χρόνων 2003 - 2004, όσο φυσικά και στον καθημερινό αγώνα μας ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας.

Ελπίζω οι σημειώσεις, που θα ακολουθήσουν, να φανούν χρήσιμες σε όσο το δυνατό περισσότερους/ες.

Με εκτίμηση
χάρης
θεσσαλονίκη - φεβρουάριος 2003

Περιεχόμενα**Σημείο 1.**

Βασικά χαρακτηριστικά & πως ξεκίνησαν οι παγκόσμιες ημέρες δράσης

σελ 3

Σημείο 2.

Από ποιούς αποτελείται το σημερινό "αντικαπιταλιστικό κίνημα". Για ποιούς λόγους συμμετέχουν στις παγκόσμιες ημέρες δράσης ή γιατί δεν είναι κίνημα, γιατί δεν είναι αντικαπιταλιστικές οι παγκόσμιες ημέρες δράσης

σελ 25

Σημείο 3.

Ο συμβολικός χαρακτήρας των παγκόσμιων ημερών δράσης.

σελ 35

Σημείο 4.

Το ζήτημα της βίας - μη βίας και μικρή σημείωση για τις μορφές δράσης

σελ 57

Σημείο 5.

Τα αναρχικά - αντιεξουσιαστικά μπλοκ

- το black block **σελ 69**

- το carnival (pink) block και τα reclaim the streets **σελ 79**

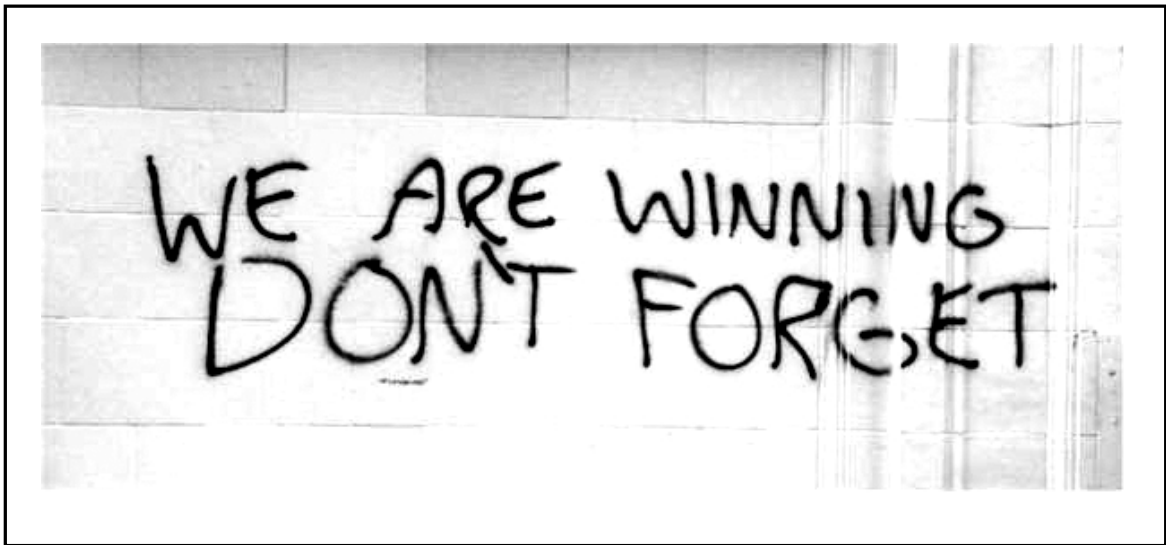
Σημείο 6.

Από εδώ και πέρα

σελ 95

Χρονικό παγκόσμιων ημερών δράσης (κεντρικών & αποκεντρωμένων)

σελ 100

Βασικά χαρακτηριστικά & πως ξεκίνησαν οι παγκόσμιες ημέρες δράσης

«Η εξουσία μας έχει πουλήσει ένα ψέμα, ότι πητηθήκαμε. Δίχως να την ενδιαφέρει αν η ήττα μας είναι γεγονός, η εξουσία προσπάθησε να μας κάνει να πιστέψουμε ότι είμαστε πητημένοι. Ποιοι? Εμείς, εσύ, εγώ, όλοι όσοι σκέφτονται ότι είναι δυνατός και αναγκαίος ένας κόσμος όπου η Δημοκρατία, η Ελευθερία και η Δικαιοσύνη θα εγκαταλείψουν τη βολική τους θέση σαν ουτοπίες, θα εγκαταλείψουν τις βιβλιοθήκες και θα έρθουν να ζήσουν (και να παλέψουν, η πάλη άλλωστε είναι ένας όμορφος τρόπος ζωής) μαζί μας.

Πάνω στο ψέμα της δικής μας ήττας, η εξουσία διάλεξε την πτώση του τείχους του Βερολίνου σαν ένα σύμβολο της παντοδυναμίας και της αιωνιότητάς της. Πάνω στα ερείπια του Τείχους του Βερολίνου η εξουσία έχτισε ένα τείχος πιο μεγάλο και πιο δυνατό. Το τείχος της απελπισίας.

Το τείχος εξακολουθεί να βρίσκεται εκεί, αποτελεί μέρος της ιστορίας, αλλά δε συμβολίζει την ήττα της ελπίδας ούτε τη νίκη του κυνισμού. Υπάρχει στο Βερολίνο ένα κομμάτι σπασμένου καθρέπτη που κληρονομήσαμε σαν ιστορία.

Ένα σύμβολο? Ναι ένα σύμβολο. Γιατί να μη βγάλουμε κάτι νέο από εκεί που έμεινε το παλιό? Τι έχουμε να χάσουμε? Τίποτα, εκτός από το φόβο, τις ντροπές, τις τύψεις μας και τους εφιάλτες.»

«χαιρετισμός στη συνάντηση
αλληλεγγύης για τους zapatistas»
sub-commandante marcos
Παρίσι Ιανουάριος 1996

Τα παγκόσμια ραντεβού ή αλλιώς παγκόσμιες μέρες δράσης (global days of action - GDA) διακρίνονται σε σχέση με άλλες παλαιότερες ή και σύγχρονες μορφές κινητοποιήσεων για δυο κατά κύριο λόγο ιδιαίτερα χαρακτηριστικά.

1) Λαμβάνουν χώρα στους τόπους και στο χρόνο που έχουν επιλέξει τα διάφορα μορφώματα της ελίτ του πλανήτη (ενδεικτικά: W.T.O. - παγκόσμιος οργανισμός εμπορίου, W.B. - παγκόσμια τράπεζα, I.M.F. - διεθνές νομισματικό ταμείο, E.E. - ευρωπαϊκή ένωση, N.A.T.O., FTAA - συμφωνία ελεύθερου εμπορίου για την αμερική, G8, W.E.F. - παγκόσμιο οικονομικό φόρουμ, κ.α.) για τα συνέδριά τους (τα μέγα-συνέδρια).

2) Επιδιώκουν να βρεθούν σε αυτά άνθρωποι και συλλογικότητες από διάφορα σημεία του πλανήτη και ετερόκλητων πολιτικών αντιλήψεων.

M16/june18th/seattle/davos/washington/melbourne/prague/nice/Napoli/quebec/gotenborg/genoa/brussels/newyork/barcelona/sevilla/oslo/kopenhagen/...

Γνώμη μου είναι, ότι και τα δύο παραπάνω χαρακτηριστικά οφείλονται, όχι μόνο αλλά σίγουρα, σε μεγάλο βαθμό στην αφετηρία και ταυτόχρονα σύμβολο όλων των παραπάνω σύγχρονων κινητοποιήσεων που ήταν η εξέγερση των Ζαπατίστας και οι επακόλουδες δράσεις αλληλεγγύης.

Οι Ζαπατίστας επέλεξαν να συνδέσουν την δράση τους με τους παγκόσμιους διεθνείς οργανισμούς. Αυτό φάνηκε ξεκάθαρα, κυρίως από την ημερομηνία που επέλεξαν για να γίνει η κορύφωση του ήδη δεκάχρονου αγώνα τους, καταλαμβάνοντας τις επτά πόλεις στην Τσιάπας (1^η Ιανουαρίου 1994). Ημερομηνία που θα ξεκινούσε και το συνέδριο της ΝΑΦΤΑ -συμφωνία για το ελεύθερο εμπόριο μεταξύ ΗΠΑ, Καναδά, Μεξικό-. Έτσι λοιπόν, ο EZLN θέτει-προτείνει το πρώτο χαρακτηριστικό των σύγχρονων αγώνων: ο εκδρός συμβολίζεται στους διεθνείς οργανισμούς (για πολλούς αργότερα το «συμβολίζεται», όπως θα εξηγήσω παρακάτω, μετατράπηκε σε «είναι»).

Στη συνέχεια οι Ζαπατίστας ζήτησαν αλληλεγγύη γενικώς και αορίστως, θα έλεγα, από το σύνολο των αριστερών και αναρχικών του πλανήτη μέχρι και από διάφορους διεθνείς οργανισμούς, από καθεστωτικά μμε ακόμα και από κυβερνήσεις.

Αναφέρω ενδεικτικά μερικές εκκλήσεις τους:

«Ζητάμε από τους διεθνείς οργανισμούς και το Διεθνή Ερυθρό Σταυρό να επιβλέψουν και να πλαισιώσουν τη μάχη που δίνουν οι δυνάμεις μας, προστατεύοντας τον άμαχο πληθυσμό, μιας και δηλώνουμε ότι υπαγόμαστε στο εξής στους κανονισμούς που υπαγορεύονται από τις διατάξεις της Συνθήκης της Γενεύης για τον πόλεμο»

Γενικό επιτελείο του EZLN - 1993

«απευθύνουμε ειδική έκκληση στο λαό και τη κυβέρνηση της Βόρειας Αμερικής. Από τον πρώτο, ζητάμε να προβεί σε εκδηλώσεις αλληλεγγύης και υποστήριξης στον αγώνα των συμπατριωτών μας. Στη δεύτερη, να σταματήσει κάθε οικονομική και στρατιωτική βοήθεια στην ομοσπονδιακή μεξικάνικη κυβέρνηση, λαμβάνοντας υπόψη ότι είναι μια δικαιοδική κυβέρνηση που δε σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα»

Γενικό επιτελείο EZLN 11 Ιαν. 1994

«εφιστούμε την προσοχή του έντιμου εγχώριου και διεθνούς Τύπου πάνω στη γενοκτονία στην οποία επιδίδονται οι ομοσπονδιακές ένοπλες δυνάμεις στον Σαν Κριστομπάλ δε λα Κάσας ...»

Γενικό επιτελείο EZLN 11 Ιαν. 1994

Με τα παραπάνω αποσπάσματα δεν επιδιώκω φυσικά σε κανένα βαθμό να υποβαθμίσω τη σημασία, την αγωνιστικότητα, και τις καινοτομίες της εξέγερσης και του συνεχιζόμενου αγώνα των Ζαπατίστας, ούτε να προσβάλλω όσους αντιεξουσιαστές/στρίες τους έχουν δείξει έως τώρα αλληλεγγύη. Ωστόσο πρέπει να δούμε τις συνέπειες και την αποτελεσματικότητα αυτών των μάλλον καλοπροαίρετων εκκλήσεων.

Ήδη πριν την 1^η Ιανουαρίου 1994 υπήρχαν διάφορες ομάδες, αλλά και ανεξάρτητα άτομα που υποστήριζαν με ποικίλους τρόπους τον αγώνα των Ζαπατίστας. Μετά όμως από την αιματηρή εξέγερση αρχίζει να ξεπηδάει, σχεδόν σε όλες τις ηπείρους, ένα μεγάλο πλήθος επιτροπών και πρωτοβουλιών υποστήριξης (αρκετοί την ονόμασαν φιλοζαπατιστική μανία). Οι Ζαπατίστας δεν είναι σε θέση και ούτε θα έπρεπε, να ελέγξουν το πλόν και την σκοπιμότητα όλων αυτών, που υποστήριζαν ότι τους δείχνουν αλληλεγγύη. Παρόλ' αυτά η συνέχιση των εκκλήσεων προς όλη την ανθρωπότητα στιγμάτισε σίγουρα αυτό που θα αποκαλεστεί αργότερα «κίνημα ενάντια στη παγκοσμιοποίηση». Μάλλον, τους ενδιέφερε περισσότερο η ποσότητα των δράσεων αλληλεγγύης, παρά τα ποιοτικά χαρακτηριστικά των αλληλεγγύων ομάδων.

Έτσι μπορεί να δικαιολογηθεί το γεγονός ότι στο κάλεσμά τους ανταποκρίνονται και επιδιώκουν, διαφημίζοντάς το κιόλας, να τους δείξουν αλληλεγγύη άνθρωποι και συλλογικότητες που ανήκουν σε εντελώς ετερόκλητες, αν όχι αντίπαλες μεταξύ τους, πολιτικές ομαδοποιήσεις. Από την επίσημη κοινοβουλευτική - δεσμική - ρεφορμιστική ακόμα και κυβερνητική αριστερά, πολλά εναλλακτικά αλλά και καθεστωτικά μμε, μέχρι και οι περισσότεροι αναρχικοί στάθηκαν αλληλέγγυοι. Ειδικά για την περίπτωση των αριστερών κομμάτων η αλληλεγγύη στους Ζαπατίστας φάνηκε ότι δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μόνο η επιδίωξη απόκτησης πολιτικής υπεραξίας (βλ. ντόπια κοινοβουλευτική αριστερά - την διαφήμιση και πολιτική «εκμετάλλευση» της κατασκευής του σχολείου της Τσιάπας από τον συνασπισμό κτλ). Άρα βρισκόμαστε μπροστά σε ένα πρόταγμα από πλευράς των Ζαπατίστας περισσότερο ή λιγότερο σαφές, σίγουρα όμως αρκετά επικίνδυνο, του στυλ: Ενωθείτε όλοι μαρξιστές, λενινιστές, τροσκιστές, αυτόνομοι, δεσμικοί, εξωδεσμικοί, βουλευτές, (μ).κ.ο., δημοσιογράφοι, αναρχικοί ενάντια στους διεθνείς οργανισμούς και επιτεθείτε στις πολυεθνικές εταιρίες.

Όσον αφορά το πρώτο χαρακτηριστικό

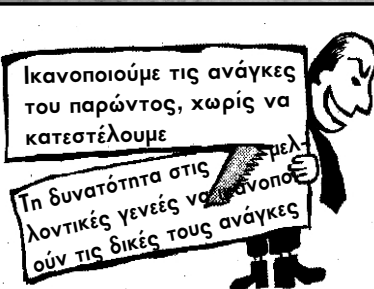
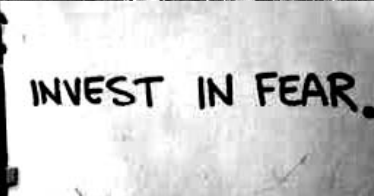
Είναι γεγονός ότι μετά τη κατάρρευση της ανατολικής αυτοκρατορίας (ή αλλιώς των σοσιαλιστικών καθεστώτων) και την ταυτόχρονη επιτάχυνση του μεταφορντικού τρόπου εργασίας και ζωής, οι κάτοικοι κυρίως του δυτικού κόσμου βρέθηκαν σε μια κατάσταση σύγχυσης. Από τη μια φάνηκε ότι ο καπιταλισμός είχε πια ολοκληρωτικά νικήσει. Οικονομολόγοι, επιστήμονες, νεοφιλελεύθεροι και μετανοημένοι πρώην αριστεροί «διανοούμενοι» καλλιεργούσαν ένα κλίμα ευφορίας περί του τέλους της ιστορίας. Από την άλλη οι κάτοικοι των δυτικών χωρών εξακολουθούσαν με αμνηχανία απλώς να κυνηγούν περισσότερα κέρδη, ενώ η πεινά συνεχίζει να απαγορεύει τη ύπαρξη ζωής στους κατοίκους των υπόλοιπων χωρών.

Σταδιακά, άρχισε να διαφαίνεται ότι η επικαλούμενη πρόοδος, που θα ερχόταν με τη νίκη του νεοφιλελευθερισμού, δεν ισχύει για όλο το πληθυσμό του πλανήτη. Η φτώχεια αυξήθηκε, οι πόλεμοι συνεχίστηκαν, το χάσμα μεταξύ πλούσιων και φτωχών διευρύνθηκε. Το κράτος κοινωνικής πρόνοιας, για τις δυτικές κοινωνίες φυσικά μόνο μιλάμε, περιορίστηκε, η ρύπανση της ατμόσφαιρας διογκώθηκε, τα νερά, το έδαφος, και ο αέρας υπέστησαν την μεγαλύτερη εκμετάλλευση και καταστροφή από την εποχή που εμφανίσθηκε ο άνθρωπος. Έγινε επίσης φανερό ότι η καταστροφή ενός ζωντανού σημείου του πλανήτη επηρεάζει αυτόματα ολόκληρη την υδρόγειο.

μοριοποίηση της εξουσίας

«ο καπιταλισμός μπορεί να υπάρξει σαν τέτοιος από τη στιγμή και πέρα που παράγει στο επίπεδο του ατόμου μια συγκεκριμένη ψυχική δομή ικανή να προσαρμοστεί στις ανάγκες και τις απαιτήσεις του συστήματος. (...) Ο καπιταλισμός μοριοποιείται, καταδύεται στη μικροκλίμακα, αγκαλιάζει το ίδιο το άτομο, το ίδιο το υποκείμενο, τη μικρή ομάδα, τα ίδια τα συναισθήματα. Ο σύγχρονος καπιταλισμός δεν παράγει απλά και κύρια κάποια εμπορεύματα, κάποια αντικείμενα, είναι πρώτα απ' όλα μια τεράστια παραγωγή υποκειμενικότητας»

Φελίξ Γκουατταρί

σ 1

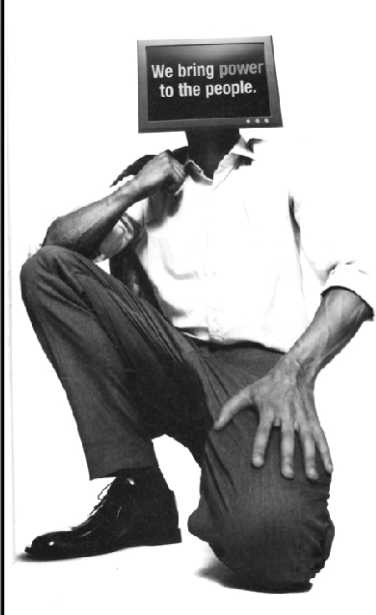
Πόσο
πολύ
εγώ
αξιζώ?

CONSUME
ACQUIRE
EAT
DRESS
DRIVE
DRINK
FUCK

Τι κοινό έχουν αυτοί οι άνθρωποι

We bring power
to the people.

Ταυτοχρόνως, η εξουσία, με τις λογής λογής ενσάρκώσεις της, άρχισε να δικτυώνεται και να διαχέεται παντού, δεν κατοικεί πια κάπου μακριά στις ΗΠΑ, ούτε είναι απομονωμένη στα κατά τόπους αφεντικά. Μάλλον βρίσκεται παντού γύρω μας, διαπλέκεται, αποικεί και βυθίζεται διαρκώς στο επίπεδο των ατόμων - υποκειμένων, τα οποία και διαρρηγνύει, δημιουργώντας σε ένα άτομο πολλές υποκειμενικότητες. Η εξουσία δεν έχει πλέον το (ε) κεφαλαίο (ίσως να μην το είχε και ποτέ), δεν ανήκει σε μια μειοψηφία, αλλά διαμορφώνεται καθημερινά σε όσους βρίσκονται υπό την προσταγή της. Και υπό την προσταγή της είμαστε όλοι μας είτε κατοικούμε σε κάποιο πλούσιο προάστιο του Λος Άντζελες και παράγουμε 1,6 τόνους σκουπίδια το χρόνο, είτε τζογάρουμε τις ελπίδες μας στο χρηματιστήριο της Αθήνας, είτε ζούμε με το όνειρο της αγοράς ενός αμερικάνικου αυτοκινήτου στη Κίνα. Αυτό που συμβαίνει είναι ότι αναπαράγουμε και εμπλουτίζουμε με την ίδια τη ζωή μας την προσταγή και την διαίωνιση της εξουσίας. Αυτό σημαίνει ότι πεθαίνουμε καθημερινά, μεταφορικά, αλλά και κυριολεκτικά. Φυσικά για μερικούς ο θάνατος είναι μόνο η μαλακισμένη ζωή της κατανάλωσης, ενώ για τους περισσότερους ο αληθινός θάνατος περιμένει στα σύνορα. Σε εκείνα τα σύνορα - απόρθητα τείχη, η μισή και παραπάνω ανθρωπότητα, που της έχει από τη γέννησή της αφαιρεθεί η δυνατότητα να ζει, επιδιώκει να τα διασχίσει παραβιάζοντας τις αστυνομικές διατάξεις οδηγούμενη στο θάνατο αναζητώντας τη ζωή.

κοινωνίες του ελέγχου - κοινή ζωή

Επομένως, οι χωρικοί διαχωρισμοί σε τρεις κόσμους (πρώτο, δεύτερο και τρίτο), έχουν μπερδευτεί σε τέτοιο βαθμό, ώστε συνεχώς βρίσκουμε τον πρώτο κόσμο μέσα στον τρίτο, τον τρίτο στον πρώτο και τον δεύτερο σχεδόν πουθενά. Επιπλέον, το πέρασμα από τις κοινωνίες της πειθαρχίας, δηλαδή τις κοινωνίες στις οποίες τα άτομα κινούνταν συνεχώς από τον ένα χώρο περιφραξής-εγκλεισμού στο άλλο οικογένεια-σχολείο-στρατώνας-εργοστάσιο, στις κοινωνίες του ελέγχου (έλεγχος στο σύνολο του χρόνου και χώρου της καθημερινής ζωής όπως είχε διαβλέψει ο Μ. Φουκώ ήδη από τη δεκαετία του '70) είναι πραγματικότητα.

«Η πειθαρχικότητα καθήλωνε τα άτομα μέσα σε θεσμούς, αλλά δεν κατόρθωνε να τα απορροφήσει εξ ολοκλήρου στο ρυθμό των παραγωγικών πρακτικών και της παραγωγικής κοινωνικοποίησης, δεν έφτανε μέχρι του σημείου να τα χειρίζεται και να τα οργανώνει στο σύνολο των δραστηριοτήτων τους. Στην πειθαρχική κοινωνία, συνεπώς, η σχέση μεταξύ εξουσίας και ατόμου παρέμενε στατική: η πειθαρχική εισβολή της εξουσίας ήταν ανάλογη της αντίστασης του ατόμου.»

**Αυτοκρατορία
Michael Hardt - Antonio Negri**

Χώροι εγκλεισμού σήμερα υπάρχουν παντού, ή καλύτερα το σύνολο σχεδόν των τόπων αποτελεί μια βάση δεδομένων εγκλεισμού. Το καινούργιο είναι ότι δομούνται σχέσεις ελέγχου στο σύνολο των τόπων και των χρόνων της κοινωνικής ζωής, από τα ίδια τα υποκείμενα. Αυτές οι σχέσεις ελέγχου είναι που γεννούν την κοινή ζωή. Ίδια αυτοκίνητα, ίδια μουσική, ίδιες τηλεράσεις, ίδιες διαφημίσεις, ίδιες διακοπές,

Ίδια πιθανώς όνειρα, ίδιες πιθανώς επιθυμίες, ίδια πιθανώς συναισθήματα, συναντιούνται σταδιακά στους κατοίκους ολόκληρου του πλανήτη. Δηλαδή η επικοινωνία, η κοινωνικότητα και το εμπόριο γίνονται αδιαχώριστα.

Επόμενο βήμα εμφανίζεται το πέρασμα στις κοινωνίες της ασφάλειας, δηλαδή στις κοινωνίες, που συνειδητά επιλέγουν να ολοκληρώσουν προς την ολοκληρωτική αποδοχή και αναπαραγωγή των πειδαρχήσεων, των περιορισμών και των προσταγών. Ο νέος τύπος πειδαρχήσεων δεν δουλεύει πια τόσο με την καταστολή όσο με την λειτουργία της πρόληψης. Κεντρικό και ενισχυμένο ρόλο στη νέα αυτή αναδυόμενη πραγματικότητα παίζει ο έλεγχος των επιθυμιών. Πρόκειται για τη διαδικασία κωδικοποίησης, καρτογράφησης, ελέγχου και τελικά απονεύρωσης του επιθυμητικού γονιδιώματος, δηλαδή εκείνου του ιδιαίτερου και ξεχωριστού σε κάθε άτομο εσώτερου μηχανισμού, που μας επιτρέπει να ονειρευόμαστε, να αισθανόμαστε, να ερωτευόμαστε, να παράγουμε αισθήματα ευχαρίστησης αλλά και λύπης, να παράγουμε τελικά κατανοητά και ικανοποιητικά νοήματα για τη ζωή μας. Έτσι λοιπόν ο στόχος είναι να κυριαρχήσουν τέτοια μοντέλα παραγωγής επιθυμιών που να οδηγούν σε νοήματα, τα οποία εξαρχής εξυπηρετούν τη συντήρηση ενός δικτύου εξουσιαστικών συμπεριφορών όπως: η μοναχική άπληστη κατανάλωση, το κυνήγι του κέρδους, η ανέλιξη σε κοινωνικά καταξιωμένες «ανώτερες» βαθμίδες (διοίκησης, ιδιοκτησίας, life style, κ.τ.λ.), τα οποία φυσικά μπορούν να ικανοποιηθούν μόνο μέσω της συμμετοχής στην διαρκώς επεκτεινόμενη οικονομία της αγοράς. Για να πετύχει αυτό, τα νοήματα πλαισιώνονται από λογής λογής αξίες όπως η ελευθερία, η επικοινωνία, η ευτυχία. Αξίες οι οποίες φυσικά κάθε φορά πλάθονται και ορίζονται με βάση το ατομικό κέρδος και ουδεμία σχέση έχουν με συλλογικές αυτοθεσμιζόμενες διαδικασίες. Με αυτόν τον τρόπο δημιουργείται ένας τύπος εσωτερικής υπηρετικότητας που ταυτίζεται με τον αρχικό επιθυμητό αυτοκαθορισμό. Και τότε προλαβαίνει να επιτευχθεί η συγκράτηση και χειραγώγηση των ανεξέλεγκτων μηχανισμών παραγωγής επιθυμιών, πριν αυτές οδηγήσουν σε ολικές ρήξεις, με την καθολική κυριάρχησή της επιθυμίας για εξουσία.

«Η εξουσία ως εκ τούτου εκδηλώνεται ως έλεγχος, ο οποίος εισχωρεί ως τα βάθη των συνειδησεων και των σωμάτων του πληθυσμού -και ταυτόχρονα εκτείνεται στο σύνολο των κοινωνικών σχέσεων»

αυτοκρατορία
Michael Hardt - Antonio Negri

Πρόκειται, για μια οριακή κατάσταση ελέγχου με στόχο τη κατάργηση της συλλογικής σκέψης. Πιο συγκεκριμένα ο στόχος της είναι να κυριαρχήσει σε όλες τις πτυχές της ζωής και το κοινωνικό σώμα να μετατραπεί στις λεγόμενες «επιθυμητικές μηχανές», όπως πολύ εύστοχα μας έχει πει ο Ντελέζ, οι οποίες στη συνέχεια πλημμυρίζουν οικειοθελώς πια τις βιομηχανικές, παραγωγικές και πάντως τύπου εργασιακές μηχανές.

εσωτερικός εχθρός - άτομα

Κάθε κυριαρχικό σύστημα χρειάζεται με κάποιον τρόπο να εμποδίσει τους ανθρώπους να προσέξουν αυτό που πράγματι τους συμβαίνει. Αυτό είναι μια παλιά τέχνη της εξουσίας. Επισκοούνταν πάντα εχθροί φανταστικοί ή λιγότεροι απειλητικοί, ο κομμουνισμός, η διεθνής τρομοκρατία, τα ναρκωτικά, οι οποίοι κρατούν τον πληθυσμό σε μια κατάσταση αφασίας.

I can't go to work
i'am having an emotional
breakthrough

σ 1

Σήμερα, ο ορατός κίνδυνος απουσιάζει, οι ορατοί εκθροί λείπουν, στη πραγματικότητα έχουν αποικίσει μέσα μας, η διαμάχη έχει μεταφερθεί σε προσωπικό επίπεδο. Η εξουσία μας διαπερνά όλους, ο έλεγχος βρίσκεται στο εσωτερικό των ατόμων. Διάφορες εκφάνσεις της εξουσίας, όπως τα media ή η κατανάλωση, έρχονται να ενισχύσουν τη δημιουργία του «εσωτερικού εκθρού» συσπειρώνοντας τις αποσπασματικές ψηφιδωτές προσωπικότητες μέσα στην ασφάλεια των κατασκευασμένων αισθημάτων και την ελεγχόμενη παραγωγή επιθυμίας. Μιας επιθυμίας ελεγχόμενης τόσο ως προς τον αυθορμητισμό της, όσο και ως προς την σκέψη που εμπεριέχεται σε αυτή. Όπου τελικά ελέγχουν τις εσωτερικές αρχές λήψης αποφάσεων. «Το μεγαλείο της ετερονομίας», η εξουσία με τη μορφή του «εσωτερικού εκθρού», είναι ο τρόπος που επιβάλλεται η εσωτερικευση του ετεροκαθορισμού με τη μορφή του φαντασιακού. Όταν μιλάμε για φαντασιακό πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι εννοούμε την επιβολή ενός αντικειμενικά ορισμένου ρόλου στο άτομο, το οποίο καταδυναστεύει το αυθόρμητο παρών, και το οποίο στις σημερινές κοινωνίες προσωποποιείται κυρίως στην επιθυμία για κατανάλωση. Θα μπορούσαμε επομένως να πούμε ότι η εξουσία με τη μορφή του «εσωτερικού εκθρού» επιβάλλει στο άτομο αυτό που Κ. Καστοριάδης αποκάλεσε ξένωση, δηλαδή «την κυριαρχία ενός αυτονομημένου φαντασιακού που ιδιοποιήθηκε τη λειτουργία να καθορίζει για λογαριασμό του υποκείμενου, και την πραγματικότητα και τον πόθο του». Η λειτουργία του «εσωτερικού εκθρού» είναι να επενδύσει με πραγματικότητα το φαντασιακό (π.χ. της κατανάλωσης), να το αυτονομήσει και να του προσδώσει αποφασιστική εξουσία. Επιπλέον στόχος του φυσικά είναι να παραμείνει αόρατος. Επομένως, όταν ο εκθρός βρίσκεται μέσα μας πρόκειται για μια συνειδητή προσπάθεια αφαίρεσης της ουσίας από τον ίδιο μας τον εαυτό. Πρόκειται, θα λέγαμε για μια έσχατη σχέση αορατότητας, όπου ο έλεγχος περνάει από το επίπεδο του άμεσα ορατού του χώρου στο χρόνο. Γινόμαστε αθέατοι απέναντι στον ίδιο μας τον εαυτό. Η υποκειμενικότητα καταστρέφεται και τη θέση της παίρνει, όπως δείξαμε, η ιδιότητα του αντικειμένου. Πρόκειται για τη μεταφορά του ανταγωνισμού και της σύγκρουσης σε προσωπικό επίπεδο, η οποία οδηγεί σε μια προσωπική άσκηση εξουσίας στον ίδιο το εαυτό μας.

IGNORE CHILD LABOUR LAWS
EXPLOIT CHILDREN
FOR PROFIT...

JUST DO IT. SPITE

χρόνος- άτομα

Επιπλέον, πάγια ανά τους αιώνες επιδίωξη της εξουσίας, αλλά σε πολύ πιο έντονο βαθμό τα τελευταία χρόνια, εμφανίζεται ο έλεγχος των κοινωνιών στο χρόνο. Πρόκειται για τη διαδικασία της ιστορικής αθεατότητας, δηλαδή για μια ελεγχόμενη κατάρνηση της ιστορικότητας του βιώματος στο σύνολό του. Η μνήμη είναι πολιτική δύναμη και όταν βρίσκεται στη πλευρά των καταπιεζομένων, τότε γίνεται επικίνδυνη. Γι' αυτό θεμελιώδης στόχος κάθε εξουσιαστικού συστήματος είναι να κυριαρχεί πολιτική αμνησία και λήθη στα αποικιοποιημένα από την προσταγή του υποκείμενα.

Σήμερα, αυτό πραγματοποιείται μέσα από την ταχύτητα, την εναλλαγή και την εκνευριστική επανάληψη «διαφορετικών» αλλά κατά βάση τόσο όμοιων εικόνων. Μέσα από την πρόσβαση, ως συστατικό των διαρκώς αναλώσιμων άχρηστων εμπειριών, που δεν έχουν κανένα απολύτως λόγο να διατηρούνται στη μνήμη,

αντιθέτως στόχος τους είναι να τη καταστείλλουν, αναστέλλοντας τη λειτουργία της σε άγνωστο χρόνο. Οπότε, μιλάμε για την κατασκευή μιας ατροφικής, αγύμναστης, άχρηστης, όσο και τα σκουπίδια-μηνύματα που δεχόμαστε, μνήμης.

Η παραπάνω κατάσταση για να επιτευχθεί σημαίνει ότι η διαδικασία του ελέγχου εστιάζεται σε ένα άλλο επίπεδο, όχι πια γενικόλογα και αφηρημένα στους πληθυσμούς-στις μάζες (όπως συνέβαινε μέχρι την εποχή του φορντισμού), αλλά διεισδύει και σημαδεύει το κάθε άτομο ξεχωριστά. Εξάλλου, η εργασία συνεχώς μοριοποιείται, στο δυτικό κόσμο ο φορντικός μαζικός εργάτης αποτελεί παρελθόν, ενώ η εξατομίκευση και η ειδικευση θεωρείται προσόν. Έχουν περάσει οι εποχές που το άτομο υποτιμούνταν έναντι του συνόλου. Τις τελευταίες δεκαετίες η διαδικασία συμμετοχής του καθ'ενός στην εξουσία συντελεί ταυτοχρόνως και το πέρασμα σε έναν άλλο νέο τύπο «αυτοελέγχου - αυτό-ευθύνης» αυτού της διαχρονικής αυτοπειθαρχίας.

σκέψη-ένστικτα

Προχωρώντας λίγο ακόμα μπορούμε να πούμε ότι οι κοινωνίες από εδώ και πέρα βασίζουν την συνεκτικότητάς τους, όπου αυτή υπάρχει, σε «ανορθολογικούς» συνδέσμους-καταστάσεις. Περισσότερο η συνοχή βασίζεται στον έλεγχο των ενστίκτων και των αισθημάτων παρά σε λογικά συμπεράσματα, σε σχέσεις αιτίας - αιτιατού... Θα μπορούσαμε μάλιστα να πούμε, πως ζούμε σε εποχή που κυριαρχεί η πλήρης υπόκλιση στον κόσμο των αισθημάτων - ενστίκτων (εκεί βασίζεται και η ακλόνητη «αξία» της κατανάλωσης - εκτόνωσης). Εδώ εξάλλου έρχονται να βρουν την θέση τους και ο θρησκευτικός φανατισμός, ο εθνικισμός (βλέπε φαινόμενα πολιτισμικής σύγκρουσης) και ο ρατσισμός, οι οποίοι αν μη τι άλλο είναι η γεμάτη επιδεικτικότητα συμπεριφορά με την οποία τα θύματα των μηχανισμών εξουσίας, επιδιώκουν να διατηρήσουν μια τελευταία μορφή συμμετοχής, συναισθηματικής ασφάλειας και αυτοεκτίμησης ενάντια στην αφηρημένη «λογική» της εξουσίας που τα διαπερνά. Η αναπαραγωγή βέβαια της εξουσίας στα παραπάνω φαινόμενα είναι τόσο δεδομένη και ισχυρή, ώστε να καθίστανται ίσως τα πιο δύσκολα για να ανατραπούν.

αφομοίωση

Σε μεγάλο βαθμό η εξουσία υιοθετώντας ή αφομοιώνοντας πολλά από τα χαρακτηριστικά της αντίστασης των προηγούμενων δεκαετιών απέκτησε «ανθρώπινο» και πιο οικείο στα υποκείμενα προσώπειο. Αιτήματα, που γεννήθηκαν μέσα από διαδικασίες αμφισβήτησης του υπάρχοντος, έχουν με το πέρασμα των χρόνων εξουδετερωθεί και αφομοιωθεί. Οι διαφημίσεις, τα media, η βιομηχανία της διασκέδασης - «οι βιομηχανίες ονείρων» "απαλλοτρίωσαν" την συνθηματολογία, αλλά ορισμένες φορές και την ουσία των κοινωνικών αγώνων των περασμένων δεκαετιών. Δηλαδή, στην απαίτηση για μια κοινωνία «ισότητας, ελευθερίας και αυτονομίας-χειραφέτησης του ατόμου», πρόταξαν την κατανάλωση προϊόντων, ως το μέσο που σε κάνει ιδιοκτήτη ξεχωριστών ιδιαίτερων αντικειμένων. Έτσι μπορείς να αναγνωρίζεις και τον εαυτό σου ως ξεχωριστό άρα αυτόνομο, άρα ελεύθερο. Αυτό δε συνέβη, επειδή ήταν σχέδιο κάποιων μυστικών κύκλων εξουσίας, αλλά διότι τα ίδια τα υποκείμενα άλλαξαν επιλογές.

έξοδος

Οι αξίες του καπιταλισμού ενσωματώνονται και αναπαράγονται από τα ίδια τα υποκείμενα.

23568 498576 7541

σ1

Η εξουσία επιβιώνει και ενισχύεται, επειδή πατάει πολύ περισσότερο σε μορφές που πολιορκούν το σύνολο της ζωής, στις συναισθηματικές και πνευματικές αρθρώσεις της, στο χρόνο και τρόπο αναπαραγωγής, στις μεταναστεύσεις, στις μεταφορές, στην διασκέδαση, ακόμα και στα όνειρά μας. Πρόκειται τελικά για τη συνολική χειραγώγηση των επιθυμιών, τον έλεγχο στο χρόνο, στο χώρο και στα σώματα. Δεν είναι μόνο το κέρδος που γεννάει κέρδος, είναι ότι δεν υπάρχει σήμερα άλλη επιθυμητή επιλογή και αυτό θα είναι μονόδρομος όσο δεν μπορούμε να γεννήσουμε καμία άλλη ρεαλιστική αντιπρόταση.

Έτσι λοιπόν, βουτηγμένες μέσα στην ετερονομία οι δυτικές κοινωνίες χαρακτηρίζονται από ανικανότητα εντοπισμού των μηχανισμών εξουσίας, καθώς προσταγή και υπακοή αλλά και εν δυνάμει αντίσταση ενυπάρχουν στο ίδιο άτομο.

Δημιουργείται, όπως φυσικά πάντα συνέβαινε, με ανεπεξέργαστο τρόπο η ανάγκη της εξόδου. Της εξόδου από την κοινή ζωή, της εξόδου από τον έλεγχο της σκέψης, της εξόδου από τις τηλεκατευθυνόμενες επιθυμίες, της εξόδου από την εργασία, της εξόδου από τους κυρίαρχους δεσμούς και δομές του καπιταλισμού. Όστε τα άτομα να μπορούν να εκφραστούν αυτόνομα, να δημιουργήσουν τις δικές τους ατομικές και συλλογικές ταυτότητες, τις δικές τους αυτοοργανωμένες κοινότητες, να δημιουργήσουν το δικό τους σώμα, να δημιουργήσουν την δικιά τους ιστορία, να δημιουργήσουν σφαίρες ζωής που να διαφεύγουν της εξουσίας, αλλά και να κινούνται εναντίον της.

Η ανάγκη της εξόδου δεν δημιουργείται επειδή κάποια δύναμη έξω από εμάς, μας οδηγεί στη σύγκρουση, αλλά επειδή ζούμε εναντίον της εξουσίας που ενυπάρχει μέσα μας, προσοχή δεν θέλουμε να ζούμε εναντίον, βρισκόμαστε να ζούμε εναντίον.

Πρώτο βήμα για αυτή την έξοδο ήταν η «απελευθέρωση της επιθυμίας», που σημαίνει την προσπάθεια για απεγκλωβισμό από τα εσωτερικευμένα κυρίαρχα μοντέλα παραγωγής νοημάτων. Στην ουσία πρόκειται για την αναζήτηση απάντησης στο ερώτημα «πώς» λειτουργεί, δικτυώνεται και αποικεί στο σύνολο της ζωής η εξουσία και «πώς» μπορούμε να την αποβάλλουμε, ώστε να δημιουργηθεί μια αυτόνομη πολιτική γραμματική. Μια από τις δυνατές απαντήσεις ήταν η κατασκευή κοινωνικών σχέσεων μέσω τοπικών δράσεων. Η εξουσία υπάρχει, επειδή κυριαρχεί παντού η μοναξιά, ο διαχωρισμός, η ιδιοτέλεια και η αντικειμενικότητα. Άρα στόχος είναι να αλληλεπιδρούν τα υποκείμενα μεταξύ τους και μέσω της ζωντανής δημιουργίας και της διαρκής αμφιβολίας, να απεμπλουτίζουν τις επιθυμίες τους από στοιχεία εξουσίας και να τις γειώνουν στο χώρο με τη δημιουργία τοπικών αυτοοργανωμένων κοινοτήτων. Μικρών και αρκετά αντιφατικών στη αρχή, περισσότερο συνειδητών και ριζοσπαστικών στη συνέχεια.

«Η πραγματική ελευθερία δεν είναι η αρνητική κατάσταση του να είναι κανείς ελεύθερος από κάτι ...από έναν εχθρό, η πραγματική ελευθερία είναι θετική, είναι η ελευθερία για κάτι, είναι η ελευθερία να είσαι, να κανείς»

Emma Goldman

Δεύτερο βήμα ήταν η χαρτογράφηση, με την έννοια του εντοπισμού και της ανάδειξης, των σημείων στα οποία αποικεί σήμερα η εξουσία.

Αναγνωρίζεται επομένως ως ανάγκη η ορατοποίηση του εκθρόνου, δηλαδή η εύρεση απάντησης στο ερώτημα που και ποιος είναι σήμερα ο εκθρόνος.

Εδώ πρέπει να σημειώσω τον εν δυνάμει διϋσμό μεταξύ των ερωτημάτων

- 1) η αντίσταση προηγείται της εξουσίας ?
- 2) η εξουσία προηγείται της αντίστασης ?

«το προλεταριάτο ουσιαστικά επινοεί τις κοινωνικές και παραγωγικές μορφές τις οποίες το κεφάλαιο θα αναγκαστεί να υιοθετήσει στο μέλλον»

**«αυτοκρατορία»
Τ. Νεγκρι - Μ. Χαρντ**

Όσον αφορά το πρώτο ερώτημα μπορώ να πω, ότι βασίζεται στην αντίληψη πως η εξουσία είναι αποτελεσματική και μεγεθύνει τις εκφάνσεις της, όταν υπάρχει αντίσταση των υποκειμένων εναντίον της. Σύμφωνα με αυτή την οπτική, αντί-σταση (αντί - στάση) με την κυριολεξία του όρου είναι η εξουσία - και όχι αυτό επί του οποίου ασκείται. Η συνεργασία των ανθρώπων είναι δράση, δηλαδή θετική κίνηση. Η εκμετάλλευση και η εξουσία επί της συνεργασίας αυτής είναι η άρνηση, η οποία συνιστά αφαίρεση, αδυναμία, οπισθοχώρηση.*¹

Το ότι η εξουσία προηγείται της αντίστασης αποτελεί μια θέση η οποία μάλλον τις περισσότερες φορές μυθοποιεί την εξουσία και τις εκφάνσεις της προσδίδοντάς τους διαστάσεις που δεν έχουν, ενώ ταυτόχρονα μεταθέτει σε άγνωστο χρόνο το χτίσιμο τοπικών δομών αντίστασης. Βασικό στοιχείο αυτής της αντίληψης είναι η θεώρηση πως οι συνθήκες της πάλης επιβάλλονται πάντοτε από τον εκθρόνο και τις υφίστανται οι καταπιεζόμενοι. Δυστυχώς, τις περισσότερες φορές η άποψη αυτή οδηγεί στην απενεργοποίηση, στην αδιαφορία, στο σνομπισμό και ατομισμό «μιας και όλα είναι στημένα», ο οποίος στη χυδαία του έκφραση μετατρέπεται σε αριστερίστικο ομορτισμό του στυλ «ας βρίσουμε το κακό ιμπεριαλισμό μας και τοιμήσουμε κανένα οπαδό»

«Υπάρχει μια συγκεκριμένη "ηθική συμφωνία" μεταξύ εκείνων που βρίσκονται από κάτω και εκείνων που βρίσκονται από πάνω. Πάνω σε αυτό βασίζεται το σύστημα (...). Για να τεθεί ζήτημα εξουσίας, κατά τη γνώμη μου, πρέπει να αλλάξει και να κλονιστεί αυτή η σχέση»

Karl-Heinz Dellwo
μιλώντας για τον ένοπλο αγώνα
(εκδ. ελευθεριακή κουλτούρα)

Ποιο από τα δύο συμβαίνει πρώτα και ποιο ακολουθεί δεν θα αποτελέσει περισσότερο θεωρητικό αντικείμενο αυτού του κειμένου. Θα περιοριστώ απλώς στη θέση ότι και τα δυο αλληλοεμπλέκονται, δηλαδή συμβαίνουν μάλλον παράλληλα - ταυτόχρονα και δεν υπάρχει μια γραμμική σχέση, που να υποδεικνύει ότι το ένα προηγείται του άλλου.

Ωστόσο, η προαναφερθείσα αίσθηση του αδιεξόδου, θεωρήθηκε από πολλούς ότι μπορούσε να σπάσει με την εύρεση απάντησης μόνο στο δεύτερο ερώτημα. Δηλαδή θα πρέπει να μετασχηματιστεί και να ανακατανομηθεί με ποιο δίκαιο τρόπο η εξουσία σε κεντρικό επίπεδο ή στην καλύτερη περίπτωση να χτυπηθεί, να εξαλειφθεί και να καταστραφεί, ώστε μετά να ακολουθήσει το χτίσιμο τοπικών αυτοοργανωμένων δομών. Η ερμηνεία αυτή, που μοιάζει περισσότερο με λενινιστικού τύπου αντιλήψεις, ακολουθείται από κομμάτια της αριστεράς, αλλά ίσως και από αντιεξουσιαστές.

***¹**
"(...) οι εργατιστές πρότειναν μια στρατηγική αντιστροφής στον τρόπο αντίληψης του μαρξισμού: αν μέχρι τότε η εξέλιξη των καπιταλιστικών κοινωνιών θεωρούνταν, σε ότι αφορά τη σχέση κεφαλαίου - κοινωνίας, ότι καθορίζεται από την κίνηση του κεφαλαίου, από εκείνη τη στιγμή και μετά υποστηρίζονταν η άποψη ότι η κίνηση του κεφαλαίου καθορίζεται από τις κινήσεις των εργατών.» - αναφέρεται στην Ιταλία τη δεκαετία '60-'70"

**«Μπουρλότο και Φωτιά»
η ιστορία των
γερμανών αυτόνομων
Geronimo**
(εκδ. ελευθεριακή κουλτούρα)

London 18 June 1999

Βέβαια εδώ υπάρχει και η περίπτωση της χρεωκοπίας των ήδη υπαρκτών ανταγωνιστικών δομών, η επακόλουθη αίσθηση του αδιεξόδου, ίσως η αδυναμία ερμηνεύσης των αιτιών της αποτυχίας και η επακόλουθη ανάγκη για ξεπέρασμά τους. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αυτής της περίπτωσης αποτελούν οι επιλογές αντιεξουσιαστικών συλλογικοτήτων της βορειοδυτικής ευρώπης και της βόρειας αμερικής την τελευταία δεκαετία. Λόγου χάριν, στη Γερμανία μετά την τόσο πλούσια εμπειρία των κατελημμένων κτιρίων στις αρχές της δεκαετίας του 80', μετά την επανεμφάνιση του κινήματος στις αρχές του 90' (κυρίως στο ανατολικό Βερολίνο), αλλά και ποικίλης τοπικής δράσης σε πλήθος άλλων πεδίων, και ενώ δεν φαίνεται να ακολουθεί νέα αναζωπύρωση, στα τέλη της δεκαετίας του 90' πολλοί αυτόνομοι επιλέγουν να κινηθούν πέρα και έξω από το τοπικό επίπεδο σε κεντρικό παγκόσμιο επίπεδο και να συνδράμουν με τον τρόπο τους στη δημιουργία των κεντρικών παγκόσμιων ημερών δράσεις ενάντια σε παγκόσμιους οργανισμούς. Επίσης, στα μέσα της δεκαετίας του 90' διάφορες ομαδοποιήσεις στην Αγγλία δημιουργούν ένα πολύ πετυχημένο τοπικό τρόπο άμεσης δράσης, αυτό της κατάληψης οδικών αρτηριών και μετατροπής τους σε προσωρινές αυτόνομες ζώνες (reclaim the streets) εμπλουτισμένες με σκέψεις και αναλύσεις πάνω στην καθημερινή ζωή. Η δράση αυτή μπλόκαρε έστω και προσωρινά ορισμένα σημεία της εξουσίας και φάνηκε ότι ήταν δύσκολο να οριστεί, να ελεγχθεί και να κατασταλλεί για τουλάχιστον επτά με οκτώ χρόνια (1992-1999). Τελικά από την June 18th 1999 (μεγάλο reclaim the streets στο επιχειρηματικό city του Λονδίνου μέρος της αποκεντρωμένης ημέρας δράσης ενάντια στη σύνοδο των G8 στη Κολωνία), η οποία ήταν το πολυπληθέστερο και το πιο ζημιόγONO για τις επιχειρήσεις reclaim the streets, οι καταλήψεις δρόμων στην Αγγλία άρχισαν σταδιακά να ελέγχονται και πλέον έχουν πλήρως κατασταλλεί. Βέβαια, η χρονιά 1999 ήταν και η αφετηρία των κεντρικών παγκόσμιων ραντεβού (ακολούθησαν το Νοέμβριο οι γνωστές δράσεις στο Seattle) στα οποία συνέβαλαν, όσον αφορά κυρίως στο επίπεδο της δικτύωσης, άτομα που δραστηριοποιούνταν τα προηγούμενα χρόνια στα reclaim the streets. Ανάλογες διαδρομές είχαν άτομα και συλλογικότητες στην Ολλανδία το Βέλγιο και τις Ηνωμένες Πολιτείες. Βλέπουμε δηλαδή ότι από τη στιγμή που η εξουσία αντεπιτίθεται και αρχίζει να ελέγχει την τοπική δράση, ορισμένα ανταγωνιστικά υποκείμενα επιλέγουν ως απάντηση να κινηθούν σε πιο κεντρικό επίπεδο.

Ψευδής αίσθηση ότι ο εχθρός γίνεται ορατός στα ανάκτορα των μεγασυνεδρίων

Η επιθυμία και ανάγκη εύρεσης ενός εχθρού ως αφετηρία κινητοποίησης, θα έλεγα πως ήταν όντως χρήσιμη για την ώθηση, ευαισθητοποίηση και τελικά δραστηριοποίηση πολλών ανθρώπων, αλλά λανθασμένη ως αυτοσκοπός. Λανθασμένη για τα νοήματα με τα οποία επενδύθηκε. Διότι, πως είναι δυνατό να προσδοχεί συγκεκριμένη χωρική και χρονική υπόσταση στο «εχθρό», όταν η εξουσία είναι αποκεντρωμένη, διαχυμένη και μη χωρικά προσδιορισμένη, όταν εγκολπώνει συνεχώς νέες χρονικές περιοχές της ζωής (καθημερινής και κοινής) στα διαρκώς επεκτεινόμενα σύνορά της.

Επομένως πρόκειται για λάθος εκτίμηση, βιαστική ανάλυση ή αναγκαστική επιλογή; Σημασία έχει ότι τα χτυπήματα στα ανάκτορα της παγκόσμιας ελίτ ως εννοιακή πυξίδα εξυπηρέτησαν την αναζήτηση ταυτότητας αντίστασης, συλλογικής και ατομικής για πλήθος ανθρώπων κυρίως στις δυτικές χώρες. Όμως με αυτόν τον τρόπο εκείνη η αρχική απελευθέρωση της επιθυμίας, που έχει ως αποτέλεσμα το χτίσιμο τοπικών δομών δημιουργίας, μετατρέπεται σε απλή επιθυμία για γενικόλογη διαμαρτυρία. Η δε συνέχιση των δράσεων με σημείο επικέντρωσης τους παγκόσμιους οργανισμούς δημιουργεί ένα είδος αυτοπαγίδευσης - αυτοεγκλεισμού, καθώς αναιρεί από τα ανταγωνιστικά υποκείμενα τη θεμελιώδη αφετηρία του αυτοκαθορισμού, παραπέμποντας την πορεία αντίστασης στην ετερονομία της κυριαρχίας.

Έτσι λοιπόν, η προσωποποίηση του εχθρού, όπως προτάθηκε και στη συνέχεια κατοχυρώθηκε, στις διεθνείς συνόδους και στα μέγαρα των πολυεθνικών ήταν τελικά μια επικίνδυνη γρήγορη και εύκολη λύση στα ερωτήματα : ποιος είναι και που βρίσκεται σήμερα ο εχθρός;

Βέβαια, σε επιμέρους χώρες έχουν αναχθεί και πολεμηθεί ως εχθροί και άλλοι «εύκολοι» στόχοι, με πιο χαρακτηριστική την περίπτωση της Γερμανίας με την έντονη αντιφασιστική δράση. Δηλαδή, η αντιμετώπιση ενός υπαρκτού προβλήματος, που λόγω όμως της αδυναμίας εντοπισμού και χαρτογράφησης της κυριαρχίας και σε άλλα σημεία της, είχε αναχθεί ιδίως για την δεκαετία του '90 στη νούμερο ένα δράση των αντιεξουσιαστών/στριών.

Έπειτα, η εναντίωση στους παγκόσμιους οργανισμούς επενδύθηκε με γενικόλογες αναλύσεις-σπουδαιολογίες, προκηρύξεις και πανό για μια αφηρημένη ειρήνη, για κατάργηση του χρέους του τρίτου κόσμου (που όπως ξέρουμε ήταν ένα πάγιο αίτημα για τις «υποανάπτυκτες» χώρες πολύ πριν εφευρεθεί ο όρος παγκοσμιοποίηση - θα αναφερθώ ποιο εκτενέστερα παρακάτω), και γενικά ενάντια στα δεινά που προκαλεί ο καπιταλισμός ως οικονομικό σύστημα. Επιπλέον, αναπτύσσεται μια ολόκληρη φιλολογία γύρω από την οικονομική φύση της εξουσίας. Έτσι νούμερα, στατιστικές, οικονομικοί δείκτες μπαίνουν στο λεξιλόγιο των «αντιστεκόμενων», οι οποίες μάλλον περισσότερο σύγχυση προκαλούν παρά ξεμπλέκουν το νήμα της εξουσίας.

Η ορατοποίηση του «εχθρού» στα συνέδρια της παγκόσμιας ελίτ εκτός από ζαπατίστικη ιδέα, εισάχθηκε και εφαρμόστηκε όπως προανέφερα κατά κύριο λόγο αρχικά από ομάδες προερχόμενες κυρίως από αγγλοσαξονικές χώρες (βορειοδυτική Ευρώπη, ηπα, καναδάς). Για το λόγο αυτό, παραθέτω δυο αποσπάσματα γραμμένα από άγγλους αντιεξουσιαστές, οι οποίοι ήδη από το 1999 έκαναν κριτική στους στόχους των «αντικαπιταλιστών» διαβλέποντας το κίνδυνο...

Ας κρατήσουμε λοιπόν προς το παρών υπόψη τις παρακάτω δυο παρατηρήσεις:

«όταν στοχεύουμε στο χρηματιστηριακό κεφαλαίο, στους τραπεζικούς λογαριασμούς και στις συμφωνίες εμπορίου δεν πειθαίνουμε τη ρίζα του προβλήματος, που είναι η ίδια η παραγωγική διαδικασία»

**μπορεί το «αντικαπιταλιστικό κίνημα»
να ανατρέψει το καπιταλισμό;
anarchist federation της Αγγλίας
(μετάφραση Νίκος)**

**Η ανιέρη τριάδα
IMF-WB-WTO**

«μια δράση ενάντια στον καπιταλισμό, η οποία θεωρεί τον καπιταλισμό ως κάτι που υπάρχει «εκεί πέρα» στο Σίτυ, είναι εντελώς λανθασμένη - η πραγματική δύναμη του καπιταλισμού βρίσκεται ακριβώς εδώ στη καθημερινή μας ζωή. Αναδημιουργούμε τη δύναμή του κάθε μέρα γιατί το κεφαλαίο δεν είναι πράγμα αλλά κοινωνική σχέση μεταξύ ανθρώπων (και επομένως τάξεων), διαμεσολαβημένη από πράγματα»

«Βαλτέ ένα τέλος στον ακτιβισμό σας»
κριτική στα γεγονότα της June 18th Λονδίνου
marc (από τους reclaim the streets)
(μετάφραση «παιδιά της γαλαρίας νο9»)

Όσον αφορά το δεύτερο χαρακτηριστικό

Είναι γεγονός ότι «ρεφορμιστές» και «ριζοσπάστες» σχεδόν πάντα συνυπήρχαν, με ανταγωνιστικούς τις περισσότερες φορές όρους, σε αγωνιστικές στιγμές της ιστορίας. Ωστόσο ο εκμηδενισμός και εκφυλισμός των κομμουνιστικών κομμάτων τις δεκαετίες 80' - 90' άφησε ένα κενό, ή ίσως πολλοί θέλησαν να το εκλάβουν και να το ορίσουν ως κενό στη συνείδηση των αντιτεκόμενων ...

Η πτώση του ανατολικού μπλοκ, όσο και αν προβλεπότανε δημιούργησε ένα ξάφνιασμα και μια ταυτόχρονη ανικανότητα ερμηνείας, η οποία φυσικά ήταν πολύ φανερό ακόμα και σε αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες.

Η ανικανότητα λοιπόν, ανάλυσης της πραγματικότητας και η γενικότερη κρίση - πτώση - κόπωση ανθρώπων και ομάδων που ήθελαν να δρουν αντιθετικά και ανταγωνιστικά προς το καπιταλισμό προκάλεσε από τη μια βαθιές ρήξεις - συγκρούσεις στο εσωτερικό ομάδων, και από την άλλη γέννησε νέες συμμαχίες - συνεργασίες μεταξύ αναρχικών - αντιεξουσιαστών - αριστερών (βλέπε σε παγκόσμιο επίπεδο πρωτοβουλίες αλληλεγγύης στους ζαπατίστας, σε τοπικό επίπεδο τις αντιφασιστικές πρωτοβουλίες στη Γερμανία και τις Κάτω Χώρες στις οποίες συμμετέχουν αυτόνομοι αλλά σε ορισμένες περιπτώσεις και αριστεροί, τα αυτοδιαχειριζόμενα ραδιόφωνα στη Θεσσαλονίκη, τα κοινωνικά κέντρα στην Ιταλία στα οποία συναντάει κανείς ταυτόχρονα αναρχικούς, αυτόνομους μέχρι και την νεολαία της κομμουνιστικής επανίδρυσης κ.α.)

Ένα βασικό επιχείρημα με βάση το οποίο ξεπερνιόνταν οι διαφορές ήταν η αποδοχή της πολυμορφίας. Πρόκειται για την αντίληψη της αποδοχής της πολιτικής διαφορετικότητας. Η αντίληψη αυτή βασίζεται στην υπόθεση πως μέσα από την αλληλόδραση μπορούν να ριζοσπαστικοποιηθούν αμφότερες οι διαφορετικές πλευρές. Από τη στιγμή που υπάρχει ένα πλήθος το οποίο επιθυμεί να αλλάξει την ζωή του -να απελευθερωθεί- τότε δεν αρκεί απλώς να κατανοήσει τις αιτίες της εκμετάλλευσής του, αλλά πρέπει να πειραματισθεί και με μορφές δράσεις. Επειδή όμως δεν υπάρχει καταληγμένη συνταγή, το καλύτερο είναι να αλληλεπιδρούν οι διαφορετικοί τρόποι μεταξύ τους. Έτσι μέσα από μια διαλεκτικότητα οι εν δυνάμει ζωντανές κοινωνικές σχέσεις μπορούν να φέρουν το επιθυμητό όφελος σε όλους.

Έτσι λοιπόν και στις παγκόσμιες μέρες δράσεις συμμετέχουν αντιεξουσιαστές και αριστεροί από κοινού.

Ωστόσο αυτή η ασαφής αντίληψη σίγουρα ούτε ξεκάθαρη διατύπωση μπορεί να έχει, ούτε ξεκάθαρες σχέσεις δημιουργεί. Οδηγεί απλώς σε ένα επικίνδυνο ρίσκο. Η συνύπαρξη των ριζοσπαστικών υποκειμένων με τους ρεφορμιστές όσο και αν

κρύβονταν πίσω από το ιδεολόγημα της πολυμορφίας, σχεδόν πάντα αυτό γινότανε για να εκμεταλλευτούν με διπλωματικό τρόπο οι μεν τους δε, ή κάπως έτσι κατέληγε τις περισσότερες φορές.*¹

Μέχρις ότου να φτάσουμε στο φεβρουάριο του 2000 που πραγματοποιείται το πρώτο συνέδριο του κοινωνικού φόρουμ (social forum) στο Πόρτο Αλλέγκρε-Βραζιλία. Στο μεγαλύτερο συνέδριο συρρέουν οι λογής λογής (μ).κ.ο. (1000 στον αριθμό), οι διευθυντές διαφόρων πολιτικών κομμάτων, οι γραφειοκράτες των συντεχνιακών συνδικάτων - οι κάθε λογής λογής έμποροι της εργατικής δύναμης, τα αφεντικά δημοσιογραφικών κολοσσών (ιγνάσιο ραμονέ - le monde...) με αριστερό προφίλ, γάλλοι και γερμανοί πράσινοι υπουργοί και διάφοροι ξεχασμένοι «διανοούμενοι» του '70, συνολικά 10.000 ρεφορμιστές αριθμεί αυτή η πρώτη «διεθνής της ανθρωπότητας»....

«Στην πραγματικότητα, οι «σισαρ» που διευθύνουν αυτή την αυτοαποκαλούμενη «δημοκρατική και λαϊκή κυβέρνηση» και τη δημαρχία, ενδιαφέρονται μόνο για τις εκλογές του 2002 και χρησιμεύουν ως δοκιμαστικός σωλήνας για μια νέα καπιταλιστική τάξη πραγμάτων. Μια νέα τάξη που υποστηρίζεται από τη σοσιαλδημοκρατία και η οποία επιτρέπει την καπιταλιστική εκμετάλλευση ενώ ταυτόχρονα κρατά ευχαριστημένη τη μεσαία τάξη με δημοκρατικούς θεατρινισμούς, όπως ο Συμμετοχικός Προϋπολογισμός, που σαν στόχο έχει να εμποδίσει τις διαμαρτυρίες, μέσω της συνεργασίας των λαϊκών κινημάτων. Την εικόνα συμπληρώνουν τα διάφορα «αριστερά» κόμματα, τα οποία ακόμα και όταν ασκούν κριτική σ'αυτή την πολιτική, συνθηκολογούν μαζί της όταν αυτή αμφισβητείται ολοκληρωτικά»

"μανιφέστο της αντικαπιταλιστικής νεολαίας ενάντια στο παγκόσμιο κοινωνικό φόρουμ πόρτο αλέγκρε"
Μετάφραση: Δελτίο αντιπληροφόρησης και δράσης

Μαζεύονται λοιπόν όλοι αυτοί για να γίνουν εν τέλει ο επίσημος συνομιλητής του πραγματικού, και μάλλον πολύ πιο ειλικρινούς στις εξαγγελίες του, οικονομικού φόρουμ-W.E.F. που γίνεται κάθε χρόνο εκείνες τις μέρες στο απομονωμένο ειδυλλιακό θέρετρο - απόρρητο ορεινό φρούριο- στο Νταβός-Ελβετία. Μάλιστα τη χρονιά που μιλάμε το εν λόγω φόρουμ των αρχιλοιστών του πλανήτη έχει τον τίτλο «Γεφύρωση των Διαίρεσεων» (!)

«Το WEF εργάζεται για να κάνει την οικονομία και την πολιτική πιο περιβαλλοντικά σωστές, πιο κοινωνικές και ανθρώπινες (...). Το πνεύμα του Νταβός προσπαθεί με εποικοδομητικό και όχι καταστροφικό και δημαγωγικό τρόπο να θέσει τα θεμέλια για έναν καλύτερο κόσμο. Γι'αυτό και οι συζητήσεις αυτής της χρονιάς είναι αφιερωμένες στο ζήτημα του εξανθρωπισμού της παγκοσμιοποίησης»

**Klaus Schwab (ιδρυτής και πρόεδρος του WEF)
από το κάλεσμα της ελβετικής αντι-WTO επιτροπής
(Μετάφραση: Ιός του 2000)**

Και οι μεν και οι δε, θα παλέψουν για τον εξανθρωπισμό του καπιταλισμού ... (!) Έτσι κάπου εκεί αρχίζουν να μοιάζουν εκνευριστικά παρόμοιες οι εξαγγελίες της κυριαρχίας και της «αντίστασης». Η σύγκλιση μάλιστα είναι τόσο πραγματική που τα δυο «φόρα» πραγματοποίησαν τηλε-συνάντηση στην οποία αντιπρόσωπος του WEF ήταν ο ίδιος ο τζωρς σόρος.

*1

Χαρακτηριστικό παράδειγμα ήταν η στάση των tutte bianche στο στάδιο Carlini της Γένοβας. Στάδιο το οποίο τους είχε παραχωρηθεί από τις δημοτικές αρχές. Η συγκεκριμένη ομάδα ενώ δυο μήνες πριν στο συνέδριο της PGA στο Μιλάνο (25 μαρτίου 2001), ως ανάδοχος του δικτύου διακήρυσσε την αρχή της πολυμορφίας (diversity), ως θεμελιακό τρόπο εσωτερικής λειτουργίας της, στη Γένοβα, έπραξε ακριβώς το αντίθετο. Δηλαδή, με ένα τρόπο εκμεταλλεύτηκε την PGA για να αποκτήσει κοινωνική νομιμότητα στα ανταγωνιστικά υποκείμενα σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Ενώ λοιπόν τις πρώτες μέρες δεν υπήρχε κανένας άλλος χώρος ανοικτός για διαμονή, αποφάσισε ότι δεν είναι καλοδεχούμενοι όσοι δεν θέλουν να ακολουθήσουν την προτεινόμενη από αυτούς τακτική της πολιτικής ανυπακοής (ή υπακοής). Έτσι πολλοί αντιεξουσιαστές από διάφορες χώρες που βρεθήκαμε στο Carlini μετά το πρώτο μάζεμα για τη δημιουργία αναρχικού μπλοκ (anarchist Genova offensive) βλέπουμε να μας πλησιάζουν τα τοιράκια-δευτεροκλασάτα στελέχη των tutte bianche, για να μας ανακοινώσουν ότι δεν μπορούμε από εδώ και πέρα να κοιμόμαστε στο στάδιο τους.

«ορισμένα σημαντικά ερωτήματα παραμένουν θέματα προς συζήτηση: είναι αναγκαίο να «καταργηθούν» η Παγκόσμια Τράπεζα, το ΔΝΤ και ο ΠΟΕ ή μπορούν να μεταρρυθμισθούν; Πρέπει να αγωνιστούμε στις χώρες της περιφέρειας για την αναστολή της πληρωμής του χρέους ή να στηριχτούμε απλώς σε διαπραγματεύσεις χωρίς να προσφύγουμε σε αυτό το μέτρο;»

**Eric Toussaint
απόσπασμα από τη σύνοψη του
social forum 2001
Πόρτο Αλλέγκρε**

Η Διεθνής της αντι-παγκοσμιοποίησης

Στο Πόρτο Αλέγκρε δεν αποφασίστηκε κάτι συγκλονιστικό, δεν ακούστηκε κάτι νέο, δεν οργανώθηκε κάποια σύνδεση κινημάτων που θα αλλάξει την πολιτική ζωή, ούτε διατυπώθηκε κάποια πρόταση πολιτικής ανατροπής που οι ανά τον κόσμο αγωνιστές να μην είχαν σκεφτεί ή επιχειρήσει να πραγματοποιήσουν στον 20ο αιώνα.

Η πρωθιέρεια της Ολυμπιάδας κυρία Δασκαλάκη χαρακτήρισε το Φόρουμ ως «σοβαρότατο επιστημονικό συνέδριο». (Σημειώνουμε για την ιστορία ότι η δήλωσή της απέβλεπε στο να εξηγήσει γιατί ο φίλος της, καθηγητής κύριος Τσουκαλάς δεν βρισκόταν σε εκδήλωση της Ολυμπιάδας, όπως του επέβαλλε η πολυσθενής ιδιότητά του ως υπευθύνου εθελοντισμού, αλλά περιδιάβαινε στο Πόρτο Αλέγκρε, φαινομενικώς με την πολυσθενή ιδιότητα του δημοσιογράφου, ουσιαστικώς δε για να πείσει τους διοργανωτές να πραγματοποιήσουν το Φόρουμ του 2004 στην Αθήνα, ώστε να έχουμε πλήρες πρόγραμμα. Όποιος είναι βασιλόφρονας θα χειροκροτεί τον βασιλιά Κωνσταντίνο ή έστω τον Στεφανόπουλο, όποιος είναι απλός εθνικιστής θα κλαίει με τους ιδρωμένους Ολυμπιονίκες της στιγμής «για την Ελλάδα ρε γαμώτο», όποιος είναι εξεγερμένος διεθνιστής θα παρηγορείται με το βερμπαλισμό συνεργάτη της Monde Diplomatique, γιατί φυσικά η Ελλάς ως μητέρα των πάντων μπορεί να επιχειρήσει να ενσωματώσει και το Φόρουμ στις πολλαπλώς επικερδείς επιχειρήσεις της Ολυμπιάδας).

Πράγματι στο Φόρουμ συμμετείχαν πολλοί γνωστοί διανοούμενοι της Αριστεράς και -αν εξαιρέσουμε κάποια αυθόρμητα χάπενινγκ και το επεισόδιο του Μποβέ- οι εκδηλώσεις είχαν τη μορφή συνεδρίου. Κάποιοι ειδικοί εξέταζαν ένα θέμα με περιορισμένου χρόνου ομιλίες, υπό το άγρυπνο μάτι ενός προέδρου, μετά το κοινό έκανε γραπτές ερωτήσεις που απαντώνταν επιλεκτικά και «με πίεση χρόνου», ώστε μετά ο Πρόεδρος να επαινέσει εαυτούς και αλλήλους και να αρχίσει το επόμενο «πάνελ» στο ίδιο ακριβώς στυλ.

Αυτό περιόρισε προφανώς τα άμεσα πολιτικά αποτελέσματα. Το Φόρουμ ούτε δημιούργησε τη Διεθνή που ονειρεύτηκαν ορισμένοι, ούτε ήταν αφειρητά κάποιας ριζικής αλλαγής στο παγκόσμιο σκηνικό. (...)

Αντικαπιταλισμός και εθνικισμός

(...)Επίσης σαφείς ήταν οι διαφωνίες. Όχι όμως στην κατεύθυνση της πολλαπλότητας και των «χιλίων λουλουδιών», αλλά με την αναπαραγωγή του παραδοσιακού διπολισμού στο λαϊκό κίνημα. Η μεγάλη πλειοψηφία επανέλαβε μονότονα το credo της σοσιαλδημοκρατίας. Η παγκοσμιοποίηση ευνοεί το διεθνές κεφάλαιο, οι κυβερνήσεις ξεπουλάνε τα εθνικά συμφέροντα και λύση είναι η επιστροφή σε ένα «κλειστό» κράτος που θα προστατεύει με νόμους και με επιδοτήσεις την εθνική παραγωγή, θα νοιάζεται για τους φτωχούς και θα δαμάζει την απληστία των καπιταλιστών προς επίτευξη κοινωνικής ειρήνης και δικαιοσύνης.

Η μειοψηφία επέμενε στο ότι έννοιες τύπου «κοινωνία των πολιτών», «δικαιοσύνη» και λοιπά δεν σημαίνουν τίποτε και είναι αναγκαίο να δούμε τον καπιταλισμό ως σύστημα που, εφόσον δεν ανατρέπεται, αναπτύσσει τα εγγενή στη δομή του αποτελέσματα εξουσίωσης και εκμετάλλευσης.

Ανάμεσα στους μεν και στους δε δεν υπάρχει δυνατότητα εναρμόνισης ή πολυχρωμίας. Οι πολλοί επιμένουν στην εθνικολαϊκοπροστατευτική λειτουργία του κράτους στον καπιταλισμό, διακρίνοντας ανάμεσα σε καλές και «κακές» πολιτικές. Οι λίγοι επισημαίνουν τον ταξικό χωρισμό που μεταβάλλεται ιστορικά σε ένταση, αλλά συνεχίζει να υπάρχει και όταν αυξάνεται ο κατώτερος μισθός ή μειώνεται η ανεργία.

Αυτό δείχνει ότι ο μαρξισμός είναι μειοψηφικός στο λόγο του διεθνούς κινήματος και - ένα από τα πιο εντυπωσιακά στοιχεία του Φόρουμ- την παράδοσή του δεν συνεχίζουν οι εργατικές οργανώσεις των πόλεων - που ήταν τελείως υποτονικές στο Φόρουμ-, αλλά οι φτωχοί αγρότες που με πρωτόγνωρο δυναμισμό δοκιμάζουν στην πράξη μορφές κοινοκτημοσύνης και συνδέουν την επιβίωσή τους ως παραγωγών με την ανατροπή του καπιταλισμού. Και βέβαια αυτοί οι αγρότες μπορεί να βλέπουν ως τακτικούς συμμάχους τους γάλλους διανοούμενους ή τους σοσιαλδημοκράτες συνδικαλιστές και δημάρχους, αλλά κατανοούν πως ούτε οι μεν ούτε οι δε μπορούν να τους βοηθήσουν στο να σκεφτούν θεωρητικά και να φέρουν σε πέρας τους αγώνες τους.

Η ορατότητα της ταξικής πάλης και οι χωρισμοί του ταξικού κινήματος

«το Νταβός και το Πόρτο Αλέγκρε είναι οι δυο όψεις του ίδιου καπιταλισμού»

Association Internationale des Travailleurs (AIT)

Χαρακτηριστική είναι επίσης η περίπτωση της σοσιαλδημοκρατικής γαλλικής κυβέρνησης που στέλνει αντιπροσώπους και στα δυο φόρουμ (ο εθνικής οικονομίας και ο ευρωπαϊκών υποθέσεων στο νταβός, ο εξωτερικού εμπορίου και ο οικονομικής αλληλεγγύης στο πόρτο αλέγκρε). Από εκεί και έπειτα τα παγκόσμια ραντεβού θα μπουν στην ατζέντα όλων των αριστερών οικολογικών και σοσιαλιστικών κομμάτων.

Στο «αντι»-νταβός» φόρουμ οι πολέμιοι του νεοφιλελευθερισμού είναι αποφασισμένοι να περάσουν από τη διαμαρτυρία στις προτάσεις.

Το περίεργο όμως είναι ότι οι προτάσεις του πόρτο αλέγκρε θα συζητηθούν τον απριλίου στο συνέδριο της παγκόσμιας τράπεζας και του ΔΝΤ στην Ουάσινγκτον...

Μπορούν τελικά ο λύκος και τα πρόβατα να συζητήσουν για το καλό του...κοπαδιού

Κάπου εκεί το παιχνίδι των παγκόσμιων ραντεβού αρχίζει να παίρνει την αντίστροφη ρότα..., αυτή της αφομοίωσης.

Πάμε όμως λίγο πιο πίσω

Δυο λόγια για την ιστορία των παγκόσμιων ραντεβού

Πρώτα απ' όλα πρέπει να γίνει ξεκάθαρο ότι ημέρες ή γεγονότα που να προκαλούν σε παγκόσμιο επίπεδο μια ταυτόχρονη περίοδο δράσης-εξέγερσης σχεδόν πάντα υπήρχαν τους τελευταίους δύο αιώνες. Αρκεί για αυτό να θυμίσω ορισμένες γνωστές σε όλους στιγμές της ιστορίας:

1. ότι η «νίκη της οκτωβριανής επανάστασης» στη Ρωσία, τροφοδότησε όλη την Ευρώπη ακόμα και τις ΗΠΑ με δυναμικές απεργίες σε εργοστάσια και μεγαλειώδεις πορείες.
2. τις μεγάλες πορείες της πρωτομαγιάς (πολλές φορές μάλιστα με θύματα) που πραγματοποιούνται την ίδια ημερομηνία κάθε χρόνο σχεδόν σε όλες τις μητροπόλεις, και όχι μόνο, του πλανήτη από τις αρχές του 20^{ου} αιώνα.
3. τα τέλη της δεκαετίας του '60 με το αντιπολεμικό «κίνημα» (ενάντια στο πόλεμο του Βιετνάμ) το οποίο αναπτύχθηκε σε όλες τις ηπείρους με ποικίλες δράσεις και μαχητικές πορείες. Εξάλλου σχεδόν πάντα όποτε οι κυρίαρχες πλούσιες χώρες κατασκευάζουν πόλεμους παρατηρούνταν διαδηλώσεις και δράσεις σε πολλές πόλεις του κόσμου (και «κίνημα αντιπαγκοσμιοποίησης» να μην υπήρχε πορείες ενάντια στο πόλεμο στο Αφγανιστάν ή αλληλεγγύης στους παλαιστίνιους θα γινόντουσαν ούτως ή άλλως τη χρόνια που μας πέρασε)
4. τα συνέδρια του κινήματος των αδέσμευτων χωρών, τα συνέδρια οικολόγων αλλά και των αντιεξουσιαστών τη δεκαετία του '80. Όπως επίσης δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι διεθνή συνέδρια αντίστασης εξίσου υπάρχουν από τις αρχές του 19^{ου} αιώνα με πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα τις τέσσερις «Διεθνείς».

▼ «το παγκόσμιο κοινωνικό φόρουμ προσφέρει δυνατότητες απαράμιλλης σπουδαιότητας, για να έρθουν σε επαφή λαϊκές δυνάμεις από πολλές και ποικίλες περιφέρειες τόσο πλουσιότερων όσο και φτωχών χωρών, για να αναπτύξουν εποικοδομητικές εναλλακτικές προτάσεις που θα προσοικειώσουν την συντριπτική πλειοψηφία του παγκόσμιου πληθυσμού από την επίθεση στα θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα, για να προχωρήσουν στην διάλυση των αθέμιτων συγκεντρώσεων εξουσίας και να επεκτείνουν το χώρο της δικαιοσύνης και της ελευθερίας»

Νόαμ Τσόμσκυ

▼ «δεν ήταν καθόλου κρυφή η Υποδοχή που έκανε το Φόρουμ του Πόρτο Αλέγκρε στους υπουργούς διάφορων ιμπεριαλιστικών κυβερνήσεων της ευρώπης, πράγμα που το μετατρέπει σε όργανο κάποιων ιδιαίτερων αστικών τάξεων (πάνω από όλα είναι η Γαλλία που αντιπροσωπεύτηκε με όλες τις πολιτικές της τάξεις, από τους υπουργούς της αντιδραστικής «σοσιαλιστικής» κυβέρνησης Ζοσπέν εως τη Δεξιά του προέδρου Σιράκ, ο οποίος απέστειλε στο ΠΚΦ τον προσωπικό του αντιπρόσωπο Ζερόμ Μπονναφόν. Ο αποκλεισμός δεξιών ελάσσονος σημασίας (το βάρος που έχει ένας βέλγος πρωθυπουργός ή ένας δευτεροκλασάτος γραφειοκράτης της Διεθνούς Τράπεζας δεν είναι το ίδιο με εκείνο του προέδρου ή των υπουργών της Γαλλίας, της Γερμανίας ή της Αγγλίας) χρησιμεύει, από την άλλη μεριά, στο να συγκαλύψει τον «σιωπηρό» αποκλεισμό των κολομβιανών ανταρτών FARC, ή των εκπροσώπων της Herri Batasuna.»

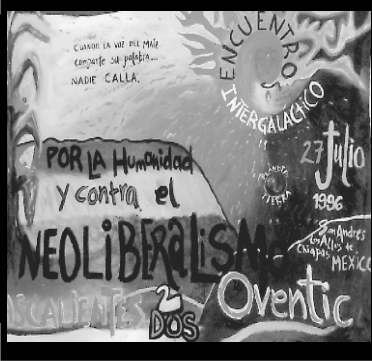
κομμάτι από το κείμενο «τι έγινε στο Πόρτο Αλέγκρε 2002» ο συντάκτης του άρθρου είναι από την Αργεντινή και μέλος του partido obrero

*1

Διεξοδικό χρονολόγιο των αγώνων ενάντια στα ΠΔΠ δημοσιεύτηκε στο 9ο τεύχος του περιοδικού «τα παιδιά της γαλαρίας».

«Αρχική επιλογή ήταν η εναντίωση στα προγράμματα δομικής προσαρμογής (ΠΔΠ)*¹ τα οποία εκπονούνται από τους «αυτοκρατορικούς μηχανισμούς», το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και τη Παγκόσμια Τράπεζα.

Ίσως για κάποιους αυτή η επιλογή να ήταν η προσπάθεια συσπείρωσης γύρω από τη προσωποποίηση - εύρεση - ανάδειξη ενός νέου «εχθρού», ή απλώς η κατάδειξη της εντεινόμενης ανικανότητας των εθνών-κραιών. Ωστόσο ειδικά για τους κατοίκους χωρών του τρίτου κόσμου το ΔΝΤ/ΠΤ αποτελούν σίγουρα μια νέα έκφανση της εξουσίας...(η δανειοδότηση με υψηλά επιτόκια η οποία ξεκινάει από τις αρχές της δεκαετίας του 80' με αφετηρία τη Γιουγκοσλαβία -δάνειο από το ΔΝΤ το 1981- για να περάσει στο σύνολο σχεδόν των χωρών της Λατινικής Αμερικής, της Αφρικής και της Ασίας, και η αδυναμία αποπληρωμής τους, οδήγησε στην δημιουργία του λεγόμενου εξωτερικού χρέους των χωρών του τρίτου κόσμου. Με αποτέλεσμα την επιβολή από μέρος του ΔΝΤ των προγραμμάτων δομικής προσαρμογής με άμεσες φυσικά συνέπειες στην οικονομία, στην εργασία, στο σύνολο τελικά της κοινωνικής ζωής, μέχρι να φτάσουν να λιμοκτονούν ολόκληρες χώρες όπως το τελευταίο παράδειγμα της Αργεντινής)

Έτσι λοιπόν, ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του 80' δημιουργούνται νέα μορφώματα αντίστασης στο τρίτο κόσμο ενάντια στα ΠΔΠ, αρκετά διαφοροποιημένα από το πρότερο κίνημα των αδεσμεύτων. Χαρακτηριστικά παράδειγμα εναντίωσης στα ΠΔΠ αποτελεί το MST (το κίνημα των χωρικών χωρίς γη) στη Βραζιλία, το οποίο ξεκίνησε το 1984. Ακτιμόνες χωρικοί καταλαμβάνουν εκτάσεις γης οι οποίες ανήκουν στο κράτος, σε μεγαλοφεουδάρχες ή σε πολυεθνικές απαιτώντας την απαλλοτρίωση των εκτάσεων και την αυτονομία των περιοχών ειδικά αυτών στις οποίες κατοικούν ινδιάνοι-αυτόχθονες.»

Από το κείμενο

**«κινήσεις ενάντια στη παγκοσμιοποίηση»
χάρης τ.**

Έτσι λοιπόν σήμερα

Μετά την εξέγερση των Ζαπατίστας, δημιουργούνται οι πρώτες επιτροπές αλληλεγγύης, οι οποίες αρχίζουν να συντονίζονται με τις ευρωπαϊκές, αμερικάνικες και διηπειρωτικές συναντήσεις ενθάρρυνσης-υποστήριξης. Αναφορικά η πρώτη διηπειρωτική συνάντηση γίνεται στη ζούγκλα της Λακαντόνα - Τσιάπας το καλοκαίρι 1996 και η δεύτερη στην Βαρκελώνη το 1997. Μέσα από αυτές τις συναντήσεις, γεννιέται η PGA (People Global Action) ως πρόταση για συντονισμό συνολικότερων δράσεων πέρα από την ούτως ή άλλως δεδομένη, αλλά ήδη αρκετά αμφισβητούμενη και σταδιακά υποβαθμισμένη, αλληλεγγύη στους Ζαπατίστας. Φτάνουμε δηλαδή στο ιδρυτικό συνέδριο της PGA (Γενεύη 23 - 25 febr. 1998).

Η PGA θα δημιουργηθεί από ποικίλες ομάδες με μίνιμουμ κοινά χαρακτηριστικά την αντιεπταρχία, την τοπική αυτονομία-αυτοοργάνωση και την αποκέντρωση. Στη Γενεύη επίσης ειπώθηκε και η σαφή αντίθεση της PGA με τα δεσμικά media και τις (μ).κ.ο.

«Η PGA δεν είναι οργάνωση, δεν είναι νομικό πρόσωπο, δεν έχει κανένα οικονομικό πόρο, δεν έχει γραφεία - αμειβόμενους υπαλλήλους - τραπεζικούς λογαριασμούς, δεν αντιπροσωπεύει καμία ομάδα.

Καμία οργάνωση και κανένα πρόσωπο δεν εκπροσωπεί την PGA, ούτε η PGA εκπροσωπεί καμία οργάνωση ή πρόσωπο». Στόχος της είναι ο συντονισμός και η αμοιβαία υποστήριξη όλων όσων αντιστέκονται στην καπιταλιστική ανάπτυξη με οικολογική συνείδηση, αποκεντρωμένη δράση και με σεβασμό στις τοπικές παραδόσεις έως ότου να φτάσουμε στην αμεσοδημοκρατική ανατροπή του καπιταλισμού...»

από το **μανιφέστο της PGA.**

Έτσι θα βρεθούν να συμμετέχουν σε κοινές δράσεις και να επικοινωνούν μέσω της PGA ομάδες όπως οι RTS του Λονδίνου, οι ιθαγενείς από το Μαορί, Uwa και τη φυλή Ogoni, το δίκτυο των tute bianche της Ιταλίας, η ένωση KRRS από τη Καρνατάκα της Ινδίας, το δίκτυο των antifa από τη Γερμανία, το κίνημα των αγροτών χωρίς γη από τη Βραζιλία (MST), το παγκόσμιο οικολογικό αναρχικό δίκτυο Earth First, το αμερικάνικο αναρχικό δίκτυο DAN (Direct Action Network) και πολλά άλλα μικρότερα ή μεγαλύτερα δίκτυα αντίστασης. Βασικό κοινό χαρακτηριστικό όλων των παραπάνω ομάδων και δικτύων, που πρέπει να τονιστεί, είναι ότι είχαν αναπτύξει τα προηγούμενα χρόνια έντονη και με συνέχεια τοπική και άμεση δράση. Δηλαδή λ.χ. οι RTS της Αγγλίας (οποίοι δημιουργήθηκαν το 1995) έχουν ήδη στο ενεργητικό τους πάνω από 15 καταλήψεις - γιορτές δρόμου στις οποίες συμμετείχαν αρκετές χιλιάδες άτομα, και την επίσης πετυχημένη συνεργασία τους με τους dockers (λιμενεργάτες) του Λίβερπουλ-1997, πριν την οποία βέβαια είχε προηγηθεί η αλληλεγγύη και υποστήριξη του δικτύου των RTS στους απεργούς εργαζόμενους του μετρό του Λονδίνου το 1996. Οι tute bianche (οι οποίοι δημιουργήθηκαν το 1994, και ακόμα δεν είχαν φανεί ξεκάθαρα οι ηγεμονικές τους τάσεις) είχαν στο ενεργητικό τους δυναμικές αντιπολεμικές πορείες (σύγκρουση στη αεροπορική βάση του αβιάνο ενάντια στο διεξαγόμενο εκείνη την εποχή πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία), δράσεις ενάντια σε φυλακές κράτησης μεταναστών και αρκετή σύνδεση με τα τοπικά κοινωνικά κέντρα των ιταλικών μητροπόλεων. Φυσικά η τοπική δράση είναι πολύ πιο ολοκληρωμένη, λιγότερο συμβολική, αρκετά πιο πραγματική, στα δίκτυα και τις ομάδες του νότου. Έτσι το MST (το οποίο δημιουργήθηκε το 1984) αγκάλιασε χιλιάδες ακτήμονες-αγρότες που κατέλαβαν μεγάλες εκτάσεις γης. Η τακτική του ήταν η καταστροφή των μεγάλων λατιφούντιων και η δημιουργία αγροτικών κολεκτίβων. Επίσης η ένωση KRRS στη Καρνατάκα της Ινδίας στην οποία συμμετέχουν ακτήμονες χωρικοί και ψαράδες έχει καταφέρει να οικοδομήσει μια μορφή ισοσυμμετοχικού κομμουνισμού σε μια από τις φτωχές περιοχές της χώρας.

Έτσι ήρθε μάλλον ως φυσικό επακόλουθο η δημιουργία της ανάγκης για δικτύωση και για όσο το δυνατό πιο διεθνή συντονισμό των δράσεων. Βέβαια ας μη ξεχνάμε ότι αυτό ήταν και βασική κατευθυντήρια ιδέα - «οδηγία» από πλευράς των Ζαπατίστας.

Επιστρέφοντας λοιπόν στη Γενεύη στο πρώτο συνέδριο της PGA, εκτός από τις αρχές του δικτύου, προτείνεται για πρώτη φορά η δημιουργία μιας παγκόσμιας συγχρονισμένης αποκεντρωμένης ημέρας δράσης και επιλέγεται η 16 μάρ 1998. Ημέρα που θα ξεκινούσε ο σύνοδος των G8 στο Birmingham της Αγγλίας (ταυτοχρόνως εκείνο το εξάμηνο η Αγγλία ήταν προεδρεύουσα χώρα στην Ε.Ε.) και μια μέρα μετά θα διεξαγόταν ο σύνοδος του WTO στη Γενεύη - Ελβετία αντίστοιχα.

Birmingham m16 1998

Geneva m16 1998

Madrid j18 1999

London j18 1999

σ 1

*1

Από τότε θα υιοθετηθούν αντίστοιχοι κωδικό προπαγάνδης όλων των παγκόσμιων ημερών δράσης (j18-18 Ιουνίου 1999, s11-melbourne, s26-prague, d14-brussels, f1-new york, d20-20 δεκεμβρίου 2002 παγκόσμια μέρα κοινωνικής ανυπακοής ως ένδειξη αλληλεγγύης στην κοινωνική εξέγερση στην Αργεντινή)

*2

«Εκεί που υπάρχει καταπίεση, υπάρχει και αντίσταση... Ένα σύνολο ομάδων και κινημάτων καλούν σε διεθνή μέρα δράσης, καλούν σε μια επίθεση στη καρδιά της παγκόσμιας οικονομίας: ενάντια στα οικονομικά κέντρα, στις τράπεζες και στις βάσεις των πολυεθνικών εταιριών. Η προτεινόμενη ημέρα είναι η 18^η Ιούνη 1999. Η πρόταση γίνεται στο πνεύμα της περσινης διεθνής ημέρας δράσης 16 Μαΐου ενάντια στη σύνοδο των G8 στο Birmingham. Αυτό το χρόνο οι G8 συναντιούνται στη Κολονία. Κάθε δράση προτείνουμε να οργανωθεί αυτόνομα. Έχουμε την πεποίθηση ότι μια ποικιλία ομάδων και κινημάτων θα λάβουν δράση από εργατές, φοιτητές, ιθαγενείς, γυναίκες, ακτήμονες, οικολόγοι, άνεργοι, όλοι όσοι αναγνωρίζουν ότι το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα βασίζεται στην εκμετάλλευση των ανθρώπων και του πλανήτη και επιδιώκοντας να φέρει κέρδη στην ελίτ του πλανήτη, οφείλουν να δράσουν. **Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΜΑΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟΣΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΟΣΟ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ...**»

Απόσπασμα από το κάλεσμα το οποίο μεταφράσθηκε σε επτά γλώσσες και μοιράσθηκε από 2000 ομάδες σε ολόκληρο Το πλανήτη

Το δίκτυο της Earth First και οι reclaim the streets του Λονδίνου μέσω της PGA προτείνουν ένα πρώτο γενικό πλάνο δράσης που του δίνουν την ονομασία Global Street Party και το κωδικό M16*¹. Έτσι, εκείνες τις ημέρες οργανώνονται reclaim the streets και άμεσες δράσεις σε σχεδόν 40 χώρες. Θεωρήθηκε ένας πετυχημένος συντονισμός δράσεων και από πολλούς μάλιστα ως ο δεύτερος αφηνδιασμός της πλανητικής ελίτ μετά την 1^η Ιαν. 1994 - εξέγερση των Ζαπατίστας. Η επιτυχία των δράσεων ειδικά στο Birmingham φάνηκε και από το γεγονός ότι το συνέδριο των G8 ακυρώθηκε μετά τη πρώτη μέρα και μεταφέρθηκαν μόνο κάποιες εργασίες του σε ξενοδοχειακές εγκαταστάσεις έξω από την πόλη του Birmingham. Στη δε Γενεύη όπου συγκεντρώθηκαν 15.000 διαδηλωτές έγιναν τα μεγαλύτερα επεισόδια σε σχέση με κάθε άλλη φορά στην ιστορία της πόλης.

Μετά από τη M16 ακολούθησαν διάφορα συντονιστικά συνέδρια για να φτάσουμε στη δεύτερη παγκόσμια μέρα δράσης, αποκεντρωμένη και αυτή, την 18^η Ιούνη 1999. Και πάλι οι reclaim the streets μαζί με την αντιεξουσιαστική Greenpeace του Λονδίνου (δεν έχει καμία σχέση με τη γνωστή greenpeace) προτείνουν μέσω της PGA να συντονιστούν οι αποκεντρωμένες δράσεις αυτή τη φορά ενάντια στη σύνοδο των G8 που λάμβανε χώρα στη Κολονία. Η PGA καλεί όλα τα κινήματα βάσης να μπλοκάρουν τα οικονομικά και τραπεζικά κέντρα του πλανήτη. Έτσι λοιπόν γράφεται ένα κοινό κείμενο*² ως κάλεσμα ενθάρρυνση για δράση, και το καρναβάλι ενάντια στον καπιταλισμό ξεκινάει...

Το κέντρο της Πράγας παραλύει από το πολύωρο reclaim the streets που πραγματοποιούν 7000 άτομα. Στη Μαδρίτη 100 άτομα καταλαμβάνουν και διακόπτουν τη λειτουργία του χρηματιστηρίου της πόλης, ενώ στην Κολονία συγκεντρώνονται περισσότερα από 10.000 άτομα. Στο Λάγος της Νιγηρίας οργανώνεται «καρναβάλι ενάντια στην καταπίεση» και 50.000 άτομα διαδηλώνουν ενάντια στις πολυεθνικές SHELL, Elf, Agip, Mobil, Chevron κτλ. Στο Μονακό της Ουρουγουάης αναρχικοί καταλαμβάνουν το χρηματιστήριο, στη Νέα Υόρκη γίνεται και εκεί αποκλεισμός του χρηματιστηρίου, ενώ στην Ουάσινγκτον πραγματοποιείται αποκλεισμός του εθνικού δημοσιογραφικού. Στο Toronto 2000 άτομα συμμετέχουν σε ποδηλατοδρομία (critical mass). Στο Amsterdam 50 αναρχικοί διακόπτουν προσωρινά τη λειτουργία του χρηματιστηρίου, και στη Barcelona ομάδες αναρχικών καταλαμβάνουν δυο κεντρικούς δρόμους και ακολουθεί μεγάλο street party με φύτεμα λαχανικών στην άσφαλο. Στο Bordeaux μετά από πορεία αναρχικοί καταστρέφουν 20 τράπεζες και στη Γενεύη οργανώνεται μεγάλο street party με 5000 άτομα που κινούνται ενάντια σε τράπεζες και εμπορικά καταστήματα ενώ πασαλείβουν με σιρόπι σταφίδας όλα τα αυτοκίνητα που βρίσκουν στο πέρασμά τους. Στη Melbourne πορεία κινείται προς το χρηματιστήριο της πόλης και κατέλαβε προσωρινά το κατάστημα της Nike, παράλληλα αναρχικοί της earth first, διακόπτουν εκδήλωση για το παγκόσμιο εμπόριο της οποίας σπόνσορας είναι η SHELL και εκτοξεύουν μια τούρτα με σαντιγί στον αρχηγό της αντιπολίτευσης Kim Beazley. Στο Τελ-Αβίβ οργανώνεται το street party «Αντίο Στα Εμπορικά Κέντρα» ενώ στο Eugene του Oregon πραγματοποιείται και εκεί reclaim the streets το οποίο καταλήγει σε σύγκρουση με την αστυνομία με τελικό απολογισμό 20 συλλήψεις και 8 τραυματίες αστυνομικούς.

Στο Λονδίνο^{*3} το οικονομικό κέντρο (το city) παραλύει από το μεγαλύτερο reclaim the streets -καρναβάλι ενάντια στο κεφάλαιο. Περίπου 30.000 άνθρωποι συμμετέχουν σε πλήθος αποκεντρωμένων δράσεων. Θεωρείται η μεγαλύτερη συγκέντρωση ανθρώπων στο Λονδίνο από την εποχή των πορειών για το tax poll 1990 (κεφαλικός φόρος - εποχή Θάτσερ).

Συνολικά σε 75 πόλεις του πλανήτη σημειώθηκαν δράσεις ενάντια στο κεφάλαιο. Χαρακτηριστικό ήταν ότι τα κυρίαρχα επιχειρηματικά media αγνόησαν τα γεγονότα ακόμα και στις περιπτώσεις που υπήρχαν συγκρούσεις με την αστυνομία.

Την ίδια εποχή πραγματοποιείται στη ευρώπη το αρκετά επιτυχημένο διηπειρωτικό καρβάνι^{*4} αποτελούμενο από 450 άτομα τα οποία προέρχονταν από διάφορα κινήματα χωρών του νότου, τα περισσότερα εκ των οποίων ινδοί από την ένωση KRRS της Καρνατάκα.

Τέλος, φτάνουμε στο Νοέμβριο του 1999 με την πρώτη στην ουσία κεντρική παγκόσμια μέρα δράσης ενάντια στον WTO. Από εδώ και πέρα ο αποκεντρωμένος χαρακτήρας των δράσεων θα υποκλιθεί στο θέμα των μεγάλων κεντρικών δράσεων... τα γεγονότα θα αρχίσουν να μοιάζουν «εκνευριστικά ίδια».

Ορισμένα σύντομα συμπεράσματα

Συμπέρασμα 1: στο μεγαλύτερο ποσοστό τους η εκκίνηση της ιστορίας των σύγχρονων παγκόσμιων συντονισμένων ημερών δράσης ειδικά για την κινητοποίηση αντιεξουσιαστικών συλλογικοτήτων και δικτύων βάσης ήταν έργο του δικτύου της PGA. Δηλαδή οι παγκόσμιες μέρες δράσεις γεννιούνται από τη δικτύωση και το συντονισμό ομάδων και κινήματων βάσης με ήδη πολύχρονη τοπική δράση.

Συμπέρασμα 2: «οι νότιοι κυρίως «οργανισμοί» του network της PGA έχουν αναπτυγμένη δράση τον περισσότερο καιρό και είναι αυτοί που κυρίως έδωσαν στο κίνημα το παγκόσμιο αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο»

«από τη παγκόσμια στη τοπική
δράση και αντίστροφα»
workshop στο ευρωπαϊκό συνέδριο
της PGA στο Μιλάνο (23-25 μαρ. 2001)

Συμπέρασμα 3: τουλάχιστον στα πρώτα αποκεντρωμένα ραντεβού ή και στο Seattle φάνηκε ότι η ανάγκη για κοινή δράση έμπαινε σε μεγάλο βαθμό πάνω από τις όποιες επιμέρους ιδεολογικές πολιτικές διαφορές - αποδοχή της πολυμορφίας. Επίσης θεωρήθηκε ότι ο χαρακτήρας αυτών των συναντήσεων βασίζονταν στην αυτονομία και πρωτοβουλία των ομάδων. Δηλαδή οι διάφορες ομάδες με τη μορφή ξεχωριστών μπλοκ που το καθένα έχει τα δικά του ιδιαίτερα χαρακτηριστικά (affinity groups) θα επιτίθονταν με το δικό τους τρόπο στο αντίστοιχο κάθε φορά συνέδριο. Σε κοινό επίπεδο οι διάφορες αυτές ομάδες απλώς συντονίζονται -συλλογικά αυτοοργανώνονται για ζητήματα στέγασης, πρώτων βοηθειών, ενημέρωσης και αλληλεγγύης. Ωστόσο από ένα σημείο και έπειτα (γνώμη μου είναι ότι οριακό σημείο ήταν το πρώτο κοινωνικό φόρουμ στο Πόρτο Αλλέγκρε-2001) φανερώθηκαν οι πραγματικές βλέψεις ορισμένων.

αντικαπιταλιστική μάσκα
June 18th 1999 london

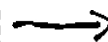

*3

Καρναβάλι ενάντια στο καπιταλισμό

Οι δράσεις ξεκίνησαν νωρίς τα χαράματα. Στις 00.01 έγινε κατάληψη της Tower Bridge και κρεμάστηκαν πανό που έγραφαν «Η ζωή πριν τα κέρδη», επίσης πετάχτηκαν μπόγιες στο χρηματιστήριο μετάλλου. Στις 7.45, 600 άτομα ξεκίνησαν ποδηλατοδρομία (critical mass) μπλοκάροντας τους κεντρικούς δρόμους της πόλης. Στις 9.00 αναρχικοί από την ομαδοποίηση «καμπανιά ενάντια στο εμπόριο οπλών» καταλαμβάνουν την τράπεζα Lloyds για 3 ώρες. Ταυτόχρονα η greenpeace επιτίθεται σε καταστήματα των mcdonalds. Την ίδια ώρα συγκεντρώνονται άνθρωποι από διάφορες αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες και ανεξάρτητα άτομα στο κεντρικό ποδηλατοδρομικό σταθμό Liverpool street (περίπου 3000 άτομα), και ξεκινάει το καρναβάλι. Το πλήθος κινείται υπό τους ρυθμούς των ντραμς και της samba, προς το οικονομικό κέντρο του Λονδίνου το city, συναντιέται με την ποδηλατοδρομία και αποκλείουν όλους τους κεντρικούς δρόμους της πόλης. Οι επιχειρήσεις υπό το κλίμα της τρομοκρατίας που είχαν δημιουργήσει τις προηγούμενες μέρες αστυνομία και μμε δίνουν άδειες σε πολλούς εργαζόμενους και στους υπόλοιπους συμβουλεύουν να μη φοράνε κοστούμι, αντίθετως οι reclaim the streets πρότειναν τις προηγούμενες μέρες στους διαδηλωτές να κατεβούν στο city φορώντας κουστομιά για να προκληθεί σύγχυση. Ο απολογισμός των δράσεων σύμφωνα με την αστυνομία ήταν πάνω από 7.000.000 λίρες (κονιά στα 4 δις δραχμές).

*4

*4

Διηπειρωτικό καραβάνι (Ιούνιος 1999)

πραγματοποιήθηκε από 450 ανθρώπους αγρότες, αναρχικούς, μέλη της ένωσης KRRS (Ινδία), Ζαπατίστας, κολομβιανούς, ανθρώπους από την ένωση χωρικών της βόρειας Σουμάτρας, γυναίκες από το κίνημα των χωρίς γη του Μπαγκλαντές, αγρότες από το κίνημα χωρίς γη της Βραζιλίας (MST), ακτιβιστές ενάντια στα πυρηνικά από την Ουκρανία και πολλούς άλλους ελευθεριακούς αντιεξουσιαστές και αυτόνομους ακτιβιστές. Ήταν ένα πολύχρωμο караβάνι που διαδήλωσε ενάντια στο χρέος του τρίτου κόσμου, ενάντια στο ελεύθερο εμπόριο, στην οικονομική παγκοσμιοποίηση, στα μεταλλαγμένα τρόφιμα και τις γενετικά τροποποιημένες καλλιέργειες. Με 11 λεωφορεία το караβάνι διέσχισε 12 χώρες της Ευρώπης. Χωρίστηκε σε τρία «υποκαραβάνια» που ακολούθησαν διαφορετικές πορείες καλύπτοντας σχεδόν ολόκληρη την ήπειρο. Σε κάθε του σταθμό το караβάνι συναντούσε ανθρώπους από οικολογικά και κοινωνικά τοπικά κινήματα και πραγματοποιούσε πορείες. Επιπλέον τα άτομα που πέρασαν από την Αγγλία συμμετείχαν σε μαζική δράση εκχέρωσης μεταλλαγμένων καλλιεργειών της Monsanto στο Norfolk, εκείνοι που βρέθηκαν στη Γαλλία κατέστρεψαν και αυτοί δυο γενετικά τροποποιημένες καλλιέργειες ρυζιού και ένα βιοτεχνολογικό εργασιτήριο. Τα έξοδα του караβανιού καλύφθηκαν από εκδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν στους διάφορους σταθμούς του. Το караβάνι κατέληξε στη Κολονία όπου γινόταν η σύνοδος των G8.

<http://squat.net/caravan/>
www.nadir.org/nadir/initiativ/inter/UScaravan/

«αν στη βάση του κινήματος ενάντια στη παγκοσμιοποίηση βρίσκεται η λογική της αυτό-οργάνωσης, από ένα σημείο και μετά, επικράτησε η λογική της διαμεσολάβησης. Έτσι, οι πιο συντηρητικές συνιστώσες του κινήματος πάτησαν πάνω σ' αυτό που είχαν ξεκινήσει πιο ριζοσπαστικά τμήματα του κινήματος για να χτίσουν το βασίλειό τους και η αυτό-οργάνωση έδωσε τη θέση της στην κεντρική και από τα πάνω διοργάνωση αυτών των συναντήσεων, μέσα από σχήματα τύπου GSF (κοινωνικό φόρουμ - Γένοβα), που ανέλαβαν εργολαβικά τη διαχείριση των διεθνών ραντεβού, ορίζοντας το πολιτικό πλαίσιο της διαμαρτυρίας και αποφασίζοντας για τις πρακτικές πλευρές του.»

«αφέντες του τίποτα υπηρέτες κανενός»
(εκδ. ελευθεριακή κουλτούρα)

Συμπέρασμα 4: η εξέλιξη των τοπικών δράσεων σε αποκεντρωμένες παγκόσμιες μέρες δράσεις και στη συνέχεια η μετεξέλιξη σε κεντρικά παγκόσμια ραντεβού έγινε παράλληλα, αλλά ήταν και αποτέλεσμα της αποτυχίας ή της καταστολής των τοπικών αγώνων και του «αναγκαστικού» προσανατολισμού ατόμων και ομάδων σε πιο κεντρικές δράσεις.

Ακόμα περισσότερο μπορούμε να επεκτείνουμε την παραπάνω σκέψη λέγοντας ότι ακόμα και εάν τα παγκόσμια ραντεβού γεννήθηκαν όντως, ως το αποτέλεσμα της ανάγκης για δικτύωση των τοπικών ομάδων ή κινήματων και των τοπικών άμεσων δράσεων, εντούτοις κατέληξαν να γίνουν η μοναδική δράση πολλών ανθρώπων-ακτιβιστών ιδίως των οπαδών της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, που ειδικά για την περίπτωση της Ελλάδας δεν έχουν καμία στη κυριολεξία τοπική δράση στο πραγματικό χώρο.

«Το ότι το κίνημα δεν έχει καταφέρει μέχρι τώρα να μεταφέρει τους αγώνες σε τοπικό επίπεδο οφείλεται στον ακόλουθο λόγο: οι ίδιες πολιτικές απόψεις, αν εφαρμοστούν «σε τοπικό επίπεδο», είναι στη καλύτερη περίπτωση είτε πληκτικές (διανομή προκηρύξεων) είτε εμπεριέχουν συνεχείς αναφορές στο άτομο μας («τι χαλιά που είναι εδώ - τι τέλεια που ήταν στη Γένοβα!») και στη χειρότερη καταλήγουν να είναι κάτι σαν τοπική πολιτική επιτροπή.»

**«σπάτλ, πράγα, γουότφορντ...
τι κάνει το κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης
όταν επιστρέφει στο σπίτι του»**
prols round the dock

Συμπέρασμα 5: ο παγκόσμιος χαρακτήρας των δράσεων που εναντιώνονται στο κεφάλαιο και την παγκοσμιοποίηση αποτελεί σε μεγαλύτερο μέρος του μια απλή φρασεολογία-φνημολογία. Ως βασικές εκφάνσεις του εν λόγω παγκόσμιου χαρακτήρα έτσι όπως έχουν τεθεί, και σωστά σε ένα βαθμό, καθίστανται από τη μία η δυνατότητα δικτύωσης σε πλανητικό επίπεδο και από την άλλη η ταυτόχρονη παγκόσμια δράση κεντρική ή αποκεντρωμένη.

Όσον αφορά τη δυνατότητα δικτύωσης αυτή έχει παραμείνει στο επίπεδο της επιθυμίας καθώς έχουν πραγματοποιηθεί ελάχιστα βήματα. Η δικτύωση σαν έννοια, θα μπορούσαμε να πούμε, ότι αποτελεί ένα από τα αποτελέσματα και ίσως το επόμενο βήμα μετά τη δημιουργία τοπικών δομών αντίστασης και της άσκησης τοπικών δράσεων.

Αναφέρεται πρώτον στο απλό τακτικό μοίρασμα των εμπειριών που έχουν βιώσει άνθρωποι και συλλογικότητες που δρουν σε διαφορετικά σημεία του πλανήτη. Δεύτερον μέσα από το μοίρασμα εμπειριών θα έπρεπε, αλλά μέχρι στιγμής ενδέχεται, οι δικτυωμένες ομάδες να εμπλουτιστούν με τις πιο ριζοσπαστικές ιδέες και στοιχεία άλλων συλλογικοτήτων. Δηλαδή να επεκτείνουν και να εντείνουν τον αγώνα ενάντια στην εξουσία σε πεδία της ζωής στα οποία ακόμα δεν το έχουν πράξει οι ίδιες, ενώ άλλες έχουν ήδη κάνει αξιόλογα βήματα (λ.χ. οι αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες που δρουν στον ελλαδικό χώρο θα είχαν όντως πολλά να μάθουν από ομάδες της δυτικής ευρώπης όσον αφορά τα ζητήματα του σεξισμού, της διατροφής, της προστασίας των ζώων και εν γένει της φύσης, ενώ αντίστοιχα έχουν πολλά να μεταφέρουν όσον αφορά την κουλτούρα αντίθεσης και εναντίωσης στα καθεστωτικά media ή την απόρριψη οποιασδήποτε συνδιαλλαγής με επίσημους θεσμικούς οργανισμούς). Ως τρίτο βήμα η δικτύωση θα πρέπει να συνεισφέρει στη δημιουργία ενός συλλογικού ανταγωνιστικού φαντασιακού σε πλανητικό επίπεδο, το οποίο μέσα από τη λειτουργία του παραδείγματος θα καταφέρει να αυξήσει ποιοτικά και ποσοτικά τις τοπικές δομές αντίστασης. Τέλος, μέσα από, αλλά και ως αποτέλεσμα του περιγραφόμενου πλέγματος ιδεών και της αλληλόδρασης των τοπικών δράσεων οι δικτυωμένες ομάδες θα μπορούσαν να προχωρήσουν σε ενδεχόμενη οργανωμένη κοινή δράση. Σε μια διατοπική (ποτέ ίσως δεν θα μπορούσε να είναι πραγματικά παγκόσμια) δράση η οποία μέσα από μια γενίκευση, που δεν θα περιορίζεται στο συμβολικό επίπεδο, θα ξεπεράσει τις ίδιες -υπαρκτές ομάδες αντίστασης- γεννώντας νέες τις οποίες δεν μπορούμε, αλλά και δεν θα έπρεπε εξάλλου να θέλουμε, να τις φανταστούμε και να προκαθορίσουμε τα χαρακτηριστικά τους.

Όσο αυτό που έχει συμβεί τα τελευταία χρόνια ότι ενώ έγιναν κάποια αρχικά βήματα δικτύωσης όπως το διηπειρωτικό караβάνι του 1999, η δημιουργία του παγκόσμιου ηλεκτρονικού δικτύου των indymedia, το no border camp (αντιρατσιστικά κάμπινγκ) και λογής λογής συναντήσεις στα πλαίσια της rga, συναντήσεις αναρχοσυνδικαλιστών, συναντήσεις ενάντια στο σεξισμό αλλά και άλλες, στην ουσία όμως δεν έχουν προχωρήσει αρκετά. Έτσι λοιπόν όσον αφορά την πρώτη απλή συνθήκη της δικτύωσης, αυτή της δημιουργίας των κατάλληλων καναλιών-μέσων μπορούμε να πούμε ότι στα προαναφερθέντα μέσα, εξαιρώντας ίσως το δίκτυο των indymedia, έχει πρόσβαση μια μικρή μειοψηφία ανθρώπων και είναι αλήθεια ότι συναντάει κανείς πάνω κάτω τα ίδια άτομα κάθε φορά, τα οποία μάλιστα προέρχονται κυρίως από την δυτική ευρώπη. Επιπλέον αρκετές δομές δικτύωσης είχαν μικρή διάρκεια ζωής όπως το οικοαναρχικό δίκτυο της earth first, το αμερικανικό δίκτυο άμεσης δράσης dan, τα караβάνια αντίστασης. Όσον αφορά δε τις επόμενες συνθήκες έχουν μείνει πραγματικά εντελώς σε εμβρυακό στάδιο, ή εκβιαστικά έχουν γίνει κάποια βήματα τα οποία δεν έχουν πραγματικό αντίκρισμα.

Όσον αφορά τώρα την ταυτόχρονη δράση, αυτή όπως υπογραμμίστηκε και παραπάνω θα έπρεπε να είναι το αποτέλεσμα της δικτύωσης. Ίσως όχι το τελευταίο βήμα αλλά σίγουρα δε νοείται να βρίσκεσαι σε μια πόλη όπου έχουν συρρεύσει εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές και να αναζητάς την τελευταία στιγμή να καταλάβεις μέσα στο χάος που επικρατεί «τι καπνό φουμάρει ο καθένας».

σ 1

Η υπηρεσία καθαριότητας του Δήμου
Λονδίνου "σβήνει" τον καπιταλισμό
μετά την πρωτομαγιά του 2000

Σημείο 2.

Από ποιούς αποτελείται το σημερινό
"αντικαπιταλιστικό κίνημα".

Για ποιούς λόγους συμμετέχουν στις
παγκόσμιες ημέρες δράσης
ή γιατί δεν είναι κίνημα, γιατί δεν είναι
αντικαπιταλιστικές οι παγκόσμιες
ημέρες δράσης

*«Και πραγματικά αυτό το κίνημα είναι πολύ χύμα.
και σίγουρα δεν είναι χρυσάφι ότι γυαλίζει στον ουρανό της
αντιπαγκοσμιοποίησης»*

**«this not a love parade»
μετάφραση από τα γερμανικά
ανάρες άνοιξη 2002**

Αποτελείται κυρίως από κρατικιστικά-πατριωτικά-εθνικοαπελευθερωτικά κόμματα της αριστεράς, (μ).κ.ο., κοινοβουλευτικούς σοσιαλοδημοκράτες-πράσινους-πρώην μαρξιστές νυν σοσιαλιστές, θρησκευτικές σχέτες (ιδίως στις πτωμένες πολιτείες), ενίοτε από νόμιμα συνδικάτα (εργάτες μετάλλου, εργάτες σε αυτοκινητοβιομηχανίες, ενώσεις αγροτών, κ.α.), εναλλακτικά αλλά και δεσμικά μμε, αναρχικά αντισυστημικά μορφώματα, και... καμιά φορά από φασίστες.

Είναι γεγονός ότι ιδίως στις τελευταίες συναντήσεις η συντριπτική πλειοψηφία των συμμετεχόντων θέτουν συνειδητά ή επειδή δεν αναγνωρίζουν κάτι άλλο, τον εαυτό τους στην ρεφορμιστική αριστερά (λέγοντας πάντα ότι υπάρχουν και ποιο ρεφορμιστές από αυτούς!) επιθυμώντας σε γενικές γραμμές μια «καλή» παγκοσμιοποίηση. Σε γενικές γραμμές ελπίζουν ότι η παρουσία τους έξω από τα ανάκτορα των μεγα-συνεδρίων θα αναγκάσει να παρθούν κάποια μέτρα από τους ισχυρούς του πλανήτη με στόχο να υπάρξει μια παγκοσμιοποίηση με ανθρώπινο πρόσωπο (βλέπε αιτήματα όπως φορολόγηση του κεφαλαίου - φόρος Τόμπιν*¹, μείωση των χρεών του Νότου, δίκαιο εμπόριο, λιγότερη παρέμβαση των ΔΝΤ, ΠΤ, ΠΟΕ και ΝΑΤΟ στη διαμόρφωση των εθνικών πολιτικών, λιγότερες εκπομπές ρύπων από τις βιομηχανίες κ.τ.λ.)

Τι σημαίνει κίνημα.

Βασική σημείωση : Ο ορισμός του «κινήματος της αντιπαγκοσμιοποίησης» χρησιμοποιείται μόνο για να εισπράξουν υπεράξια και όφελος αυτοί που το ορίζουν έτσι. Ποιοί είναι αυτοί? Πρόκειται για τους μικρογχετίσκους -λαφυραγωγούς- της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, τους συνδικαλιστικοπατέρες των ΓΣΕΕ/ΑΔΕΔΥ και των αντίστοιχων κρατικοδιαίτων οργανισμών άλλων χωρών, και τα ΜΜΕ όποτε ασχολούνται με αυτό. Βέβαια όπως εύκολα καταλαβαίνουμε το κέρδος όλων των παραπάνω δεν είναι άλλο από την προσωπική ανέλιξη-βλέψεις σε σοσιαλοδημοκρατικές βουλευτικές καρέκλες, ή αύξηση των πωλήσεων της εφημερίδας ή τέλος κανένα ταξιδάκι για το δαυμόνιο αριστερίζοντα ρεπόρτερ στους τόπους του εγκλήματος.

*¹
Ο φόρος Τόμπιν έχει προταθεί από τον αμερικανό οικονομολόγο James Tobin το 1972. Σύμφωνα με τον Tobin μπορούν να επιβαρυνθούν σε ποσοστό 0,1-0,5 % τα κεφάλαια που διατίθενται για επενδύσεις χαρτοφυλακίου, ώστε να περιοριστεί ο «τζόγος» στο χρηματιστήριο και οι εισπράξεις να διατεθούν για κοινωνικούς σκοπούς.

Υπάρχει και μια μικρή μειοψηφία συμμετεχόντων η οποία, γνώμη μου είναι ότι πλέον σταδιακά συρρικνώνεται και θέτει ή θέλει να θέσει αιτήματα συστημικής αλλαγής χωρίς βέβαια πάντοτε να τα αναφέρει.

Μπορούμε να θεωρήσουμε, διότι περί θεώρησης πρόκειται, ότι ο όρος κίνημα και μιλάμε για πολιτικά κινήματα και όχι για καλλιτεχνικά, αρχιτεκτονικής ή ραπτικής, από αντιεξουσιαστική σκοπιά θα πρέπει να αναφέρεται:

- σε ένα σύνολο ανθρώπων μικρό ή μεγάλο σε αριθμό μάλλον δεν έχει σημασία,
- οι οποίοι δραστηριοποιούνται σε ένα ή περισσότερα σημεία του πλανήτη και αυτό μάλλον δεν έχει ιδιαίτερη σημασία,
- που έχουν όμως, και αυτό έχει μεγάλη σημασία, κοινή ανάλυση της ζωής, κοινούς και με σαφήνεια διατυπωμένους στόχους, και συγκεκριμένες στρατηγικές-μέσα λίγες ή περισσότερες για την επίτευξη των στόχων τους, οι οποίες όμως σέβονται η μια την άλλη χωρίς να προβοκάρονται
- που έχουν, και αυτό επίσης έχει μεγάλη σημασία, ακλόνητη επιθυμία για να αλλάζουν οι ίδιοι την ζωή τους και αυτό το καταδεικνύουν στο σύνολο της καθημερινότητάς τους. Δεν περιορίζονται στην παράθεση - εξαγγελία κάποιων αφηρημένων γενικοτήτων ή εναλλακτικών αξιών, αλλά επιδιώκουν να συνδέσουν την θεωρία με την πράξη και το όραμα.
- που δομούν μεταξύ τους σχέσεις αλληλεγγύης, εμπιστοσύνης, επικοινωνίας, κοινότητας, τελικά σχέσεις μεταξύ συντρόφων.
- που αναλαμβάνουν πλήρως, χωρίς υπεκφυγές την οποιαδήποτε ευθύνη και το όποιο πολιτικό κόστος των πράξεών τους.
- όλα τα παραπάνω μαζί

Γιατί δεν είναι κίνημα

Είναι αρκετοί πλέον αυτοί που σήμερα εκφράζουν την θέση ότι το «κίνημα ενάντια στη παγκοσμιοποίηση» δεν είναι κίνημα, και το λέω αυτό διότι έως πριν δύο χρόνια αποτελούσε η λέξη «κίνημα» καραμέλα ακόμα και στους αναρχικούς.

Ορισμένες ενδεικτικές αναφορές:

«Και το πιο σημαντικό για μας, σε τούτη τη θεώρηση των πραγμάτων, είναι πως αυτό το διεθνές ανατρεπτικό κίνημα δεν εστιάζεται κάπου έξω και μακριά από μας, στη Νίκαια, την Πράγα ή το Σηάτλ. Είμαστε εμείς οι ίδιοι που το παράγουμε εδώ που ζούμε και στο βαθμό που μας αντιστοιχεί (...).»

**«Νίκαια, 7 Δεκεμβρίου 2000 μια στιγμή της διεθνούς αντίστασης και αλληλεγγύης ενάντια στην ανάδυση της σύγχρονης τυραννίας του κράτους και του κεφαλαίου»
(έκδοση: αναρχικό δελτίο αντιπληροφόρησης και δράσης)**

«το πλήθος, άλλωστε που συγκεντρώθηκε (σ. στη Πράγα), ήταν αρκετά ανομοιογενές, χωρίς βέβαια αυτό να είναι αρνητικό αφού φανερώνει την απήχηση που έχει το κίνημα κατά της ανεξέλεγκτης εξάπλωσης του καπιταλισμού»

**«απειθεία»
Πάτρα νοέμβρης 2000**

«Ως δρώντα υποκείμενα συμμετείχαμε ενεργά σε ένα κίνημα, στο εσωτερικό του και όχι ως καταναλωτές ή παρατηρητές»

**«Πράγα Σεπτέμβρης 2000 κίνηση και κριτική»
Ανάρες τεύχος 4 γενάρης 2001**

«αν στη Γένοβα διακυβεύονταν η ενσωμάτωση ή η ριζοσπαστικοποίηση του κινήματος ενάντια στη παγκοσμιοποίηση, η απάντηση στους δρόμους ήταν αρκετά ξεκάθαρη»

«genoa libera»

από Εξεγερμένοι Προλετάριοι

«με αφετηρία το Σιατλ το 1999 και τελευταίο (αλλά όχι τελειωτικό) σταθμό τη Γένοβα του περασμένου καλοκαιριού, το κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση έχει δημιουργήσει σε πλήθος κοινωνικούς χώρους αναβρασμό με μια ένταση που συχνά παραλληλίζεται με εκείνη του Μαη του '68»

agitazia τεύχος μηδέν
καλοκαίρι 2002

Με βάση τα κριτήρια που προανέφερα μπορούμε να πούμε ότι το «κίνημα» ενάντια στη παγκοσμιοποίηση δεν είναι, και δεν θα μπορούσε να είναι, σε καμία περίπτωση κίνημα διότι:

- οι συμμετέχοντες διαφέρουν ριζικά στον τρόπο ανάλυσης και ερμηνείας της σημερινής πραγματικότητας. Έχουν διαφορετικούς στόχους, ή ίσως ορισμένοι να μην έχουν και καθόλου στόχους, απλώς από κεκτημένη «επαναστατική» ταχύτητα τρέχουν από παγκόσμιο ραντεβού σε παγκόσμιο ραντεβού... Ως αποτέλεσμα των δυο προηγούμενων αναπτύσσουν διαφορετικές πρακτικές και στρατηγικές αντιπαράθεσης, οι οποίες μάλιστα τις περισσότερες φορές είναι μεταξύ τους αντίπαλες.

- αυτοί που το συναποτελούν σε καμία περίπτωση δεν αγωνίζονται στο σύνολο της ζωής τους ενάντια στο καπιταλισμό, αλλά η «επανάσταση» αποτελεί μικρότερα ή μεγαλύτερα διαλείμματα στην κατά τα αλλά μικροαστικοποιημένη ζωή τους.

Τα μόνα κοινά στοιχεία που χαρακτηρίζουν το συνοθύλευμα των παρευρισκόμενων έξω από τα mega-συνέδρια των αφεντικών του πλανήτη είναι από τη μια η αμοιβαία πολλές φορές χρησιμοποίηση της μιας ομάδας από την άλλη (ενδεικτικό παράδειγμα αποτελεί ο τρόπος που κατηγορούν οι «μη βίαιοι» τους «βίαιους» διαδηλωτές και αντίστροφα ενώ και οι δυο χρησιμοποιούν και ίσως έχουν ανάγκη ο ένας τον άλλον) και από την άλλη βέβαια η σημειακή συνεύρεση σε άτακτα χρονικά διαστήματα στους τόπους που έχει ορίσει η εξουσία για τα ραντεβού της.

Γιατί οι παγκόσμιες μέρες δράσης

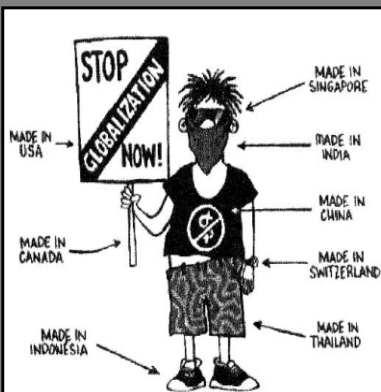
δεν είναι αντικαπιταλιστικές.

**Τι σημαίνει ή τι θα μπορούσε να σημαίνει
αντικαπιταλισμός στις παγκόσμιες μέρες δράσης**

Επιπλέον μπορεί κάποιος λίγοι (πλέον το σύνολο σχεδόν των αντιεξουσιαστικών ομάδων, τουλάχιστον εντός Ελλάδας) να υποστηρίζουν ότι τα παγκόσμια ραντεβού δεν έχουν συντελέσει στη δημιουργία ενός νέου κινήματος, όμως ακόμα πιο λίγοι αμφισβητούν τον αντικαπιταλιστικό χαρακτήρα των ημερών.

«ο αντικαπιταλισμός επανέρχεται στην ημερήσια διάταξη και, αργά αλλά σταθερά, ευρύτεροι κύκλοι έχουν αρχίσει να αμφισβητούν την ιερή ελεύθερη αγορά.

Πριν από μερικά χρόνια, οργανισμοί όπως το ΔΝΤ και ο ΠΟΕ ήταν ουσιαστικά άγνωστοι σ'ένα μεγάλο κοινό και κατά συνέπεια οι πολιτικές τους ελάχιστα εξετάζονταν. Αντίθετα σήμερα γίνονται όλο και συχνότερα αποδέκτες μιας ιδιαίτερα οξείας κριτικής. Αυτό αποτελεί νίκη του αντικαπιταλιστικού κινήματος, αν και θα έπρεπε να προσθέσουμε ότι η κριτική χρειάζεται να επικεντρωθεί περισσότερο και να εμβαθύνει»

marcos

(Από την αναρχική συλλογή euodusnie - Ολλανδία)

«ο καπιταλισμός είναι το πρώτο κοινωνικό καθεστώς που παράγει μια ιδεολογία, σύμφωνα με την οποία το ίδιο αυτό το καθεστώς είναι «ορθολογικό». Η νομιμοποίηση των άλλων τύπων θεομύσεων της κοινωνίας ήταν μυθική, θρησκευτική ή παραδοσιακή. Εν προκειμένω, προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι υπάρχει μια «ορθολογική» νομιμοποίηση. Βεβαίως, το κριτήριο αυτό, ότι δηλαδή υπάρχει κάτι ως ορθολογικό (και όχι ως καθιερωμένο από την πείρα ή την παράδοση, ως δοσμένο από τους ήρωες ή τους θεούς κ.λ.π.), είναι θεομισμένο από τον ίδιο τον καπιταλισμό, όμως τα πάντα συμβαίνουν σαν το ίδιο το γεγονός της πρόσφατης θέσμισής του, αντί να τον σχετικοποιεί, να τον καθιστά αναμφισβήτητο. Ενάντια στο καπιταλισμό, επομένως σημαίνει, ρήξη με την αντικειμενικότητά του»

Κ. Καστοριάδης

«Η ορθολογικότητα του καπιταλισμού»

Σίγουρα σε αυτόν τον ορισμό θα πρέπει να τονίζεται ότι οι αντικαπιταλιστικές ομάδες θέλουν και επιδιώκουν να βρίσκονται έξω από και ενάντια στον καπιταλισμό. Χωρίς αυτό να έχει να κάνει με την ακριβή σημειολογία της λέξης πρέπει να σημειώσω ότι εναντίωση στο καπιταλισμό μέσα από μια αντιεξουσιαστική οπτική θα πρέπει να σημαίνει καθολική εναντίωση και ρήξη με όλες τις μορφές εξουσίας (σημείωση: θεωρώντας τα κομμουνιστικά καθεστώτα του αιώνα που πέρασε ως γραφειοκρατικό καπιταλισμό, και τα θρησκευτικά καθεστώτα ως φονταμεταλισμό με υιοθετημένες τις αξίες του κέρδους, της καταστολής, και της εκμετάλλευσης της εργασίας πολύ πριν εμφανιστεί ο καπιταλισμός)

Επομένως οι αντικαπιταλιστικές ομάδες θα έπρεπε:

- να μην έχουν καμία απολύτως συνεργασία με καπιταλιστικούς δεσμούς και γενικότερα με δεσμικές, εμπορευματικές και θεαματικές εξουσιαστικές λογικές. Άρα, δεν μπορεί στο όνομα του αντικαπιταλισμού να συνεργάζεται οποιαδήποτε ομάδα με κοινοβουλευτικά κόμματα ή με (μ.)κ.ο. για τη μετάβασή της στους τόπους των μεγα-συνεδρίων και αντίστοιχα οι ντόπιες «διοργανώτριες» ομαδοποιήσεις να συνδιαλέγονται με τους δημοτικούς άρχοντες των πόλεων ή των τοπικών κυβερνήσεων για να εξασφαλίσουν στέγη, αποχωρητήρια και νερό στους διαδηλωτές. Να οργανώνονται συναυλίες με εμπορικά συγκροτήματα και μάλιστα με είσοδο. Εάν υπάρχει η αναγκαιότητα των παραπάνω θα πρέπει να βρεθούν εκείνοι οι όσο το δυνατό περισσότερο αυτοοργανωμένοι και αδιαμεσολάβητοι τρόποι που θα τις καλύψουν.

- να αρνούνται την οποιαδήποτε άμεση ή έμμεση συνεργασία με τα κυρίαρχα επιχειρηματικά δεσμικά μμε, αλλά και με τα αυτοαποκαλούμενα εναλλακτικά μορφώματα πληροφόρησης.

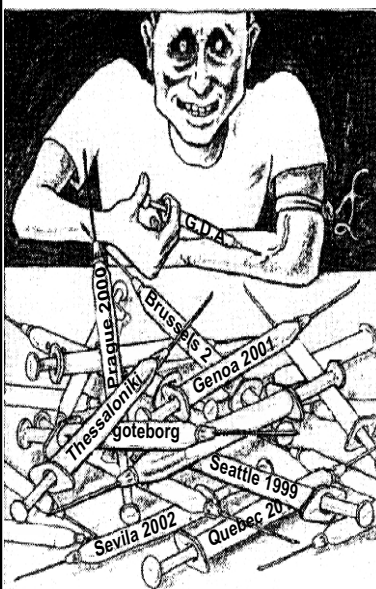
Όπως πολύ πετυχημένα έχει γραφτεί σε κείμενο θέσεων της PGA «τα τελευταία χρόνια έχουν δημιουργηθεί αρκετές media-κεντρικές οργανώσεις που προσπαθούν να καρπωθούν αυτό που τα media εσφαλμένα αποκαλούν "κίνημα ενάντια στη παγκοσμιοποίηση"». Όπως και να το κάνουμε είναι εντελώς αντιφατικό, ύποπτο, ή απλά για μερικούς βλακώδης αφέλεια να διαφημίζεται η επανάσταση στα κυρίαρχα μμε, τις πιο σύγχρονες βιομηχανίες εκμετάλλευσης και παραπλάνησης του ανθρώπινου εγκεφάλου. Την ανάγκη για ενημέρωση, αν υπάρχει, οφείλουν να την καλύψουν οι διαδηλωτές μέσα από δικές τους δομές αντιπληροφόρησης, χωρίς να θυσιάζουν την άμεσα βιωμένη παρουσία στο δρόμο στο όνομα της διάδοσης (ή δήθεν απελευθέρωσης) της πληροφορίας.

- όπως και στη περίπτωση του κινήματος, θα πρέπει οι πολιτικές πεποιθήσεις και στη προκείμενη περίπτωση οι αντικαπιταλιστικές-αντιεξουσιαστικές να φαίνονται και να μεταμορφώνονται σε βιωμένες εμπειρίες στο σύνολο της καθημερινής μας ζωής. Ζωή χωρίς καπιταλισμό δεν έχουμε γνωρίσει, αυτό όμως δεν μας εμποδίζει να ανακαλύπτουμε τις δικές μας επιθυμίες στην αρχή αντιφατικές, στη συνέχεια πιο συνειδητές, ώστε μέσα από την αλληλεπίδραση με άλλους ανθρώπους να κατασκευάσουμε τελικά τις δικές μας ανάγκες και τρόπους ικανοποίησής τους. Και αυτό μπορεί να φανεί στον τρόπο που ικανοποιούμε την ανάγκη για στέγαση (καταλήψεις), στον τρόπο που διαχειριζόμαστε τη τροφή, στον τρόπο που εργαζόμαστε. Τελικά στον τρόπο που επικοινωνούμε με τον εαυτό μας και με τους άλλους, και φυσικά όχι ή όχι μόνο σε πυροτεχνηματικά (στιγμιαία μαζί και θεαματικά) και μάλλον χωρίς ιδιαίτερο κόστος γεγονότα.

Ωστόσο εύκολα μπορούμε να συμπεράνουμε πως αυτό που ισχύει είναι ότι σχεδόν καμία συλλογικότητα ή ομαδοποίηση ατόμων δεν είναι δυνατό σήμερα, ειδικά στο δυτικό κόσμο να καλύψει τα παραπάνω κριτήρια. Παρά μόνο, γνώμη μου είναι, λίγες αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες τείνουν να έχουν ή επιθυμούν να αποκτήσουν αντικαπιταλιστικά -ενάντια σε κάθε εξουσία- χαρακτηριστικά και λέω λίγες διότι ως γνωστών όλου ζούμε μέσα σε ανομολόγητες αντιφάσεις. Εξάλλου είναι πάντα πιο δύσκολο να αναγνωρίσεις τα σημεία της ζωής ατομικής και συλλογικής στα οποία έχει αποικίσει η εξουσία, ώστε να προσπαθήσεις να την αποβάλλεις, διότι τότε πολύ απλά βρίσκεσαι στη δύσκολη θέση να κινηθείς ενάντια στον ίδιο σου τον εαυτό. Αντιθέτως, αναζητούμε και πολύ πιο εύκολα κατασκευάζουμε μέσα μας έναν πρόσκαιρο ενθουσιασμό-αυταπάτη στο άκουσμα ότι λ.χ. 500.000 άτομα διαδήλωσαν στη Βαρκελώνη*¹ ή οπουδήποτε αλλού (ιδίως όταν έρχεται από μακριά η πληροφορία και είναι δύσκολο να διασταυρωθεί ή κιόλας δεν θέλουμε να την διασταυρώσουμε, τότε πολύ εύκολα η πληροφορία ότι σπάστηκαν 4 τράπεζες στον τάδε δρόμο, 3 στον άλλο και 2 αυτοκίνητα κάπκαν κάπου αλλού ενδέχεται να μεταφραστεί μέσα μας στο ότι *πήρε φωτιά η πόλη*. Το γεγονός ότι έχουν παραταχθεί είκοσι χιλιάδες μπάτσοι ενισχυμένοι με πρόσθετο στρατιωτικού τύπου εξοπλισμό, για να καταστείλουν τους διαδηλωτές, μεταφράζεται σε *όξυνση των κοινωνικών ανταγωνισμών* και τελικά οι πεντακόσιες χιλιάδες διαδηλωτές αναπαριστώνται σε *γενικευμένη επανάσταση*).

*¹ Απαραίτητος είναι ένας σχολιασμός για το πώς προέκυψε το παραπάνω νούμερο. «*πεντακόσιες χιλιάδες άνθρωποι διαδήλωσαν σήμερα 16 μαρτίου 2002 στη Βαρκελώνη*» ανακοινώνει η κεντρική στήλη στο indymedia barcelona. Πως προέκυψε το παραπάνω νούμερο, με βάση πιο μέτρο έγινε αυτή η εκτίμηση; είναι δυνατό να μετρηθούν τόσες χιλιάδες διαδηλωτές, μήπως δεν θα έπρεπε καν να το επιχειρήσουμε, μήπως αυτή είναι δουλειά των δημοσιογράφων;... Η απάντηση είναι ότι μια παρέα τριών ανθρώπων που έφριξε από τη χύμα ατμόσφαιρα της πορείας επέστρεψε στο χώρο διαμονής της, αυτό του κατεληγμένου κτιρίου των indymedia. Μεταξύ μπύρας, κουτσομπολιού και σερφαρίσματος στο internet είπαν να γράψουν και αυτοί κάτι για την πορεία, και μεταξύ άλλων ανέφεραν ότι μάλλον στη Βαρκελώνη βρίσκεται συγκεντρωμένος διπλάσιος κόσμος από ότι ήταν στη Γένοβα, και μάλιστα αναφέρανε στο άρθρο τους για 500.000 άτομα. Ωστόσο η αλήθεια είναι ότι κανένας από αυτούς δεν είχε βρεθεί στη Γένοβα, και μάλιστα έπειτα τους κατηγορήσαν άλλοι παρευρισκόμενοι ότι ήταν υπερβολικό το νούμερο που ανέφεραν. Ωστόσο η πληροφορία είχε ήδη διαχυθεί στο ίντερνετ. Μάλιστα κατά τη διάρκεια της ημέρας άλλοι λέγανε στην αρχή για 100.000 διαδηλωτές, μετά για 200.000 χιλιάδες, μετά για 300.000, αλλά βέβαια το πιο ελκυστικό από όλα τα νούμερα ήταν το πεντακοσάρικο. Βέβαια η συντακτική ομάδα του imc barcelona δεν δημοσίευσε αμέσως στη κεντρική στήλη αυτό το νούμερο, όμως το έκαναν άλλα imc. Σαν δείκτης μετοχών λοιπόν ανέβαινε το νούμερο, μέχρι να κατοχυρωθεί στη συνείδηση των αντισηκόμενων.

*1
 «Luca Casarini (καθοδηγητής των tutte bianche) : "(...) μια χούφτα τύποι ντυμένοι στα μαύρα κατέστρεψαν κατά βούληση την πόλη. Εμείς της πολιτικής ανυπακοής χτυπηθήκαμε απάνθρωπα..." Δημοσιογράφος : Ποτέ καταλάβατε ότι τα πράγματα θα έπαιρναν κακό δρόμο; Luca Casarini : "Στην οδό Τορίνο, τη σιγμή κατά την οποία, μπροστά στους χιλιάδες ειρηνικούς διαδηλωτές της πολιτικής ανυπακοής εμφανίστηκαν τα καθάρματα με τα μαύρα. Είναι τότε που, κλείνοντας την παγίδα οι δυνάμεις της τάξης άρχισαν τις επιθέσεις(...) Εμείς δεν είχαμε επιθετικά όπλα, οι ύποπτοι τύποι ναι, αλλά μέσα στο χαμό ήταν εύκολο να γίνει η τρίχα τροχιά.

ή παρακάτω ...

Αντιολέιτο (εκπρόσωπος του GSF) " καταδικάζω απολύτως τα άτομα που χρησιμοποίησαν επιθετικά όπλα τα οποία εμείς είχαμε εξορίσει. Δυστυχώς, η επιλογή αυτών που παρείσφρησαν στην πορεία μας, βρέθηκε στο ίδιο μήκος κύματος με τις δυνάμεις της τάξεως, που έκαναν τα πάντα για να μεταμορφωθεί η Γένοβα σε πεδίο μάχης"

Corriere della Serra
 (21 Ιούλιου 2001)

μετάφραση: «αφέντες του τίποτα υπηρέτες κανενός»
 (εκδ. ελευθεριακή κουλτούρα)

Αυτό όμως που πιθανώς συμβαίνει είναι ότι οι παραπάνω πληροφορίες, μέσω της συνειδητής εξιδανίκευσής τους, λειτουργούν ως τονωτικό αντιστάθμισμα στην κατά τα άλλα κενή από εκπλήξεις καθημερινή μας ζωή. Αναζητούμε όλο και περισσότερο να καταβροχθίσουμε εντυπωσιακές εικόνες και νούμερα σαν αδηφάγοι καταναλωτές της επανάστασης. Αυτό εξάλλου δε μας διδάσκουν από την ώρα που γεννιόμαστε; Να ζούμε για να καταναλώνουμε; Τελικά μήπως τα παγκόσμια ραντεβού λειτουργούν ως ένα είδος εναλλακτικού ναρκωτικού της ζωής;

Τι θεωρείται ως επιτυχία

1. η συνέχεια και συνέπεια των κινημάτων

«τα κινήματα αυτά παρουσιάζουν επίσης συνέπεια και μια συνέχεια, που σπάνια την συναντάμε τις τελευταίες δεκαετίες. Παρόντα σε όλες τις διεθνείς συναντήσεις των κυρίρχων»

**«8 σημεία για τα κινήματα
 ενάντια στη διεθνοποιημένη κυριαρχία»
 Ανάρες τεύχος νο5-άνοιξη 2002**

Οι λόγοι για τους οποίους δεν δύναται να αποκαλεστούν οι διαδηλώσεις έξω από τα mega-συνέδρια ως κίνημα αναρεί και την παραπάνω υπόθεση περί συνέχειας και συνέπειας. Το κάθε παγκόσμιο ραντεβού έχει σίγουρα τα δικά του ιδιαίτερα χαρακτηριστικά όσον αφορά το κομμάτι της εξουσίας. Από την άλλη όσον αφορά το κομμάτι της αντίστασης αυτή παρουσιάζει τεράστιες αυξομειώσεις τόσο σε ποσοτικό επίπεδο, όσο και σε ποιοτικό. Ειδικά για την περίπτωση των πιο ριζοσπαστικών υποκειμένων εκεί είναι που βλέπουμε και τη μεγαλύτερη ανακολουθία όσον αφορά τις επιλογές τους στις συνεργασίες, στα μέσα, αλλά και στους στόχους που κάθε φορά θέτουν. Αντιθέτως, τα αριστεριστικά και σοσιαλοδημοκρατικά μορφώματα είναι ίσως τα μόνα που παρουσιάζουν συνεπή στάση και συνεχή ροπή σε μια όλο και μεγαλύτερη συνδιαλλαγή με εξουσιαστικούς θεσμούς, με τα κυρίαρχα media, με εμπορευματικές λογικές και φυσικά συνεχώς διαπρέπουν, ως προς τη ρουφιανιά τους απέναντι στους ανένταχτους και ανεξέλεγκτους διαδηλωτές*1.

2. κοινωνική απονομιμοποίηση των παγκόσμιων οργανισμών

«αν μου λέγατε πριν τρία χρόνια ότι οι τραπεζίτες θα συναντούσαν εμπόδια στη διοργάνωση της συνάντησης του ΔΝΤ στην Ουάσινγκτον και ότι θα σταματούσε η συνάντηση του Διεθνούς Οργανισμού Εμπορίου, θα γελούσα με την καρδιά μου»

John Jordan

Μια άλλη νίκη θεωρείται το γεγονός ότι κάποιες σύνοδοι κορυφής έχουν ακυρωθεί (σύνοδος της παγκόσμιας τράπεζας στη Βαρκελώνη -Ιούνιος 2001), ενώ αρκετές έχουν επιλέξει ως σημεία διεξαγωγής τους απρόσιτες απομονωμένες βουνοκορφές (βλέπε G8 στα βραχώδη όρη - Καναδάς, τον Ιούλιο του 2002, και η επόμενη στο Evian-les-Bains - Γαλλία τον Ιούνιο του 2003),

ή πολύ ασφαλή απομονωμένα σημεία του πλανήτη (βλέπε Π.Ο.Ε. στο εμπόριο του Κατάρ, νοέμβριος 2001). Επίσης η αυξημένη καταστολή, που έχει οδηγήσει ακόμα και στη θανάτωση διαδηλωτών σε συνδυασμό με τη παρουσία εκατοντάδων χιλιάδων διαδηλωτών στους δρόμους υποστηρίζουν ορισμένοι, ότι έχει οδηγήσει στην κοινωνική απονομιμοποίηση των παγκόσμιων οργανισμών.

«Από την εξέγερση των ζαπατίστας και ύστερα, οι συνδυασμένες προσπάθειες διαφόρων απελευθερωτικών δικτύων προκάλεσαν την κατεστημένη πολιτική κουλτούρα, εκθέτοντας το βίαιο και αντιδημοκρατικό χαρακτήρα των δυνάμεων της αγοράς και της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας. Μέσα από την άμεση δράση, την πολιτική ανυπακοή και την παγκόσμια επικοινωνία και συντονισμό, τα δίκτυα προκάλεσαν με επιτυχία τον καπιταλισμό και τη "δημοκρατική" αντιπροσωπεία, αμφισβητώντας τη νομιμότητα των δυτικών εξουσιαστικών δομών. Αυτό με τη σειρά του ενίσχυσε και γονιμοποίησε τις ήδη υπάρχουσες διαδικασίες απελευθερωτικής κοινωνικής αλλαγής σε ολόκληρο τον κόσμο.»

θέσεις για τη συνάντηση της PGA στο Λάιντεν 2002

Όσο γνώμη μου είναι, πως η εν λόγω κρίση νομιμότητας των παγκόσμιων οργανισμών είναι εντελώς εφήμερη, επομένως εύκολα αναστρέψιμη, καθώς έχει να κάνει με μια αφηρημένη εναντίωση παρά με το χτίσιμο πραγματικών τοπικών δομών αντίστασης. Αποτελεί περισσότερο ένα ευκαιριακό λόγο ύπαρξης για αρκετούς κατοίκους της δυτικής ευρώπης και της β. αμερικής, κάτι σαν τον ντόπιο αντιαμερικανισμό, παρά όντως βάζει σε κίνδυνο τους παγκόσμιους οργανισμούς, οι οποίοι εξάλλου έχουν πολύ περισσότερο να φοβηθούν από τις εσωτερικές τους κρίσεις και όχι από τις υλικές φθορές ή τη μερική παρεμπόδιση μιας συνόδου.

Σίγουρα βέβαια σε ένα κομμάτι ανθρώπων οι παγκόσμιοι οργανισμοί έχουν αποκαλυφτεί, αρκετοί γνωρίζουν ίσως και με τρομακτικές λεπτομέρειες τι μαγειρέματα γίνονται στις διάφορες συνόδους κορυφής και πως αυτά επηρεάζουν, εξοστρακίζοντας στη φτώχεια, την ζωή εκατομμυρίων κατοίκων του πλανήτη. Αρκεί όμως αυτό από μόνο του, ή μήπως οι ακτιβιστές, που έχουν γίνει εξίσου ειδικοί στις διαδικασίες μείωσης των χρεών όσο και οι τεχνοκράτες του Δ.Ν.Τ., Π.Τ., κινδυνεύουν με αφομοίωση. Είναι γνωστό ότι περισσότεροι από 70 ειδικοί (μ).κ.ο. εργάζονται στα υψηλότερα κλιμάκια της Παγκόσμιας Τράπεζας, πάνω από τα μισά προγράμματα του συγκεκριμένου οργανισμού εκτελούνται κυρίως από (μ).κ.ο. και κάθε καταστροφική εταιρία που σέβεται τον εαυτό της έχει υπό τις αγκάλες της καμιά δεκαριά περιβαλλοντικές (μ).κ.ο. *1

3. οι συναντήσεις αποτελούν εν δυνάμει πεδίο ριζοσπαστικοποίησης

«ο χώρος του κινήματος αυτού αποτελεί άριστο πεδίο ριζοσπαστικής και αναρχικής κριτικής και δράσης(...). Και παρόλο που θέλουν να εμφανίζονται ως κυρίαρχες σοσιαλοδημοκρατικές τάσεις μέσα στο κίνημα, δεν έχει αποφευχθεί να θεωρείται μέρος του κινήματος και το ριζοσπαστικό βίαιο κομμάτι που εναντιώνεται στον καπιταλισμό ως σύνολο»

**«8 σημεία για τα κινήματα
ενάντια στη διεθνοποιημένη κυριαρχία»
Ανάρες τεύχος νο5-άνοιξη 2002**

*1
Στον παγκόσμιο ανταγωνιστικό καπιταλισμό φαίνεται ότι η κατάσταση έχει οδηγηθεί στο πολιτικοοικονομικό πλεονέκτημα, να υιοθετούνται τα επιχειρήματα όσων ασκούν κριτική στην παγκοσμιοποίηση και με τη βοήθειά τους να εκουγχρονίζεται η παραγωγή και η προώθηση των προϊόντων -ένα είδος καλής επιχειρηματικής ενημερότητας με εγγυημένο τζιρό. Πολυεθνικές όπως η Daimler-Chrysler, η Shell ή η Novartis καλοπιάνουν τις ΜΚΟ μέσω του «ισότιμου διαλόγου» και στη συνέχεια ενσωματώνουν τα επιχειρήματα της άλλης πλευράς στη δική τους επιχειρηματική στρατηγική

**«Η ρεφορμιστική (αυ)απάτη του «αλλού» κόσμου που είναι εφικτός...»
από τη jungle world
(μετάφραση: dirty harry)**

«μέσα σε ελάχιστο χρόνο, η μεθοδευμένη κατασιαλτική βαρβαρότητα απέναντι στους διαδηλωτές οδήγησε στη δημιουργία μιας καινούργιας γενιάς νέων που ήδη μαθητεύουν στις μάχες των δρόμων μαθαίνοντας να αφηφούν τα δακρυγόνα και να μη διστάζουν στις κατά μέτωπο συγκρούσεις με τους μπάτσους.»

**«για το κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης»
αγίταζα τεύχος μηδέν**

«(...) στη Γένοβα γεννήθηκε ένα μαζικό κίνημα που κινητοποιεί πολλαπλές και ποικιλόχρωμες συνιστώσες, αλλά που, μέσα στην πολυπλοκότητά του, τείνει να βλέπει με καχυποψία τις θεσμικές διαδρομές και αντίθετα εκφράζει μια μαζικοποιημένη και σταθερή ριζοσπαστικότητα»

**network antagonista piemontese
torino 24 Ιουλίου 2001**

**μετάφραση «αφέντες του τίποτα υπηρέτες κανενός»
(εκδ. ελευθεριακή κουλτούρα)**

Σίγουρα κάθε κινητοποίηση, κάθε φορά που κατεβαίνουν άνθρωποι στο δρόμο, είναι μια δυναμική στιγμή. Μια στιγμή που όσο και αν θέλουν ορισμένοι να την παγώσουν και να την ελέγξουν μπορεί παρόλα αυτά να εξελιχθεί προς απρόσμενες κατευθύνσεις. Ωστόσο δεν μπορεί να ταυτίζεται απόλυτα η ριζοσπαστικοποίηση με την βία και τα οδοφράγματα. Εξάλλου η σημασία της βίας είναι κάτι που καλύτερα στιγματίζει την εξουσία και όχι την αντίσταση. Η ριζοσπαστικοποίηση από την άλλη αποτελεί μια σύνθετη κατάσταση ένα διαρκές στοίχημα και σίγουρα δεν πρέπει να περιορίζεται σε στιγμές μικρής ή μεγάλης έντασης. Περνάει κυρίως μέσα από τους τόπους της καθημερινής ζωής και τις σχέσεις που δομούμε με άλλους ανθρώπους. Γνώμη μου είναι ότι ορθότερο θα ήταν αν λέγαμε πως τα παγκόσμια ραντεβού αποτελούν εν δυνάμει στιγμές ριζοσπαστικοποίησης και όχι τα κατεχοχόν πεδία .

4. πολυμορφία - δύσκολος χώρος για ανάπτυξη ηγεμονικών τάσεων

«Πιστεύουμε πως είναι δυνατό να αντιταχούμε ριζοσπαστικά και δημιουργικά στον ιμπεριαλισμό και το καπιταλιστικό σύστημα, ενώ την ίδια στιγμή να διατηρήσουμε τον ανοιχτό χαρακτήρα του κινήματος που είναι αναγκαίος για να αναπτυχθεί ένα ποικίλο και πλουραλιστικό κίνημα αντίστασης»

**mobilization against the FTAA
www.a20.org**

από τους οργανωτές της αντι-FTAA συνάντησης

«(γεννιέται) μια νέα, άτυπη Διεθνής, χωρίς καμία ιεραρχική δομή και αναγνωρισμένους ηγέτες, αλλά με πρωτοβουλίες και κινητικότητα από τα κάτω και μια αποτελεσματική οριζόντια επικοινωνία κυρίως μέσω του διαδικτύου»

**«η παγκοσμιοποίηση της αντίστασης στην
παγκοσμιοποίηση της κυριαρχίας»
από τη μπροσούρα Seattle, Black Block Attack
(μετάφραση: αναρχικό δελτίο αντιπληροφόρησης
και δράσης νο5 φεβρ. 2000)**

Η μορφολογία των ατόμων και ομάδων που μαζεύονται στις παγκόσμιες ημέρες δράσης είναι ένας «αχταρμάς» ιδεών, δράσεων και φιλοδοξιών.

Η ύπαρξη αυτού του «χαοτικού» συνοδυλεύματος πολλές φορές θεωρητικοποιείται και αποκτάει θετική χροιά. Του προσδίδονται χαρακτηριστικά που δεν έχει, γενικά καλλωπίζεται και στολίζεται με έναν επικίνδυνα εύκολο τρόπο. Μερικές φορές μάλιστα ταυτίζεται και με την πολυμορφία.

Εάν πρόκειται όμως να δοθεί θετική υπόσταση στην έννοια της πολυμορφίας τότε αυτή θα μπορούσε να ιδωθεί μόνο ως η σύνδεση με τη μορφή της αυτόβουλης δικτύωσης του τοπικού συνεχή αντικαπιταλιστικού αγώνα. Και σίγουρα όχι ως η σύνδεση πολιτικά διαφορετικών ιδεολογικών ομαδοποιήσεων. Στη περίπτωση της συνύπαρξης δεν μπορούμε να μιλάμε για σύνδεση παρά μόνο για μια ενochλητική ετερογένεια, η οποία οδηγεί με σταθερή ροπή στο καπέλωμα από τον πιο ισχυρό.

«η αποτυχία των tutte bianche να επιβάλλουν τη δικιά τους άποψη και πρακτική στα κινήματα, θα πρέπει να προστεθεί στα θετικά αιτιών των κινήματων. Οφείλεται ακριβώς σ'αυτή την αδυναμία κεντρικής έκφρασης - εκπροσώπησης - αντιπροσώπησης που τα χαρακτηρίζει»

**«μαύρο μπλοκ» από Ηλίας
Ανάρες τεύχος νο5-άνοιξη 2002**

«Τελικά η πολυμορφία του κινήματος μπορεί να είναι δύναμη, αλλά πολλές φορές μπορεί να μετατρέπεται σε αδυναμία. Εμείς ενδέχεται να βρούμε τους εαυτούς μας χαμένους σε μια θάλασσα προοπτικών, ιδεών και στόχων και τελικά ανίκανους να διασπείρουν με επιτυχία κατανοητά και καθαρά μηνύματα»

**Strategy discussion on international mobilization
Conference daily newspaper no 2
συνέδριο της P.G.A. στο Leiden σεπ. 2002**

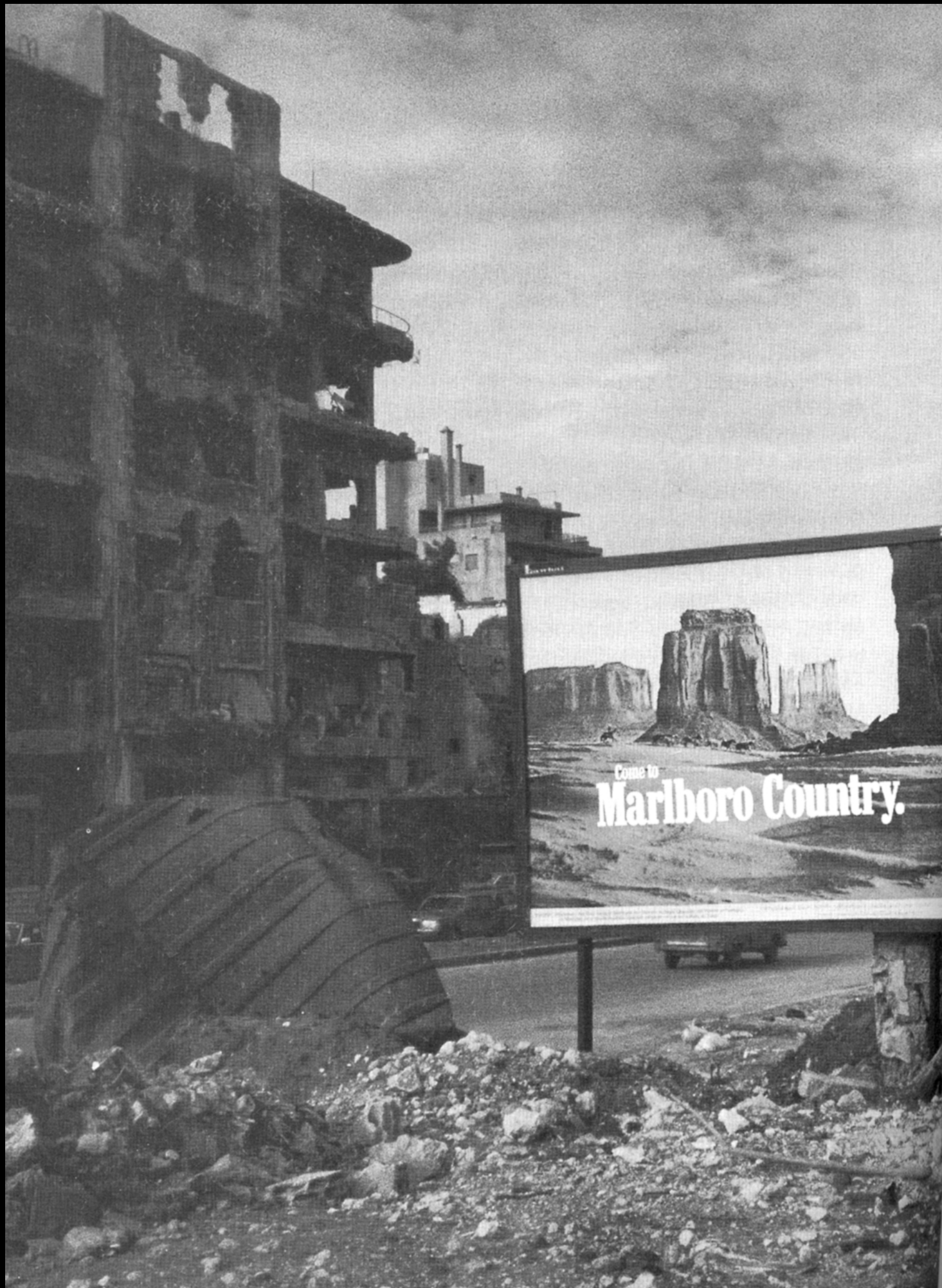
Ωστόσο, η ετερογένεια δεν μπορεί να ταυτίζεται με την πολυμορφία. Η ετερογένεια έχει ως βασικό της χαρακτηριστικό την σύγχυση, δηλαδή εκείνη τη διαδικασία βομβαρδισμού των υποκειμένων με ένα πλήθος από διαφορετικά μηνύματα, τα οποία δεν μπορούν να δημιουργήσουν ένα κατανοητό «όλο», που στη συνέχεια να είναι οικειοποιήσιμο λόγου χάρη από τις τοπικές κοινωνίες. Έτσι οδηγεί τόσο στην αποτυχία των ούτως ή άλλως ιδεολογικά μπερδεμένων tutte bianche, όσο και στον εγκλωβισμό των περισσότερο ριζοσπαστικών, αλλά αρκετά λιγότερο επικοινωνιακών κομματιών. Τελικά, ίσως μόνο οι ρεφορμιστές των δεσμικών, απολυταρχικών, εξουσιαστικά οργανωμένων κομμάτων τύπου social forum βγαίνουν κερδισμένοι*¹. Όχι επειδή αυτοί μπορούν να παρέχουν περισσότερο κατανοητά μηνύματα, το αντίθετο μάλιστα, αλλά λόγω της ευκολίας τους να συνδιαλλέγονται με τα αφεντικά και της φυσικά δεδομένης τους ροπής στη χρήση των κυρίαρχων media.

Εξάλλου, η «κυριαρχία της σύγχυσης» και του διαχωρισμού είναι ο επιθυμητός στόχος κάθε εξουσιαστικού συστήματος.

«Επιπλέον το GSF (κοινωνικό φόρουμ) αναδείχθηκε στη μοναδική αναγνωρισμένη δύναμη αντίστασης ακριβώς γιατί οι θεομοί είδαν σ'αυτό το μόνο «αξιόπιστο», δηλαδή ελεγχόμενο και συνεργαζόμενο, συνομιλητή. Το GSF όχι μόνο δεν αρνούνταν στη πράξη τη θεσμική εξουσία αλλά, επί της ουσίας, την αναγνώριζε, δεχόμενο να συζητήσει μαζί της για όλους και για όλα»

**«αφέντες του τίποτα υπηρέτες κανενός»
(εκδ. ελευθεριακή κουλτούρα)**

**
«Δεν έχουμε την πρόθεση να γίνουμε ηθοποιοί στο «θέατρο του δρόμου» κάποιων άλλων. Δεν θα σκεκόμαστε μέσα στο χιόνι συζητώντας με διαδηλωτές»
Κλάους Σβαμπ
πρόεδρος και ιδρυτής του WEF
είναι προφανές ότι ο κύριος Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ θέλει ειδική κατηγορία συνομιλητών.
Ε, θα την έχει λοιπόν...*

Come to
Marlboro Country.

Σημείο 3.

Ο συμβολικός χαρακτήρας των παγκόσμιων ημερών δράσης

Όπως τονίζουν πολύ πετυχημένα σε κείμενό τους οι γερμανοί prols round the dock

«Δεν αρκεί απλώς να σπάμε ένα Mcdonalds ως σύμβολο της "παγκόσμιας ισχύος του κεφαλαίου" δράση καθ'αυτή συμβολική, αν και πολύ καλή φάση! Την ίδια στιγμή πρέπει να αναρωτηθούμε ποιος βρίσκεται πίσω από αυτά τα διαχωριστικά, χύνοντας καθημερινά τον ιδρώτα του στο λαδί από τις τηγανιτές πατάτες και παράγοντας έτσι αυτό το "σύμβολο ισχύος"»

**«σπάτλ, πράγα, γουότφορντ...
τι κάνει το κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης
όταν επιστρέφει στο σπίτι του»
prols round the dock**

Από τις άγριες «παράνομες» πολύμηνες απεργίες της δεκαετίας του '70 που συγκλόνισαν την ευρώπη, τα γενικευμένα σαμποτάζ σε χώρους εργασίας που παρέλυαν την παραγωγή, τις αλληπάλληλες καταλήψεις πανεπιστημιακών χώρων σε ευρώπη και ηπα τις δεκαετίες '60 - '70, τις εκατοντάδες «παράνομες» καταλήψεις σπιτιών στη δυτική Γερμανία, Ιταλία, Ελβετία, Ολλανδία, Ισπανία καθόλη τη διάρκεια των προηγούμενων τριών δεκαετιών, τις δυναμικές δράσεις ενάντια στα πυρηνικά του οικολογικού κινήματος τη δεκαετία του '80, έχουμε περάσει σήμερα, ειδικά στις δυτικές χώρες, στην εποχή των συμβολικών θεαματικών διαμαρτυριών.

Σήμερα, ως μορφές δράσης των «κινήσεων ενάντια στη παγκοσμιοποίηση» εφαρμόζονται : οι προσωρινές καταλήψεις κυβερνητικών κτηρίων και κτιρίων διάσημων πολυεθνικών εταιριών, οι προσωρινοί αποκλεισμοί των συνεδρίων τις πολυεθνικής ελίτ, ο ολιγοήμερος ή και στιγμιαίος δρυμματισμός βιτρινών τραπεζών και αυτοκινήτων, οι οργανωμένες ή και ανοργάνωτες ωριαίες συγκρούσεις με την αστυνομία, οι προσωρινές οικειοποιήσεις δρόμων - reclaim the streets, τα τέσσερα - πέντε κάθε χρόνο no border camp (αντιρατσιστικά κάμπινγκ διάρκειας συνήθως μιας εβδομάδας), πλήθος «εικονικών» - ψηφιακών πληροφοριών με τη μορφή ιών αντίστασης μέσω internet, και φυσικά «ειρηνικές» πορείες διαμαρτυρίας - κλασσικού συνήθως τύπου. Όλες οι παραπάνω δράσεις-κινήσεις κρίνονται, κατά γενική ομολογία, ως συμβολικές - προσωρινές, δηλαδή η πολιτική του συμβολικού κατέχει περίοπτη θέση στις δράσεις των «κινήσεων ενάντια στη παγκοσμιοποίηση».

Για να δούμε όμως λίγο καλύτερα Τη λειτουργία του συμβολισμού

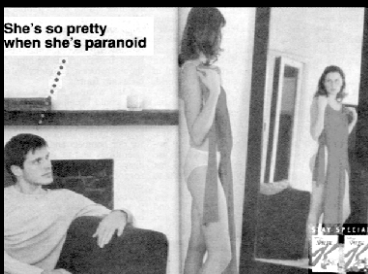
Σύμβολα κατασκευάζονταν σχεδόν πάντα σε όλες τις κοινωνίες. Θρησκευτικά, πολεμικά, σωματικά-ερωτικά, διατροφής, αρχιτεκτονικής... σύμβολα επινοούνται από αρχαιοτάτων χρόνων. Κατασκευάζονται από τη μία για να εξυμνήσουν την εξουσία και να εμπνεύσουν φόβο στους υπηκόους. Ενώ από την άλλη, οι ανά τους αιώνες καταπιεζόμενοι και αντιστεκόμενοι επινοούν τα δικά τους σύμβολα, πολλές φορές παρμένα ή παρόμοια με αυτά της εξουσίας*¹.

Κ *¹
"(...) όταν οι μπολσεβίκοι κατέλαβαν την εξουσία και σχημάτισαν κυβέρνηση, έπρεπε να της βρουν ένα όνομα. Η ονομασία «υπουργοί» και «υπουργικό συμβούλιο» δεν άρεσε καθόλου στον Λένιν, γιατί θύμιζε τους αστούς υπουργούς και τον ρόλο τους. Ο Τρότσκι πρότεινε τους όρους «κομισάριοι του λαού», και για την κυβέρνηση στο σύνολό της «σοβιέτ των κομισάριων του λαού». Ο Λένιν κατενθουσιάσθηκε - έβρισκε την έκφραση «τρομαχτικά επαναστατική», κι έτσι το όνομα υιοθετήθηκε. Δημιουργούσαν μια νέα γλώσσα και, όπως πίστευαν, καινούργιους θεσμούς. Αλλά ως ποιο σημείο όλα αυτά ήταν καινούργια; Το όνομα ήταν καινούργιο, και υπήρχε τουλάχιστον σαν τάση, ένα καινούργιο κοινωνικό περιεχόμενο που έπρεπε να εκφραστεί (...). Στην πραγματικότητα χρησιμοποιούσαν τη μορφή και πρόσδωσαν σχεδόν αμέσως το περιεχόμενο που είχε ήδη δημιουργηθεί από τους βασιλιάδες της δυτικής ευρώπης, από τα τέλη του μεσαίωνα και μετά."

**"η φανταστική θέσμιση της κοινωνίας"
Κ. Καστοριάδης**

Κ *¹
«(...) η πιο παραδειγματική περίπτωση, την οποία αφήγείται ο ιστορικός Hobsbawm είναι εκείνη της Ιρλανδίας, όπου μπροστά σε μια εφεύρεση της παράδοσης εκ μέρους του αγγλικού λαού, όπου το ήμισυ της ιστορίας της Μεγάλης Βρετανίας είναι απολύτως λάθος - ο σκοπός της αφήγησης είναι η κυριαρχία επί των Σκώτων ή των Ουαλλών κ.ο.κ., μπροστά λοιπόν σ'αυτή την κατάσταση πραγμάτων οι Ιρλανδοί, τη δεκαετία του '20, εφηύραν μια γκαελική παράδοση, ένα μυθικό ήρωα όπως ο Finn, ο οποίος δεν υπήρξε ποτέ στην πραγματικότητα.

Stay insecure. Stay skeletal. Eat shit. Eat nothing at all. Get sucked into the body-image industry.

Αντιπροσώπευε όμως ένα επαναστατικό αίτημα, προκειμένου να υπάρξει μια αντιπαράθεση με την κυρίαρχη κουλτούρα των άλλων λαών.»

μιλώντας για τον ένοπλο αγώνα

Primo Moroni, Ig Rote Fabrik
(εκδ. ελευθεριακή κουλτούρα)

Τα σύμβολα λειτουργούν, είτε από τη μια πλευρά, είτε από την άλλη, ως κώδικας επικοινωνίας και σύνδεσης διαφορετικών υποκειμένων. Όταν μιλάω για επικοινωνία εννοώ τον τρόπο διαμέσω του οποίου οι άνθρωποι βρίσκουν κοινά νοήματα και μοιράζονται τον κόσμο που δημιουργούν.

Δηλαδή τα σύμβολα είναι οι κοινά αναγνωρισμένες λέξεις, εικόνες, μελωδίες, κινήσεις, συμπεριφορές που ενοποιούν ένα ή πολλά σύνολα ανθρώπων. Επομένως τα σύμβολα καθορίζονται από, αλλά και εδώ θέλει προσοχή καθορίζουν την ίδια στιγμή, τις κοινωνικές σχέσεις και συμπεριφορές. Δημιουργούνται από και δημιουργούν ταυτόχρονα φαντασιακά κοινωνικά πλέγματα.

Αποτελούν απαραίτητο συστατικό για τη κατασκευή συλλογικών ετεροκαθορισμένων συνδέσμων (έθνη, φυλές, θρησκείες, κράτη, οικογένειες,...) ή ακόμα παρατηρούνται σχεδόν και σε όλες τις προσπάθειες δημιουργίας αυτοοργανωμένων κοινοτήτων. Μπορούμε μάλιστα να πούμε, πως αυτοί που έχουν τα ίδια σύμβολα ανήκουν στα ίδια σύνολα. Που οφείλεται όμως αυτή η συνδυαστική επιτυχία των συμβόλων?

Η συνδυαστική επιτυχία των συμβόλων οφείλεται στη κατασκευή μιας αντικειμενικής, κατά κύριο λόγο μη αμφισβητούμενης φαντασιακής ενότητας. Πως συμβαίνει αυτό. Το σύμβολο-λογότυπο στόχο έχει να καταφέρει να επιβάλλει μια συνεκτική όραση ή ακοή ενός σχεδόν αδιάσπαστου όλου τόσο σε αυτούς που έχουν ήδη υιοθετήσει το σύμβολο, όσο και στους μη μυημένους. Δηλαδή, καθώς το σύμβολο - λογότυπο βρίσκεται όλο και περισσότερο πάνω από, πριν από, αλλά και μέσα σε ένα σύνολο αντικειμένων, εικόνων, ήχων, τους προσδίδει την ιδιότητα να σημασιοδοτούν το ένα το άλλο, μετατρέποντάς τα τελικά σε ένα πιο περίπλοκο, συνεκτικό όμως, υπέρ-αντικείμενο ή υπέρ-μελωδία ή υπέρ-εικόνα. (π.χ οι νέες περιπέτειες στο ηλεκτρονικό παιχνίδι που μου αυξάνουν την αδρεναλίνη, μου τις προσφέρει η sony, όπως και το ωραίο μου ψυγείο εξάλλου, αλλά μήπως και το αεροδυναμικό dvd στο σαλόνι που παίζει τις αγαπημένες μου ταινίες, αλλά να για δεξ και το στερεοφωνικό στο αμάξι και αυτό το ίδιο logo έχει..., μα αφού τα έχω αγοράσει όλα από το sony center!). Έτσι λοιπόν όταν αναγνωρίζουμε ένα λογότυπο σε ένα αντικείμενο-μελωδία-εικόνα μαθαίνουμε, μέσα από την συνεχή επανάληψή του, να παραπέμπουμε αυτόματα τη σκέψη μας σε ένα συγκεκριμένο υπέρ-σύνολο αντικειμένων. Αν τώρα αυτό το υπέρ-σύνολο είναι επενδεδυμένο με ελκυστικά νοήματα και με τρόπο κατανοητό στο δεκτή (σε αυτό το επίπεδο ομολογουμένως κάνουν πολύ καλά τη δουλειά τους οι εταιρικές διαφημίσεις), τότε ο δέκτης παύει να αναγνωρίζει το συμβολισμό, αρχίζει να θεωρεί αυθύπαρκτη την ενότητα νοημάτων-αντικειμένων και συνήθως χωρίς να το πολύ σκεφτεί επιδιώκει να ενταχθεί μέσα σε αυτή. Να γίνει τελικά μέλος του fun club, της μεγάλης οικογένειας των sony members....

Στη συνέχεια η χρήση και υιοθέτηση ενός συμβόλου παρέχει σχεδόν αυτόματα την ένταξη στη «κοινότητα» των υποκειμένων που χρησιμοποιούν, υιοθετούν και τελικά πιστεύουν ότι κατέχουν το ίδιο σύμβολο. Έπειτα η ενότητα αυτή παρέχει στους φορείς του συμβόλου το αίσθημα της ασφάλειας και ικανοποιεί την «αίσθηση» ή την «ανάγκη του ανέκιν». Φυσικά μια τέτοια «κοινότητα» είναι προβληματική εξ αρχής στο βαθμό που είναι ανίκανη να αμφισβητήσει τα θεμέλια - τους όρους της ύπαρξής της, που στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι απλά και μόνο τα σύμβολα, διότι αυτόματα θα καταστραφεί-κατεδαφιστεί εάν το επιδιώξει.

Ο κίνδυνος επομένως σε αυτή τη περίπτωση είναι η πλήρης ενσωμάτωση - ταύτιση με την αντικειμενικότητα και κυρίως με τα νοήματα που παρέχουν κάθε φορά τα ενοποιητικά σύμβολα.

Ταυτόχρονα, φυσικά, αποτέλεσμα της ένταξης σε μια κοινότητα τέτοιου τύπου είναι η απόκτηση ορίων - συνόρων απέναντι στα υποκείμενα που υιοθετούν διαφορετικά σύμβολα. Πιθανώς δε, για τους περισσότερους δεν έχουν σημασία τόσο οι όροι και το περιεχόμενο της κοινότητας στην οποία εντάσσονται τον εαυτό τους, όσο σημασία έχει η οριοθέτηση της απόστασης και η διάκριση από άλλες κοινότητες με διαφορετικά σύμβολα. Εδώ πρόκειται για μια κατάσταση στην οποία πολύ εύκολα μεταπίπτει κανείς, ότι ο λόγος ύπαρξης ενός υποκείμενου είναι απλά και μόνο η αντίθεση σε μια κατάσταση. Ίσως δηλαδή οι υπέρμαχοι του no logo να διακρίνονται από παρόμοια χαρακτηριστικά με τους ...trendy υπηκόους των logo.

Ειδικά σήμερα μέσα στις μεταφορντιστικές κοινωνίες παρατηρούμε το εξής. Υπάρχουν τα σύμβολα της εξουσίας που μέσα από τον διαρκή πολλαπλασιασμό τους εμπορευματοποιούν επιθυμίες, φαντασιώσεις - όνειρα, στυλ ζωής. Έπειτα έρχεται η αναπαραγωγή τους από τα υποκείμενα μέσω της κατανάλωσης, κατά κύριο λόγο κατανάλωσης των νοημάτων των συμβόλων. Αυτό που στη πραγματικότητα συμβαίνει δεν είναι τόσο η κατανάλωση του περιεχομένου των αντικειμένων (λ.χ. η βενζίνη, τα λάστιχα και ηλεκτρονικά κυκλώματα ενός αυτοκινήτου), αλλά η κατανάλωση των νοημάτων με τα οποία είναι επενδεδυμένα τα λογής λογής αντικείμενα (όσο πιο γρήγορα τρέχεις τόσο πιο... γοητευτικός, μοντέρνος, αρρενωπός, δυναμικός και επομένως ελεύθερος δείχνεις), τα οποία τελικά είναι άχρηστα-ανύπαρκτα έξω από τα προς επένδυση νοήματα. Και αυτή η νοηματοδότηση περνάει κατά κύριο λόγο μέσα από τα σύμβολα - logo (αυτή την ελευθερία σου το προσφέρει η BMW...) και τη διαφημιστική προπαγάνδισή τους.

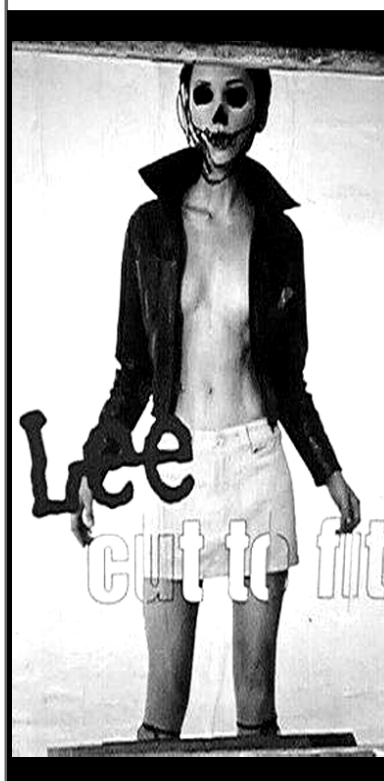
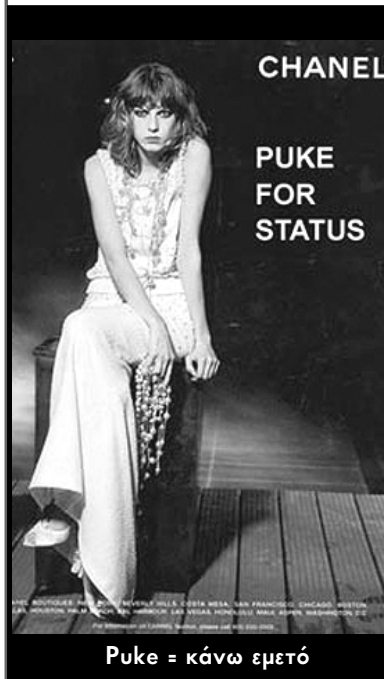
Με αυτόν τον τρόπο τα σύμβολα δεν δύναται να εξυπηρετούν σε καμία περίπτωση την ανάγκη για δημιουργία αυτόνομων συνόλων - κοινοτήτων, αντιθέτως προσβλέπουν στην εξατομίκευση. Σε μια εξατομίκευση που μεγεθύνει το άτομο δολοφονώντας το σύνολο καθώς ενοποιείται γύρω από εικονικά σύμβολα. Αν ο Ζαν Μποντριγιάρ πριν από είκοσι χρόνια υποστήριζε πως «Οι άνθρωποι δεν έχουν πια ως περιβάλλον, άλλους ανθρώπους, αλλά αντικείμενα.» σήμερα θα μπορούσαμε να πούμε ότι εκτός από αντικείμενα το περιβάλλον μας κυρίως δομείται από, αλλά πιθανώς και για, την κυριαρχία των συμβόλων.

Τι σημαίνει όμως σύμβολο στη μεταφορντιστική εποχή

«σκοπός της ανάλυσης των FT είναι να δείξει, στη βάση των στοιχείων που δημοσίευσε η Business Week, ότι η κρίση της new economy είναι πολύ πιο αποτελεσματική από οποιοδήποτε black bloc στη πίεση που ασκεί στη παγκόσμια τράπεζα. Από τα 74 εταιρικά σήματα που ταξινομήθηκαν στην περίοδο 2000-2001, 41 έχασαν μέρος της αξίας τους, ενώ η συνολική απώλεια ήταν της τάξης του 5%. Από το Μάρτιο του 2000 ημερομηνία έναρξης της κρίσης, 49 δισεκατομμύρια δολάρια συμβολικού κεφαλαίου έγιναν καπνός (...) το τοπικό σήμα τα πάει καλύτερα από το παγκόσμιο (...)

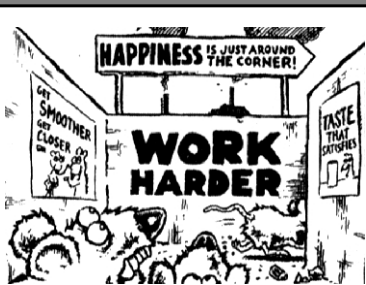
«Αφού το κροκοδειλάκι είναι το σύμβολο της Lacoste, σκεφτόμαστε να προτείνουμε στην εταιρία να οπνοσοράει τους κροκοδειλούς μας»

Silvio Gomes
εμπορικός διευθυντής
του ζωολογικού κήπου
της Λισσαβόνας

σ3

«Η εταιρία McDonald's ανακοίνωσε ότι θα κλείσει 175 μαγαζιά και ότι απέτυχε να κερδίσει τα προσδοκώμενα έσοδα για το 2002. Η ίδια υπολογίζει ότι θα απολύσει 400-600 άτομα, εκ των οποίων οι 200-250 στις ΗΠΑ. Το 2003 υπολογίζει να ανοίξει μόλις 600 νέα εστιατόρια, δηλαδή 450 λιγότερα σε σχέση με το 2002, ενώ το 1996 είχε εγκαινιάσει 2.000 εστιατόρια! Με την αναπροσαρμογή (κοινώς τα λουκέτα) υπολογίζει η ίδια ότι θα μειώσει τα έσοδα της κατά 350-425 εκατομμύρια δολάρια.»

από «εποχή»

Στο δεύτερο μισό της δεκαετίας του '90, ο έρωτας με τα σύμβολα του παγκόσμιου καπιταλισμού άρχισε να δείχνει σημάδια κρίσης. (...) Το 2000 στην Κινά, όλα τα πλέον διαφημιζόμενα προϊόντα μεταξύ των οποίων η Coca Cola και η Protect&Gamble, είχαν τοπικά brands»

«η εποχή του παγκόσμιου welfare»
cristian marazzi
(μεταφρ. Αυτονοmedia)

Εάν επιδιώξουμε να πραγματοποιήσουμε μια μικροφυσική του μεταφορντιστικού συμβολισμού θα δούμε ότι όπως η εξουσία μοριοποιείται στο επίπεδο των ατόμων -υποκείμενων, έτσι και οι εκφάνσεις της στο επίπεδο του συμβολισμού καταδύονται όλο και πιο πολύ σε μικρές οικίες στιγμές της καθημερινότητας.

Η εξουσία έχει την τάση να απεικονίζει την κυριαρχία της σε κοινά αποδεκτές μορφές της ζωής, διότι διαφορετικά πολύ απλά δεν υπάρχει λόγος για να υφίσταται. Γι'αυτό συνεχώς επιδιώκει να κερδίζει την κοινωνική της νομιμοποίηση συνδέοντας την ύπαρξή της με «αξίες» και «αρχές», που είναι κατακτημένες από τους προς αποίκιση πληθυσμούς, ευτελίζοντάς τες φυσικά σε ιδεολογήματα, όπως λ.χ. της ελευθερίας, της ισότητας, της ευτυχίας και τελευταία με την επανεφεύρεση του ιδεολογήματος της ασφάλειας. Τα σύμβολα έρχονται εδώ να διαδραματίσουν ένα σημαντικό ρόλο. Έρχονται στην αρχή για να διαστρεβλώσουν τις παλιές σημασίες-νοήματα, και να προσδώσουν νέες, στις υιοθετημένες «αξίες και αρχές» των πληθυσμών. Έπειτα, αφού τις έχουν κόψει και ράψει στα μέτρα τους, τις χρησιμοποιούν για να κάνουν πιο ελκυστικά τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που πρόκειται να πουληθούν. Αποτελούν στην ουσία τον συνδετικό κρίκο μεταξύ καθημερινής ζωής και εξουσίας.

Έτσι από τα απλυσίαστα παλάτια και τα απρόσωπα γιγαντοαγάλματα των βασιλιάδων, τις θρησκευτικές εικόνες και τα χρυσοπλούμιστα φανταχτερά ρούχα των ευγενών του μεσαιώνα, ο συμβολισμός σήμερα έχει περάσει, έχει κατεβεί θα λέγαμε σε ένα άλλο επίπεδο. Έχει εισαχθεί και εγγράφεται διαρκώς σε περισσότερα κομμάτια της καθημερινότητας της συντριπτικής πλειοψηφίας του πληθυσμού των δυτικών χωρών και σταδιακά επεκτείνεται σε ολόκληρο το πλανήτη. Τα σύμβολα βομβαρδίζουν και κυριαρχούν σε κάθε σημείο του χώρου, ιδιωτικού και δημόσιου. Κατοικούν μέσα στα σπίτια μας, στις τηλεοράσεις μας, στους προσωπικούς υπολογιστές, μέσα στους χώρους εργασίας, μέσα στα αυτοκίνητα, φυσικά στις γιγαντοαφίσες -σειρήνες αποπλάνησης- που περικυκλώνουν όλους τους εναπομείναντες δημόσιους χώρους -τους δρόμους και τις πλατείες-, στις βιτρίνες των καταστημάτων και φυσικά στα προϊόντα των super market και των εμπορικών υπερκέντρων...

Μέσα από τις διαδικασίες του mass marketing τα logo, εξυπηρετώντας την ύπαρξη και διαίωνιση της εξουσίας, μας υπενθυμίζουν συνεχώς ότι η ελευθερία ή η ευτυχία ή τέλος πάντων οποιοδήποτε άλλη «αξία» έχει βουτηχτεί στη σούπα του εμπορεύματος και βρίσκεται εδώ, (just around the corner) μόλις λίγο πιο δίπλα μας. Αρκεί μια κίνηση μόνο για να την γευτούμε. Αρκεί να τεντώσεις το χέρι σου στα ράφια με τους σωλήνες της κετσαπ-Kraft και θα τη δεις να ξεπροβάλλει. Αρκεί να οδηγήσεις το μοντέρνο αμάξι σου στο κοντινότερο multiplex cinema και να απολαύσεις τη νέα σκουπιδοπαραγωγή του hollywood, ή να φωνάξεις τον αγαπημένο σου τραγουδιστή που διαφήμιζε στη νέα επίπεδη τηλεόρασή σου την οδοντόκρεμα, που μόλις πριν

λίγο προσπέρασες.

Η ισχυρή αυτή απεδαφικοποιητική ιδιότητα των συμβόλων που έχει γκρεμίσει όλα τα πρότερα τέχνη δημιουργεί το πεδίο στο οποίο η επικοινωνία, η κοινωνικότητα και το εμπόριο γίνονται τελικά αδιαχώριστα.

Είναι ένα παραμύθι:

«Μια φορά και ένα καιρό ήταν ένας άνθρωπος που ζούσε μέσα στην σπάνη. Έπειτα από πολλές περιπέτειες κι ένα μακρύ ταξίδι στις θάλασσες της οικονομικής επιστήμης, συνάντησε την κοινωνία της αφθονίας. Πανιρεύτηκαν κι απέκτησαν πολλές ανάγκες»

A.N.Whitehead

Στη συσσώρευση και το στοίβαγμα των αντικειμένων-αγαθών υπάρχει κάτι παραπάνω από το απλό άθροισμα των προϊόντων. Υπάρχει η προδουλότητα του πλεονάσματος, μια ρητή, μαγική και οριστική άρνηση της σπάνης δηλαδή η κατάφαση - υπόνοια της ουτοπίας. Παρέχεται η αίσθηση ότι υπάρχουν παρά πολλά. Ήδη το γνωρίζεις ότι όταν έχεις πολλά νιώθεις ελεύθερος. Τα αντικείμενα φωνάζουν, απαντούν και δηλώνουν τα ονόματά τους. Αρκεί λοιπόν να αφεθείς στη μαγεία του shopping, στην αυνανιστική ερωτοτροπία με τα αντικείμενα και θα γευτείς την επιθυμητή ικανοποίηση. Και βέβαια αυτή τη μοναδική χαρά σας τη προσφέρει το ευαγές logo της εταιρίας.

«Βλέπουμε ότι τα αντικείμενα δεν προσφέρονται ποτέ στην κατανάλωση σε απόλυτη αταξία. Σε ορισμένες περιπτώσεις, μπορούν να απομνηθούν την αταξία για να θέλξουν καλύτερα, αλλά πάντα, τακτοποιούνται για να ανοίξουν τους καιευθυντήριους δρόμους, για να προσανατολίσουν την αγοραστική ενόρμηση σε πλέγματα αντικειμένων, να την θέλξουν και να την οδηγήσουν, σύμφωνα με τη λογική της, μέχρι την μέγιστη επένδυση και μέχρι τα όρια του οικονομικού δυναμικού της. Τα ενδύματα, οι συσκευές, τα προϊόντα καλλωπισμού συγκροτούν έτσι ιεραρχίες αντικειμένων, που προκαλούν στον καταναλωτή αδρανειακούς καταναγκασμούς: θα πάει λογικά από το ένα αντικείμενο στο άλλο.»

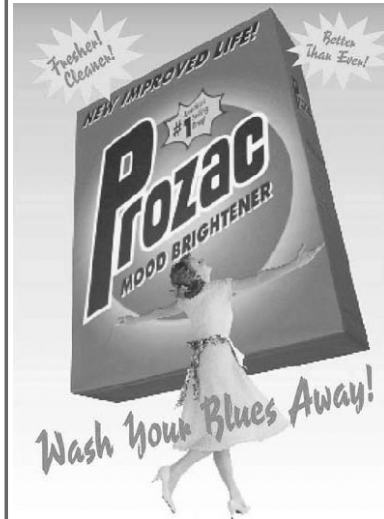
«η καταναλωτική κοινωνία»

Ζαν Μποντριγιάρ

Τα ιεραρχικά δίκτυα σε παρασύρουν να ανακαλύψεις το μαγικό κόσμο της αφθονίας, παίζουν με την περιέργεια, με τη παιχνιδώδη περιπλάνηση-εξερεύνηση. Πραγματικά πρόκειται για ένα παιχνίδι ατμόσφαιρας το οποίο βρίσκεται πάντα υπό τη σκεπή του εταιρικού logo.

Οι παραπάνω ιδιότητες των συμβόλων είναι που τους δίνουν δύναμη. Μια δύναμη πολιτισμού και κουλτούρας. Μια δύναμη διαγενική που στόχο έχει να αντικαταστήσει όλες τις πρότερες... Δηλαδή τα βιομηχανοποιημένα πολιτισμικά σύμβολα συμβάλλουν στο να ξεριζωθούν οι τοπικοί πολιτισμοί, οι ντόπιες ταυτότητες και τα παραδοσιακά σύμβολα και να αντικατασταθούν από τα παγκόσμια σύμβολα των εμπορευμάτων τα οποία προέρχονται από τον διαφημιστικό και εικαστικό σχεδιασμό μιας μειοψηφίας πολυεθνικών επιχειρήσεων.

«Το παγκόσμιο συμβολικό κεφαλαίο, εγκαταλείποντας το μάκρο και δρώντας στο μικρό επίπεδο των επιθυμιών και της ανάγκης των σχέσεων, αποκαλύπτει μια (ήδη φθαρμένη) επίγνωση της

Δευτέρα: "θέλω χώρο για εκδρομή" ...

Τρίτη: "θέλω χώρο για ψώνια"...

Τετάρτη: "θέλω χώρο για παιχνίδι"...

Πέμπτη: "θέλω χώρο για τους φίλους μου"...

Παρασκευή: "θέλω χώρο για το κόμμι μου"...

Σαββατοκύριακο: "θέλω χώρο για βόλτα με την οικογένεια"...

*¹

Είναι γνωστό ότι πολλές εταιρίες υποχρεώνουν τους υπαλλήλους τους να παράγουν συγκεκριμένο αριθμό πατέντων-νέων ιδεών σε συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, αλλιώς τους περιμένει η απόλυση.

κεντρικότητας της επικοινωνιακο-σχεσιακής δράσης του «καταναλωτή», όσο μάλλον την αναζήτηση των στρατηγικών για την εμπορευματοποίηση του φαντασιακού του πλήθους»

«η εποχή του παγκόσμιου welfare»
cristian marazzi
(μεταφρ. Αυτονοmedia)

Ένα άλλο σημείο στο οποίο ενισχύεται η κρίσιμη θέση των logo είναι το εξής. Ένα από τα στρατηγικά σημεία που έχει πλέον μεγάλη σημασία για τον μεταφορντιστικό καπιταλισμό είναι η αύξηση της προσοχής από πλευράς καταναλωτών. Αυτό που συμβαίνει τα τελευταία χρόνια είναι ότι αναπτύσσεται μια δυσαναλογία μεταξύ της προσφοράς συμβόλων-μηνυμάτων και των αντίστοιχων επίσης νοημάτων με τα οποία επενδύονται από τη μια, και της ικανότητας προσοχής από πλευράς υποκειμένων-καταναλωτών από την άλλη. Δηλαδή, η πληθώρα - υπερφόρτιση πληροφοριών φέρνει ως αποτέλεσμα ένα είδος κορεσμού (information glut) στους καταναλωτές, το οποίο μάλλον δημιουργεί μια αδρανειακή σύγχυση παρά αυξάνει την επιθυμία για κατανάλωση. Έτσι ο πλεονασμός μηνυμάτων περιορίζει την προσέλκυση πελατών, μειώνει την απορροφητική ικανότητα της αγοράς και τελικά δημιουργούνται σημαντικές αρνητικές συνέπειες στην αγορά των προσφερομένων αγαθών και υπηρεσιών. Αυτό που συμβαίνει είναι ότι κινδυνεύει να χαθεί η αξία χρήσης των εμπορευμάτων, καθότι στην ουσία πριν προλάβουν να κοινωνικοποιηθούν τα παλιά εισάγονται νέα. Οι managers των εταιριών το ξέρουν πολύ καλά ότι η προσοχή είναι ένα ανεπαρκές αγαθό σε μεγάλο βαθμό φθαρτό, γι αυτό και επιδιώκουν να αγοράσουν την προσοχή του καταναλωτή, ώστε να επαναφέρουν ή να δημιουργήσουν καινούργιες αξίες χρήσης. Γι' αυτό επενδύουν όλο και περισσότερο στη διαφημιστική προπαγάνδιση με στόχο να αυξήσουν τα νοήματα με τα οποία επενδύουν τα λογότυπά τους. Εδώ βέβαια πρέπει να επισημάνουμε ότι η διαδικασία νοηματοδότησης περνάει μέσα από το βίαιο ρούφηγμα της διανοητικής εργασίας, της εργασίας εκείνης που υποχρεώνεται ο εργαζόμενος να ενεργοποιεί συνεχώς ικανότητες, γνώσεις, ιδέες, συναισθήματα, φαντασία, ώστε να παράγει τις απαραίτητες συνδέσεις*¹. Έτσι λοιπόν δεν αρκεί πια για μια αυτοκινητοβιομηχανία να παράγει απλώς περισσότερα αυτοκίνητα, αλλά πρέπει να τονίσει την ανάγκη φυγής από το αστικό περιβάλλον, να «εξαίρει» την αρετή της πλεονεξίας για ψώνια και να θαυμάσει τους μοναχικούς ανθρώπους που θέλουν χώρο για τα σκυλιά τους. Επίσης μια βιομηχανία κινητών τηλεφώνων για να αυξήσει τις πωλήσεις της οφείλει να παισιώσει τα προϊόντα της με δημοφιλείς μελωδίες, πρωτότυπα λογότυπα «αγάπης» και «αθλητισμού», και να προκηρύξει super διαγωνισμούς με δώρα, εκδρομές, αυτοκίνητα, φριτέζες κ.τ.λ.

«αυτό που σπανίζει είναι η προσοχή στον άνθρωπο. Το πλάτος της συχνότητας των τηλεπικοινωνιών δε είναι πρόβλημα, αντιθέτως πρόβλημα είναι το πλάτος της συχνότητας των ανθρώπων(...) στην attention economy το εισόδημα, αντι να αυξάνει, μειώνει την άμεση αναλογία μεταξύ αύξησης της ποσότητας του χρόνου που αφιερώνεται στην εργασία. Αν αντιστρόφως, αυξάνει ο χρόνος της προσοχής, μειώνεται ο χρόνος που αφιερώνεται στην απόκτηση ενός εισοδήματος μέσω του μισθού.»

«the attention economy»
Thomas Danenport - John Beck
(μεταφρ. Αυτονοmedia)

Βέβαια υπάρχει και ο αισχρός αντίλογος όσον αφορά την αναγκαιότητα ύπαρξης των logo:

«Το λογότυπο είναι η εξουσία του καταναλωτή επί του παραγωγού, μια εξουσία βασιζόμενη στην εμπιστοσύνη, στην ποσότητα, την αξιοπιστία των καταναλωτών που καπιταλιστικές επιχειρήσεις οφείλουν να κατακτήσουν δουλεύοντας πολύ στο γλωσσολογικό-επικοινωνιακό επίπεδο. Μια εξουσία, αυτή του λογότυπου, που κυριολεκτικά συγκροτεί το χώρο της παγκόσμιας οικονομίας, φέρνοντας σε άγνωστα εδάφη τα προϊόντα που έχουν κατασκευάσει, και γι'αυτό είναι γνωστά, οι μισθωτοί των πιο αναπτυγμένων οικονομιών. Γι αυτό το λόγο ο αγώνας ενάντια στο λογότυπο επέτρεψε στο κίνημα αμφισβήτησης να γίνει γνωστό σ'ολόκληρο το κόσμο»

**«prologo»
economist
(μεταφρ. Αυτονοmedia)**

Βλέπουμε επομένως ότι σταδιακά επέρχεται η κρίση των εταιρικών συμβόλων. Τα φωτεινά λογότυπα που υπόσχονται με τέτοια ευκολία την ευτυχία - την επικοινωνία - την ελευθερία και ένα γήινο παράδεισο αρχίζουν να ξεγυμνώνονται, να αποκαλύπτουν την «προκάτ» νοηματική τους φτώχεια, όπου τελικά μπορεί πανεύκολα να αποκαθλωθούν και να γκρεμιστούν με τον πρώτο ισχυρό σεισμικό κύμα εξέγερσης.

Το ζητούμενο επομένως είναι η έξοδος από τα εταιρικά - εθνικά - θρησκευτικά συλλογικά φαντασιακά, αλλά και από κάθε τύπου ετεροπροσδιορισμένα σύμβολα. Ίσως μάλιστα θα έπρεπε να προταθεί και η ολική ρήξη με κάθε τι που παραπέμπει σε συμβολική λειτουργία.

Τα ετεροπροσδιορισμένα σύμβολα έχουν σίγουρα αγκαλιάσει το σύνολο της ζωής. Τον τρόπο που τρώμε, τον τρόπο που ντυνόμαστε, τον τρόπο που μετακινούμαστε, τον τρόπο που διασκεδάσουμε, τον τρόπο που κάνουμε έρωτα. Ωστόσο δεν παύουν τα σύμβολα εκτός από το να καθορίζουν στάσεις ζωής να καθορίζονται και τα ίδια από τις απαιτήσεις και τις ανάγκες των υποκειμένων. Και όταν οι κάτοικοι αυτού του πλανήτη αναζητήσουν την έξοδο από την πλήξη, την μοναξιά, την απδία της εργασίας και τη μαλακία της κατανάλωσης, δεν θα τους συγκρατήσει κανένα συμβολικό υποκατάστατο, διότι πολύ απλά είναι συμβολικό, ενώ η έξοδος θα είναι αληθινή.

Ωστόσο, παρόλο που μπορεί να φαίνεται αφύσικο, σε μια εποχή που υπάρχει κρίση του συλλογικού τρόπου ζωής, επέρχεται και η κρίση των συμβόλων. Δηλαδή, ενδεχομένως ο έρωτας για τα σύμβολα του καπιταλισμού να μετράει λίγες ακόμα ημέρες ζωής!

Η επαναφορά σε προτάγματα συλλογικών διαδικασιών πρέπει να υπερβεί τόσο την κρίση των συμβόλων, όσο και των ευτελών ιδεολογημάτων με τα οποία επενδύεται η υπακοή και η συναίνεση.

Μια προσπάθεια προσέγγισης του Τι σημαίνει συμβολική δράση αγώνας ενάντια στο λογότυπο

Οι δράσεις στα παγκόσμια ραντεβού αποτελούν κατά ένα τρόπο την υπεράξια του συμβολισμού. Πρόκειται στην ουσία για συμβολικές δράσεις ενάντια στις συμβολικές δεξιώσεις των

«κάτι δεν πρέπει να λειτουργεί σωστά κατά τη διάρκεια της τελευταίας δεκαετίας, δεδομένου ότι κάθε πρωί, σε ένα από τα τόσα βιομηχανικά πάρκινγκ κοντά στα ναυπηγεία του Τάμεση φτάνουν φορητά γεμάτα ηλεκτρονικό υλικό από τη Nortel, την Ericsson, την Lucent, και την Cisco, προκειμένου να καταστραφεί. Στην Αγγλία, κατά τη διάρκεια του 2001 καταστράφηκαν γύρω στα 6 εκατομμύρια τόνοι ηλεκτρονικού εξοπλισμού, που η αγορά δεν ήξερε τι να τον κάνει. Είναι η στάχτη μιας πύρας 1000 δισεκατομμυρίων δολαρίων, το άθροισμα που χοντρικά αντιστοιχεί στις επενδύσεις σταθερού κεφαλαίου στον τομέα των τηλεπικοινωνιών μέσω ηλιακής ενέργειας. Σ'αυτή την πυρά θα καίγονται μηνιαίως 2000 θέσεις εργασίας σε πόλεις όπως το Λίβερπουλ και το Κόβεντρι.»

**«η εποχή του
παγκόσμιου welfare»
cristian marazzi
(μεταφρ. Αυτονοmedia)**

*1

«Αρνούμαστε τον όρο άνεργος, γι'αυτό και τον βάζουμε σε εισαγωγικά. Αυτοί που λέγονται "άνεργοι" είναι ουσιαστικά οι εργαζόμενοι που δεν μπορούν εύκολα να υπαχθούν στους κανόνες της αγοράς εργασίας. Πρόκειται για όσους δουλεύουν "με το κομμάτι" κατ'οίκον, όσους προσέχουν αρρώστους, ηλικιωμένους και μικρά παιδιά, όσους δεν παράγουν κάτι από για την αγορά, μα είναι π.χ. αφισοκολλητές, μοιράζουν προκηρύξεις, οργανώνουν συγκεντρώσεις κ.λ.π.»

«στη καρδιά του καπιταλισμού» των Emine Ozkaya-Gun Zileli

Να ζήσουν οι χοντρές γυναίκες να ζήσουν οι μελαχρινές. Εγώ θέλω να είμαι γυναίκα χωρίς να μιμούμε άλλων μοντέλα.

Mujeres Creando

αφεντικών. (Είναι γνωστό ότι δεν περιμένει η υπερεθνική ελίτ τις συνόδους για να αποφασίσει την περαιτέρω καταστροφή του πλανήτη και υποδούλωση κάθε ζωντανού οργανισμού).

Είναι γνωστό ότι στη γλώσσα των «ακτιβιστών» μια δράση που κινείται ενάντια σε, και αναστρέφει το κυρίαρχο περιβάλλον αποτελείται από δυο διαδοχικές καταστάσεις. Όταν ξεκινάει είναι καταρχήν «συμβολική» και από κάποιο όριο και έπειτα (ποιος όμως μπορεί να το ορίσει;) γίνεται «πραγματική».

Στη πραγματικότητα στο επίπεδο της αντίστασης, ο συμβολισμός αποτελεί μια σχέση μεταξύ δυο καταστάσεων. Το ότι ένα σύνολο ανθρώπων περπατάνε σε ένα δρόμο διαδηλώνοντας τα αιτήματά τους και ότι ο συγκεκριμένος δρόμος σταματάει να έχει τη καθημερινή δεδομένη λειτουργία του, αυτή του να κυκλοφορούν μόνο αυτοκίνητα συνδέεται μέσω ενός συμβολικού δικτύου.

«Ο συμβολισμός υποθέτει την ικανότητα να θέτουμε μεταξύ δυο όρων - καταστάσεων μια διαρκή σύνδεση, έτσι ώστε ο ένας όρος να «εκπροσωπεί» τον άλλο. Μόνο στα πιο προχωρημένα στάδια της διαυγούς ορθολογικής σχέσης αυτά τα τρία στοιχεία (το σημαίνον, το σημαϊνόμενο και η sui generis σύνδεσή τους) διατηρούνται ως ταυτοχρόνως ενωμένα και διακεκριμένα, μέσα σε μια σχέση στερεή και εύκαμπτη. Διαφορετικά η συμβολική σχέση επανέρχεται ή μάλλον παραμένει εξαρχής στο σημείο από το οποίο ξεκίνησε: στην άκαμπτη σύνδεση (τον περισσότερο καιρό, υπό τον τρόπο της ταύτισης, της συμμετοχής ή της αιτιώδης) σημαϊνοντος και σημαϊνόμενου, συμβόλου και πράγματος»

«η φανταστική θέσπιση της κοινωνίας» Κ. Καστοριάδης

Ποιο είναι αυτό το διακριτό όριο μεταξύ συμβολικού-πραγματικού, πώς ξεπερνιέται, ποιές είναι εκείνες οι συνδέσεις μεταξύ σημαϊνον και σημαϊνόμενου που καθιστούν απαραίτητη τη χρήση συμβόλων; Μερικά μόνο από ένα πλήθος ερωτημάτων σχετικά με την αναγκαιότητα ή μη των συμβόλων.

Αυτό που είναι όμως σίγουρο είναι ότι από τη στιγμή που οι συμβολικές δράσεις δεν συνδέονται με τα υποκείμενα της παραγωγής έχουν ημερομηνία λήξης. Τα υποκείμενα απεύθυνσης μιας δράσης είναι συνήθως οι τυχαίοι περαστικοί. Φυσικά και εξακολουθούν στις μέρες μας να υπάρχουν τοπικοί κοινωνικοί αγώνες που προέρχονται από και αφορούν εργαζόμενους. Αλλά στις «κινήσεις ενάντια στην παγκοσμιοποίηση» και ιδιαίτερα στα κεντρικά παγκόσμια ραντεβού τις περισσότερες φορές παραμελείται ή δεν είναι καν στους στόχους η οποιαδήποτε σύνδεση με εργασιακούς ή παραγωγικούς χώρους, ειδικά μάλιστα από τις αντιεξουσιαστικές πρωτοβουλίες.

Εδώ, δεν θα αναζητήσω πιο είναι το επαναστατικό υποκείμενο της εποχής, εάν είναι δηλαδή ο βιομηχανικός εργάτης, ή ο φοιτητής, ή ο «άνεργος»^{*1}, ή η νοικοκυρά. Θα περιοριστώ απλώς στην άποψη ότι μάλλον είναι ο οποιοσδήποτε συμμετέχει στη παραγωγή εργασίας, συναισθημάτων, ζωής.

Μπορεί να γίνει με αρκετή επιφυλακτικότητα μια διάκριση μεταξύ εκείνων των ανταγωνιστικών δράσεων που δίνουν ρεαλιστικές απαντήσεις σε πραγματικές ανάγκες, όπως π.χ. οι καταλήψεις στέγης ως απάντηση στην ανάγκη για στέγαση, οι αγροτικές κολεκτίβες ως

ως απάντηση στην ανάγκη της διατροφής, οι καταλήψεις εγκαταλειμμένων χωριών στην ισπανία ως απάντηση σε πιο συνολικές ανάγκες κ.τ.λ. και σε εκείνες τις δράσεις που μέσα από συμβολικά χτυπήματα επιδιώκουν μια αλλαγή κυρίως σε επίπεδο συνειδήσεων.

Όσον αφορά τη δεύτερη κατηγορία δράσεων δεν είναι σχεδόν ποτέ ξεκάθαρο ποιές ανάγκες ικανοποιούν (λ.χ. σε μια συμβολική κατάληψη των mc'donalds ικανοποιείται η ανάγκη για αλλαγή του τρόπου διατροφής; η ανάγκη για επικοινωνία; η ανάγκη για καταστροφή της μισθωτής εργασίας; η ανάγκη για δημιουργία αυτόνομων συνδικάτων; η ανάγκη για να δείξεις απλώς ότι υπάρχουν; ή η γενικόλογη ανάγκη εναντίωσης στο καπιταλισμό;) Συνήθως στις συμβολικές δράσεις τίγονται πολλά ζητήματα, χωρίς όμως, τις περισσότερες φορές, να λύνεται κανένα. Και αυτό το γνωρίζουν τα ανταγωνιστικά υποκείμενα, γι'αυτό κύριος στόχος τους σχεδόν πάντα είναι η συμβολική δράση να επιτελεί το ρόλο του παραδείγματος με στόχο κατ' αρχήν να θέτει προβληματισμούς.

Εδώ όμως υπάρχει το εξής ζήτημα: Όταν πίσω από μια συμβολική δράση δεν υπάρχουν μόνιμες στο χώρο και στο χρόνο δομές αντίστασης, στις οποίες να μπορούν να απορροφηθούν ή να εμπλακούν οι κερδισμένες συνειδήσεις, τότε το παράδειγμα της συμβολικής δράσης μένει μετέωρο. Διότι το μόνο που έχει να προπαγανδίσει σε πρακτικό-ενεργητικό επίπεδο είναι η αναπαραγωγή των συμβολικών δράσεων, χωρίς να δίνει τελικά καμία ρεαλιστική απάντηση.

Εάν αυτό δε επαναλαμβάνεται συνεχώς τότε πια μιλάμε για την περίπτωση της κατασκευής του επαγγελματία ακτιβιστή.

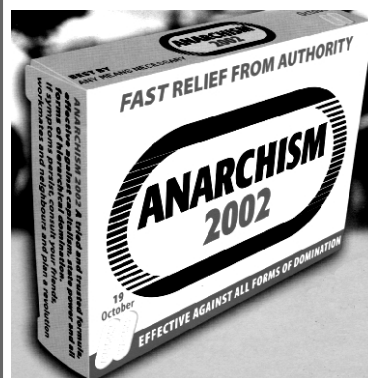
«Ο ακτιβιστής ταυτίζεται με ότι κάνει και ότι κάνει το θεωρεί ως το ρόλο του στη ζωή, σαν μια δουλειά ή καριέρα. Με τον ίδιο τρόπο, κάποιος θα ταυτίζονται με τη δουλειά του γιατρού ή του καθηγητή, που κάνουν, κι αν τι να σκεφτούν ότι απλώς έτυχε να κάνουν τη δουλειά που κάνουν, η δουλειά τους καταλήγει να γίνει ένα ουσιώδες τμήμα της εικόνας που έχουν για τον εαυτό τους»

«Βαλτέ ένα τέλος στον ακτιβισμό σας»

marc

(μετάφραση «παιδιά της γαλαρίας νο9»)

Επιπλέον αναπτύσσεται πολλές φορές στις συμβολικές δράσεις η μυθολογία περί της κοινωνικής απεύθυνσης. Δηλαδή, ότι μόνο μέσα από μια σπασμωδική εξωστρεφή παρουσία συμβολικών δράσεων στους τόπους της εξουσίας, θα ενισχυθεί η υπόθεση της «κοινωνικής απελευθέρωσης». Ωστόσο όταν μια συμβολική δράση δεν συνδέεται έμμεσα ή άμεσα με πραγματικές - πρακτικές όσο το δυνατό πιο ριζικές ενάντια στο καπιταλισμό απαντήσεις, στις ανάγκες του πληθυσμού, τότε δεν μπορεί και να εκπέμψει με κατανοητό τρόπο τα μηνύματά της. Δεν έχει στην ουσία να προτάξει σχεδόν τίποτα. Τα προς προβληματισμό εκπνεόμενα μηνύματα ακυρώνονται, καθώς δεν τα αναγνωρίζει σχεδόν κανείς. Άρα, δεν δύναται να κοινωνικοποιηθεί και καταλήγει να μένει στείρα διαμαρτυρία. Η διαδικασία της κοινωνικοποίησης είναι επίπονη και μακροχρόνια. Περνάει από πλήθος δράσεων και από μια συνεχή παρουσία που δεν έχει σε τίποτα να κάνει με καμπάνιες ή ευκαιριακές πρωτοβουλίες. Πρόκειται για τη διαδικασία χτισίματος κοινωνικών σχέσεων βασισμένων στην διαχρονική αλληλεγγύη, τον σεβασμό, την ίση συμμετοχή και την αυτοοργάνωση, σε σχέσεις αληθινές και όχι συμβολικές-

**HOLD THE
GOVERNMENT**

σ3

London mayday 2002

Τις περισσότερες φορές όμως δεν επιλέγεται αυτός ο δρόμος και τα ανταγωνιστικά υποκείμενα περιορίζονται στην ευκολία των μικρών συμβολικών, ενίοτε αρκετά θεαματικών δράσεων, εγκλωβισμένων όμως στην επικαιρότητα. Με την ταυτόχρονη αυταπάτη μάλιστα, που τους συνοδεύει ότι η «συνολική αντικαπιταλιστική» προκήρυξη που μοιράζουν, εάν υπάρχει κιόλας, μπορεί να καλύψει τη μερικότητα της δράσης. Τότε όμως γεννιέται το συμπέρασμα ότι μάλλον δεν τους ενδιαφέρει και πολύ στα σοβαρά η κοινωνική απεύθυνση, και αποτελεί περισσότερο ένα επαναστατικό ιδεολόγημα παρά μια κατακτημένη εμπειρία.

Απαιτείται επομένως ένας αντικαπιταλιστικός αγώνας - ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας, να μην χαρακτηρίζεται από συμβολικές δράσεις ή να μην παραμένει σ'αυτές. Διαφορετικά η συμβολική σχέση επανέρχεται ή μάλλον παραμένει εξαρχής στο σημείο από το οποίο ξεκίνησε, άρα είναι σαν να μην έχει υπάρξει ποτέ, παρά μόνο σε αυτούς που συμμετείχαν να γίνεται φανερό, υπό τη μορφή όμως της κατανάλωσης της σχέσης.

Και εδώ τελικά υπάρχει ο σοβαρός κίνδυνος το «συμβολίζεται» να μετατραπεί σε «είναι». Όπως ο καπιταλισμός κατορθώνει να παρέχει την ταύτιση μεταξύ του logo και των νοημάτων που θέλει να προωθήσει, έτσι και σε μια ανταγωνιστική συμβολική δράση ενδέχεται να υπάρξει ταύτιση του συμβολικού χαρακτήρα με τη ριζική εναντίωση. Και αυτό δεν συμβαίνει επειδή γίνονται λάθος νοηματοδοτήσεις, αλλά διότι επενδύεται όλη η σκέψη, η δημιουργικότητα, η φαντασία και το χιούμορ των αντιστεκόμενων αποκλειστικά και μόνο στη προσπάθεια να συνδεθούν τα συμβολικά χτυπήματα με τη γενικότερη - αφηρημένη της περισσότερες φορές- αντικαπιταλιστική δέωρση. Έτσι κατασκευάζεται ένας τρόπος σκέψης, ο οποίος παρέχει ικανοποιητικές συμβάσεις του τύπου ότι μια ωραία, εντυπωσιακή, καλοστημένη, με χιούμορ και πολλά χρώματα αφίσα αρκεί για να καταδείξει ένα ζήτημα, παραβλέποντας τόσο το γεγονός ότι η διαδικασία παραγωγής της αφίσας είναι πλήρως βουτηγμένη μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα (χρήση των windows της microsoft, του αγνώστου προελεύσεως χαρτιού και του επιχειρηματία τυπογράφου), όσο και το ότι η ενδεχόμενη συμβολική δράση αυτή κάθε αυτή, δεν έχει τα εκέγγυα να εμπνεύσει άλλους ανθρώπους, καθώς δεν απαντάει πρακτικά σε καμία ανάγκη. Χαρακτηριστικό παράδειγμα εδώ είναι η μεταστροφή των καπιταλιστικών συμβόλων π.χ. σπάσιμο βιτρινών τραπεζών, κάψιμο ακριβών αυτοκινήτων, μεταστροφή γιγαντοαφισών κ.τ.λ., η οποία μάλιστα φετιχοποιείται ιδιαίτερα.

Έτσι, έχει κατασκευαστεί ένα συμβολικό δίκτυο αντικειμένων. Σε κάθε πορεία θα υπάρχουν οι ίδιοι πάντα προβλέψιμοι συμβολικοί στόχοι. (τράπεζες, mcdonalds, πρεσβείες, κυβερνητικά κτίρια, αστυνομικά τμήματα, κτίρια πολυεθνικών, γραφεία μμε, βιτρίνες, αγάλματα «ηρώων», αυτοκίνητα...)

Όπου φτάνουμε στην αισχρή ταύτιση της εξουσίας με την αντίσταση. Διότι από τη μία η εξουσία στηρίζεται στην υπακοή που της παρέχει η συμβολική γλώσσα, απ'την άλλη η συμβολική γλώσσα αποτελεί και το βασικό όπλο των αντιστεκόμενων, γιατί επομένως να μην αφομοιωθεί η δεύτερη από την πρώτη;

«Ο κόσμος των εταιριών όμως δεν ενδιαφέρεται για ιδεολογίες-ακόμη κι όταν αυτές στρέφονται εναντίον τους. Οτι είναι cool σήμερα και διαθέτει μαζικό χαρακτήρα μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να πουληθούν προϊόντα. Και το cool hunt βοηθάει άμεσα σ' αυτό.

Το Ολλανδικό ινστιτούτο Signs-of-the-time πραγματοποιεί έρευνες αγοράς και πουλάει τα δεδομένα ως "πακέτα" υλικού σε εταιρίες συνοδευόμενο από λεπτομερή ανάλυση. Η καθοδήγηση γίνεται από τον λέκτορα κοινωνιολογίας Carl Rhode, ενώ οι "εργαζόμενοι" δεν είναι παρά μεταπτυχιακοί φοιτητές. Το ινστιτούτο πραγματοποίησε μια καμπάνια cool hunting-το λεγόμενο Cool Summer Hunt-τη περίοδο του καλοκαιριού του 2001, σε ολόκληρη την Ευρώπη κυνηγώντας "...τα πιο ενδιαφέροντα άτομα, μέρη, προϊόντα και συμπεριφορές..."

Το σημαντικό τώρα στο όλο εγχείρημα ήταν πως ένα από τα αντικείμενα ανάλυσης ήταν το κίνημα της αντί-παγκοσμιοποίησης.... Από την ιστοσελίδα του ινστιτούτου διαβάζουμε:

"Η νέα αντί-εμπορευματοκτικότητα. Ελεκτροκίπες και χακιτβιστές όλου του κόσμου ενώνονται. Ποια είναι η ευρύτερη εικόνα των νέων επαναστατών στην Ευρώπη; Πως γίνεται να υιοθετηθεί το νέο κλίμα; Το να υποκριθείς ότι ενδιαφέρεσαι δεν είναι αρκετό. Η generation SEARCH είναι πολύ πιο έξυπνη - Νέοι άνθρωποι διαδηλώνουν ενάντια στο σύμπαν των brand μέσα στο οποίο πρέπει να ζήσουν. Ωστόσο την ίδια στιγμή αγαπάνε πολλά από τα προϊόντα που αυτό προσφέρει. Οπωσδήποτε δεν επιστρέφουμε στα αντικαπιταλιστικά σίζιτις...παρόλαυτά το κίνημα αυξάνεται και παίρνει αναπάντεχες ροπές..."

(...) Στην ίδια ιστοσελίδα του ινστιτούτου διασαφηνίζεται:

"Οι Cool hunters δεν είναι απλά trend watchers. Κάνουν το ίδιο πράγμα αλλά επίσης πάνε με την ροή του trend. Συμμετέχουν βαθιά μέσα σ' αυτό. Ανακατεύονται μέσα του. Ανιχνεύουν, ερευνούν, περιγράφουν και αναλύουν..."

Μεταφράζοντας τα παραπάνω στη πραγματικότητα του κινήματος της αντί-παγκοσμιοποίησης έχουμε: Νεαρά άτομα-cool hunters τα οποία ξεκινούν από το να εισαχθούν στο "πνεύμα" του κινήματος και φτάνουν μέχρι και το να ψευδοσυμμετέχουν σε δραστηριότητες όπως διαδηλώσεις και ομιλίες, με σκοπό βέβαια όχι να κατασκοπεύσουν και να καταγράψουν πρόσωπα και πρακτικές ιδεολογίας, αλλά για να απομονώσουν τα "cool" χαρακτηριστικά των ατόμων που το αποτελούν. Τι είδους ρούχα, τι είδους κόμμωση, τι είδους μουσική, τι είδους attitude, τι είδους lifestyle.... Όλα αυτά συμμαζεμένα σε ένα πακέτο πληροφοριών το οποίο θα είναι έτοιμο προς πώληση στους ενδιαφερόμενες πελάτες-εταιρίες.

(...) Κι αν το παραπάνω ινστιτούτο ακόμη βρίσκεται στην ανάλυση των νεώτερων στοιχείων του κινήματος, ήδη αλλού η πρακτική εφαρμογή προώθησης προϊόντων με αντι-εμπορευματοκ-κατά-της παγκοσμιοποίησης τρόπο έχει ξεκινήσει.

«Σε διαφήμιση της γνωστής φίρμας ρούχων GAP που προβλήθηκε κυρίως από το αμερικάνικο δίκτυο του MTV το σενάριο ήταν το εξής:

Σκηνές που θυμίζουν τις οδομαχίες στο Σηατλ, τραβηγμένες με ερασιτεχνική κάμερα. Ευκρίνεια χαμηλή. Μουσική υπόκρουση από σπαραλισμένο κομμάτι του Kid Rock. Τα πλάνα κομμένα, φασαρίες στο δρόμο, ίσα που διακρίνονται τα άτομα που συμμετέχουν, πολύχρωμα ρούχα και μαλλιά, πλάνα από φωτιές, μια βιτρίνα καταστήματος σπάει, πανικός, τρέξιμο και ζαφνικά... μαύρη οθόνη. Η μουσική συνεχίζει και πέφτει ένα λογότυπο: "Μισείτε μας γιατί είμαστε όμορφοι..." GAP!»

«Πως οι εταιρίες εκμεταλλεύονται την αντι-παγκοσμιοποίηση»
από deladementia (www.geocities.com/deladementia/)

London mayday 2002

Η επανάσταση της επιθυμίας δυστυχώς πολύ εύκολα μετατράπηκε σε επιθυμία για συμβολική επανάσταση, σε επιθυμία για στείρα αντι-Logo δράση, σε μια κατ' εφουμισμό τελικά δράση. Σε μια δράση που δεν χαρακτηρίζεται από καμία κατάφαση παρά μόνο από αντι-δράση. Η επιθυμία για να αλλάζουμε τους όρους της ζωής πολλές φορές μετασχηματίζεται σε επιθυμία για συμβολική μεταστροφή ή καταστροφή των συμβολικών εκφάνσεων της εξουσίας.

Επομένως, κλείνοντας πρέπει να θέσουμε το ερώτημα εάν οι κινήσεις ενάντια σε οποιαδήποτε μορφή κυριαρχίας μπορούν να υπάρξουν έξω από σύμβολα. Είναι σχεδόν σίγουρο ότι καμία κινητοποίηση δε θα μπορούσε να ξεκινήσει και να επιβιώσει, εάν δεν επινοούσε τη «δικιά της» συμβολική γλώσσα. Ωστόσο, κατά πόσο είναι όντως επινοήσιμη των αντιστεκόμενων η συμβολική γλώσσα του αντι-Logo. Εάν δεν είναι, πως μπορεί να ελαχιστοποιηθεί και να ξεπεραστεί.

Επίσης πέρα από τις παραπάνω διαπιστώσεις, στις συμβολικού χαρακτήρα δράσεις παρατηρείται και το εξής φαινόμενο:

«οποίος πίστευε ότι βλέποντας μια σημαία με την φάτσα του Οισαλάν ή μια προκήρυξη που να αναφέρεται στη ανεξαρτησία της Παλαιστίνης έπρεπε να στρίψει και να φύγει τρέχοντας, και πάλι έχασε, γιατί στο τέλος με τα άτομα που είχαν αυτές τις απόψεις βρέθηκε στο δρόμο. Κι αυτό ήταν το μεγαλύτερο πρόβλημα στη Γένοβα: ότι η συμφωνία σε ένα θεωρητικό επίπεδο δεν συνεπάγονταν μια συμφωνία σε πρακτικό επίπεδο και, αντιστρόφως, η συμφωνία σ'ένα πρακτικό επίπεδο δεν σήμαινε απαραίτητως και συμφωνία σε θεωρητικό επίπεδο»

«αφέντες του τίποτα υπηρέτες κανενός»
(εκδ. ελευθεριακή κουλτούρα)

Χαρακτηριστικές ήταν οι στιγμές τόσο της δεύτερης μέρας στη οδό Torino στη Γένοβα, όσο και της τρίτης μέρας στη παραλιακή λεωφόρο. Όσον αφορά τη δεύτερη μέρα στην οδό Torino, αμέσως μετά τη διάλυση του μπλοκ της κοινωνικής ανυπακοής ακολούθησαν οι γνωστές συγκρούσεις, των οποίων ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά ήταν ότι δεν ήξερες ποιος ήταν ο διπλάνος σου. Συνυπήρχαν αναρχικοί που είχαν μείνει από το πέρασμα ενός κλάδου του μπλακ μπλοκ, με ανυπότακτους νεολαίους των tute bianche, με μέλη της νεολαίας της κομμουνιστικής επανίδρυσης (η ΚΝΕ της Ιταλίας), ακόμα και με διάφορους «περίεργους» έλληνες της πρωτοβουλίας Γένοβας. Όλοι αυτοί μαζί.

Ειδικά όμως την τρίτη μέρα, στη οποία αναφέρεται και το απόσπασμα από το «αφέντες του τίποτα υπηρέτες κανενός», υπήρχε μπροστά από τον χώρο του κοινωνικού φόρουμ ένα συνοθύλευμα οργισμένων ανθρώπων, οι οποίοι παρόλο που είχαν εντελώς ετερόκλητες καταβολές (σταλινικοί τούρκοι, αναρχικοί, ανυπότακτοι tutte bianche, combas κ.τ.λ.), όλοι επιθυμούσαν να δώσουν μια δυνατή απάντηση στο ιταλικό κράτος και τους δούλους μπάτσους του -στη φρίκη της περασμένης μέρας- και να μην ακολουθήσουν τη διαδρομή της ηγεσίας των ρεφορμιστών. Οι συγκρούσεις ήταν όντως πολύ δυναμικές, ωστόσο κατά πόσον η εμπειρία αυτή ριζοσπαστικοποίησε τα υποκείμενα που συμμετείχαν δεν μπορούμε να το γνωρίζουμε, σίγουρα όμως δεν έχει φανεί μέχρι τώρα.

London mayday 2002

«Ποιο είναι το κριτήριο του μαζί και του χώρια; Προφανώς η απάντηση εξαρτάται από τον στόχο: αν ο στόχος είναι η σύγκρουση, βάζουμε στην άκρη τις πολιτικές διαφωνίες και πάμε όλοι μαζί. Αν ο στόχος είναι η άρθρωση ενός αλλού πολιτικού λόγου σε σχέση με την πραγματικότητα, τότε τα πράγματα δυσκολεύουν.»

«αφέντες του τίποτα υπηρέτες κανενός»
(εκδ. ελευθεριακή κουλτούρα)

Ο στόχος δεν μπορεί να είναι η σύγκρουση για τη σύγκρουση ή καλύτερα ο συμβολισμός για τον συμβολισμό και ας βάλουμε στην άκρη τις πολιτικές μας διαφωνίες. Αυτό αποτελεί μια οπορτουניστική αντίληψη που καλύτερα ταιριάζει σε σοσιαλοδημοκρατικές ή αριστεριστικές ρεφορμιστικές αντιλήψεις.

Τελικά σε μια ζωή γεμάτη σύμβολα τα αποδεκτά νόμιμα όρια διαμαρτυρίας είναι και τα πιο συμβολικά, διότι δεν απειλούν σχεδόν καθόλου την εξουσία, είναι εντελώς ακίνδυνα. Αυτά είναι που η εξουσία θέλει να κυριαρχήσουν. Γι' αυτό και τους επικεφαλής αυτών των κομματιών, τους συμβολικούς ηγέτες, τους αναγνωρίζει ως τους επίσημους συνομιλητές της (ηγέτες της attas και συναφών "φιλανθρωπικών" ιδρυμάτων). Η εξουσία εξάλλου δεν κατοικεί πια μόνο σε βασιλιάδες, πρωθυπουργούς ή μεγαλοεπιχειρηματίες αλλά διαχέεται παντού. Έτσι είναι εντελώς αφέλεια κάποιος να πιστεύει ότι διαθέτει αυξημένη εξουσία είτε ως αρχηγός μιας γκρούπας, είτε ακόμα και ως επικεφαλής συμμαχιών που θα του ανοίξουν το δρόμο ώστε να διαβεί το κατώφλι του σοσιαλοδημοκρατικού κοινοβουλευτισμού.

Τα αίτια γέννησης του πολέμου των συμβόλων είναι αρκετά ερμηνεύσιμα, ωστόσο εδώ γεννιέται το ερώτημα κατά πόσο μπορείς να πολεμάς τον εχθρό σου με τα δικά του όπλα, χωρίς να μολυνθείς;

**μια προσπάθεια σκιαγράφησης
των αποτελεσμάτων της συμβολικής δράσης**

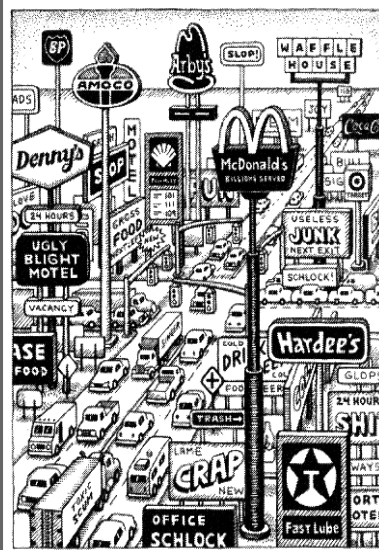
1. Όταν η αντίσταση επιλέγει τη συμβολική δράση ως μορφή σύγκρουσης είναι σίγουρο ότι θα ηττηθεί

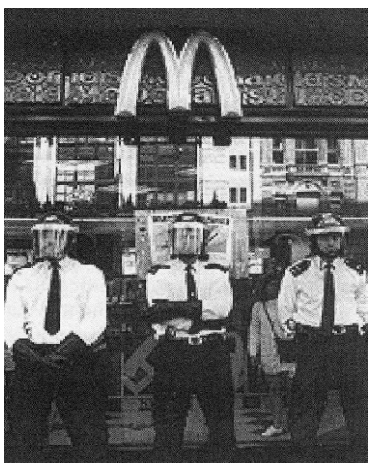
Εδώ είναι χρήσιμη η εξέταση της σχέσης που αναπτύσσεται μεταξύ συμβολικής δράσης από την πλευρά της αντίστασης με την πραγματική καταστολή από πλευράς εξουσίας.

Ας προσέξουμε το παρακάτω απόσπασμα:
«Για να θυμηθούμε κάποιους θεωρητικούς, το πλεονέκτημα του νομάδα είναι η συνεχής κίνηση και ο αιφνιδιασμός. Αν θελήσει να λειτουργήσει σαν τακτικός στρατός (βλέπε tute dimanche ειδικά στη Γένοβα) έστω και «συμβολικά», είναι βέβαιο ότι θα ηττηθεί από τον πραγματικό στρατό, που δεν τον ενδιαφέρει καθόλου ο «συμβολισμός», αλλά η συντριβή του αντιπάλου. (...) ο αντίπαλος δεν είναι καθόλου συμβολικός και χρησιμοποιεί όπλα κάθε άλλο παρά συμβολικά»

«αφέντες του τίποτα υπηρέτες κανενός»
(εκδ. ελευθεριακή κουλτούρα)

Έχουμε φτάσει σε μια ιστορική στιγμή, που όλοι οι «αγώνες ενάντια στη παγκοσμιοποίηση» ειδικά στις δυτικές χώρες πραγματοποιούν ως επί το πλείστον συμβολικά «χτυπήματα».

*1
 «Αν το «κίνημα» (εννοώντας τις ενεργητικές δραστηριότητες στους δρόμους, και όχι τις συσκέψεις ρεφορμιστικών «παραγόντων» με μέλη της υπερεθνικής ελίτ) πάψει να είναι μαζικό (και είναι πασιφανές ότι όσοι συμμετέχοντες είναι απολίτικοι «τουρίστες» απλούστατα θα πάψουν να συμμετέχουν στο «κίνημα» όταν συνειδητοποιήσουν ότι η κρατική βία κλιμακώνεται) τότε οι ριζοσπάστες (οι οποίοι λογικά θα είναι οι μόνοι που θα εξακολουθούν να αγωνίζονται) θα είναι πλήρως απροσπάτεστοι και θα συντριβούν (ή έστω θα φακελωθούν μαζικά, ώστε να «αχρηστευθούν»). Έτσι, εξηγείται με αρκετά απλό τρόπο γιατί η βία των «αρχών» έχει πάψει να εξαπολύεται μόνο ενάντια στους ριζοσπάστες και έχει γενικευθεί (βλέπε για παράδειγμα την επίθεση στο κέντρο τύπου στη Γένοβα».

**«μια ανάλυση της διχοτόμησης του «κινήματος» κατά της παγκοσμιοποίησης ανάμεσα σε ρεφορμιστικές και αντι-συστημικές ομάδες»
 Α. Γκεζερλής**

imc - genoa 2001

Ενώ η αντίσταση-επίθεση των διαδηλωτών είναι συμβολική, η προστασία της εξουσίας και η επίθεση της στην αντι-εξουσία είναι πραγματική. Αυτό φαίνεται πρώτα από όλα στην «επιστήμη της αστυνομίας», δηλαδή στις τακτικές των μηχανισμών καταστολής στο δρόμο. Πλέον ξεκάθαρα, πρώτες οι στρατιωτικά εξοπλισμένες δυνάμεις της αστυνομίας επιτίθενται οργανωμένα και ωμά σαρώνοντας ότι βρίσκουν στο πέρασμά τους, χωρίς να περιμένουν φυσικά τις «ορδές» του μπλακ μπλοκ, του λευκού μπλοκ ή όποιου άλλου συμβολικού χρώματος μπλοκ. Οι μέρες που «μας περίμεναν» οι μπάτσοι πίσω από τα κικκλιδώματα των συνεδριακών κέντρων, ή που κατέφθαναν καταϊδρωμένοι (βλ. seattle, prague) έχουν μάλλον ανεπιστρεπτή περάσει...

Οι αιφνιδιασμοί των διαδηλωτών (βλέπε: reclaim the streets και june 18th 1999 στο Λονδίνο, απελευθέρωση μεταναστών που κρατούνταν στις φυλακές της οδού Corelli - Μιλάνο -ian. 2000 από τους εξοπλισμένους με σαμπρέλες tutte bianche, κ.α....) έχουν δώσει τη θέση τους στις αναπάντεχες βίαιες επιθέσεις των μπάτσων. Εδώ και τουλάχιστον ενάμιση χρόνο οι δυνάμεις καταστολής εισβάλλουν προκλητικά στους χώρους που διαμένουν οι διαδηλωτές (βλέπε το μακελειό στο σχολείο Ντιάζ στη Γένοβα - 75 άτομα τραυματίζονται και συλλαμβάνονται από την αιφνιδιαστική επίθεση των καραμπινιέρων, ή στο σχολείο Σίλερσκα στο Γκέτεμποργκ - 80 άτομα βασανίζονται από τους σουηδούς μπάτσους που ακολούθησαν ακριβώς την ίδια αιφνιδιαστική τακτική).

Επιπλέον η πραγματική επίθεση της εξουσίας δε σταματά στις μέρες των διαδηλώσεων, γι' αυτό δεν είναι και συμβολική. Όπως όλοι ξέρουμε ποινικοποιεί και εκκενώνει πριν ή μετά τις δράσεις κατειλημμένα κτίρια και κοινωνικά κέντρα. Χαρακτηριστικά, και πάντα κατά νου, πρέπει να είναι τα παραδείγματα του τόσο φιλόξενου αναρχικού κοινωνικού κέντρου Πινέλλι στη Γένοβα (κάπκε δυο φορές από φασίστες :) τις μέρες που ακολούθησαν μετά τις πορείες του ιούλη), οι δύο καταλήψεις στη Πράγα που εκκενώθηκαν πριν και μετά τις πορείες ενάντια στη σύνοδο του IMF/WB, οι καταλήψεις στη Βαρκελώνη που δέχτηκαν ισχυρή αστυνομική πίεση πριν και μετά από τη σύνοδο της Ε.Ε. το Μάρτη του 2001. Όλα τα παραπάνω παραδείγματα αποδεικνύουν ότι ο στρατιωτικός βραχίονας της υπερεθνικής ελίτ δεν είναι, και δεν θέλει να είναι, καθόλου συμβολικός στα χτυπήματά του.

Το μέγιστο βέβαια του πραγματικού επιπέδου της καταστολής είναι η ολοκληρωτική αφαίρεση της ελευθερίας των ανθρώπων που αντιστέκονται με τον εγκλεισμό τους στα φρούρια των φυλακών (seattle 620 άτομα φυλακίζονται, wasington 1300 άτομα φυλακίζονται, prague 850 άτομα φυλακίζονται, geteborg 539 φυλακίζονται -εκ των οποίων περισσότερα από 20 άτομα κρατήθηκαν για 6 μήνες-, genoa 350 άτομα φυλακίζονται, munchen 894 άτομα φυλακίζονται ...)

Βέβαια εδώ ένα σημείο που είναι εξαιρετικά σημαντικό είναι το γεγονός ότι, ενώ η καταστολή έχει φτάσει στο έσχατο σημείο να πυροβολεί και να θανατώνει διαδηλωτές ανεβάζοντας έτσι σε καθαρά στρατιωτικό επίπεδο τη σύγκρουση, οι λογής λογής αντιστεκόμενοι φαίνεται πως προς το παρών δεν δείχνουν ανάλογες προθέσεις. Έτσι παρόλη τη συνεχώς κλιμακούμενη καταστολή, το επίπεδο της υλικής σύγκρουσης από πλευράς αντίστασης μετά τη Γένοβα περιορίσθηκε σημαντικά τόσο σε ευρώπη όσο και σε αμερική. Αυτό μπορεί να ερμηνευτεί είτε ως ωριμότητα, αλλά είτε και ως αμηχανία.*1

Ως ωριμότητα που θα σήμαινε ότι οι αντιστεκόμενοι έχουν διδαχτεί από αδιέξοδες επιλογές του παρελθόντος (αντάρτικο πόλεων). Ως αμηχανία απέναντι στη ποιοτικά αναβαθμισμένη καταστολή και αναζήτηση άλλων τακτικών αντιπαράθεσης, που ίσως εμφανισθούν στο μέλλον.

2. η αυτοπαγίδευση σε στημένους από την εξουσία ρόλους

«ο ρόλος του ακτιβιστή είναι ένας ρόλος που τον υιοθετούμε σαν αυτόν του ασυνόμου, του γονέα ή του παπα - ένας περίεργος ψυχολογικός τύπος που χρησιμοποιούμε για να ορίσουμε τον εαυτό μας και τις σχέσεις μας με τους άλλους. Ο ακτιβιστής είναι ένας ειδικός ή ένας ειδήμων της κοινωνικής αλλαγής - ωστόσο όσο περισσότερο προσδενόμαστε σ'αυτόν τον ρόλο και την ιδέα για το τι είμαστε τόσο περισσότερο στην πραγματικότητα εμποδίζουμε την αλλαγή που επιθυμούμε. Μια πραγματική επανάσταση συνεπάγεται τη συντριβή όλων των προδιαμορφωμένων ρόλων (...)»

«βαλτέ ένα τέλος στον ακτιβισμό σας»

marc

(μετάφραση «παιδιά της γαλαρίας νο9»)

Στη συμβολική δράση ποτέ δε μπορούμε να είμαστε σίγουροι εάν τα όπλα που χρησιμοποιούμε έχουν επιλεχτεί από την εξουσία ή από εμάς. Εάν τελικά εμείς χρησιμοποιούμε τα σύμβολα ή τα σύμβολα εμάς. Σίγουρα κάποιος θα πουν ότι αυτό είναι ένα ρίσκο το οποίο εν δυνάμει υπάρχει σε όλες τις ανταγωνιστικές δράσεις και σε όλα τα μέσα που ενδέχεται να χρησιμοποιηθούν για τους σκοπούς της αντίστασης. Ωστόσο, γνωρίζουμε πολύ καλά ότι η εξουσία συνεχώς επιδιώκει να ρευστοποιεί την αντίσταση, ώστε να καθορίσει αυτή εκ νέου τους κανόνες του παιχνιδιού.

Όπως σημειώνει ο marc:

«αντί να ξαφνιάζουμε τους ανθρώπους, τώρα πια παίζουμε προβλέψιμους ρόλους, που σε μεγάλο βαθμό υπαγορεύονται από το κράτος, τα μμε, ακόμη και τις ρεφορμιστικές και εξουσιαστικές δυνάμεις του κινήματος»

marcos

(από την αναρχική συλλογή euodusnie - Ολλανδία)

Η εξουσία πιθανώς και να επιλέγει η ίδια να «πολεμηθεί» συμβολικά από τους εξεγερμένους στους τόπους των παγκόσμιων ραντεβού. Ακούγεται ίσως λίγο υπερβολικό. Ωστόσο αυτή είναι μια πάγια τακτική. Πάντοτε επινοούνται τόποι -αρένες μάχης- στις οποίες οι καταπιεζόμενοι πληθυσμοί εκδηλώνουν με συμβολικό τρόπο την πραγματική οργή τους, ώστε να υπάρξει η απαραίτητη εκτόνωση, και να επιστρέψουν ήρεμοι -καθαγιασμένοι- την επόμενη μέρα στην δουλειά τους.

Μάλιστα πάντα αυτοί οι τόποι είναι μεγάλοι για να χωρούν πολύ κόσμο. Ανοιχτοί, «μεγαλοπρεπείς», πλούσιοι σε λογής λογής σύμβολα (σημαίες, λάβαρα, επιβλητική μουσική...), ώστε μέσα από μηχανισμούς διαδραστικότητας ο κόσμος να αλληλοεκκοτασιάζεται. Είναι συνήθως γήπεδα στα οποία διαδραματίζεται κάποια συμβολική μάχη υπό τη μορφή παιχνιδιού ανάμεσα σε δύο αντίπαλες ομάδες, ώστε και οι θεατές-εξεγερμένοι να χωρίζονται σε δυο στρατόπεδα με στόχο να εξυψώνονται πολεμικά αισθήματα. Επίσης είναι τόποι πρόσφοροι σε καταστροφές ώστε να εκτονώνεται η οργή. Τέλος είναι χώροι πλήρως ελεγχόμενοι.

Φαίνεται ότι από πλευράς εξουσίας πιθανώς αποτελεί επιλογή η χωροθέτηση της σύγκρουσης στους συγκεκριμένους προεπιλεγμένους τόπους αυτούς των mega-συνεδρίων της. Εκεί μέσω της συμβολικής της παρουσίας μπορεί εύκολα, χωρίς ιδιαίτερος να κινδυνεύει, να μοιράσει ρόλους. Εκεί ο αριστερός, ο ειρηνιστής, ο μη βίαιος, ο αναρχικός, ο μπαχαλάκις, αλλά και τα media, οι μπάτσοι και οι κάθε λογής ρουφιάνοι αποκτούν λόγο ύπαρξης. Ίσως να πλασάρεται το παγκόσμιο ραντεβού από την ίδια την εξουσία, με στόχο η επιθυμία για αντίσταση και η αναμενόμενη σύγκρουση να αυτοπαγιδευθούν, να αποπροσανατολιστούν και να απονευρωθούν. Μέσα στην αυξημένη ετερονομία οι επιθυμίες δύσκολα πια μπορούν να νοηματοδοτηθούν με επιπλέον σημασίες πέρα από τις στρατιωτικού τύπου αντιπαραθέσεις και τελικά υπάρχει ο σοβαρός κίνδυνος να παραμείνουν στο αρχικό επίπεδο του συμβολισμού. Οι περισσότεροι παρευρισκόμενοι, που φέρουν το ρόλο του αντιστεκόμενου, ούτως ή άλλως δεν είχαν πιο πριν καμία τοπική δράση, ακόμη πιο δύσκολο να αποκτήσουν τώρα, δεν είχαν σχεδόν καμία σύνδεση με εργασιακούς χώρους και άλλους αγώνες, ακόμα πιο δύσκολο να αποκτήσουν τώρα, δεν είχαν χτίσει προηγουμένως σχεδόν καμία τοπική δομή αντίστασης, ακόμα πιο δύσκολο να δημιουργήσουν τώρα και πάει λέγοντας... Απλώς ικανοποιούνται μέσα στον επαναστατικό ρόλο που τους προσφέρει το καταναλωτικό «αυνανιστικό» λίκνισμα των επαναστατικών ρυθμών του mano chao και στο συντροφικό πανικό των άτακτων οπισθοχωρήσεων από τα δακρυγόνα και τις σφαίρες των μπάτσων.

3. Εγκλεισμός στο θέαμα και στη μίμηση

Ως αποτέλεσμα της υιοθέτησης ρόλων, ο συμβολικός χαρακτήρας των δράσεων μετατρέπει τα παγκόσμια ραντεβού σε ένα σύνολο από επαναλαμβανόμενες «επαναστατικές μεγάλες νύχτες». Δηλαδή, δημιουργείται ενός ναρκισσιστικού τύπου μηχανισμός αυτοεγκλεισμού των ταυτίσεων και των νοημάτων των συμβόλων στον εαυτό τους, μέσω του συστήματος επανάληψης. Η συνεχή θέαση του σπασμένου λογότυπου π.χ. του κατεστραμμένου mcdonalds ή της καμένης mercedes, σίγουρα έχει προκαλέσει σε όλους «αισθήματα νίκης ή εκδίκησης»...

Το λογότυπο προκαλεί αισθήματα μίσους, αλλά και εκστασιασμού στη πράξη της καταστροφής του. Αποκτά σε ακραίες περιπτώσεις μια ιερότητα και ένα δέος το ράγισμα ή η καταστροφή του. Κατά πόσο όμως είναι όντως «επαναστατική» η έκσταση της συμβολικής καταστροφής ή μεταστροφής ενός χώρου είναι ένα ερώτημα, που δύσκολα έχει καταφατική απάντηση.

Από τη στιγμή μάλιστα που οι συγκεκριμένες δράσεις δεν συνδέονται με τα υποκείμενα των παραγωγικών κόμβων, η συμβολική δράση μετατρέπεται σε καταναλωτική δράση. Διότι τις περισσότερες φορές η δράση δεν προκύπτει από τα μέσα, αλλά έρχεται από τα έξω. Δεν προκύπτει από τους εργαζόμενους των mcdonalds, δεν προκύπτει από τις εργάτριες του έρωτα, δεν προκύπτει από τους εργαζόμενους στη πολεμική βιομηχανία, δεν προκύπτει τέλος από τους μετανάστες. Υπάρχει τις περισσότερες φορές απουσία ταύτισης με την εργασία και με τους τόπους παραγωγής των καπιταλιστικών σχέσεων. Πρόκειται για εκείνη τη κατάσταση που τα δρώντα υποκείμενα είναι πλήρως απομακρυσμένα από τη βιωμένη εμπειρία εκείνων στο όνομα των οποίων δρουν. Αναπτύσσεται επομένως μια ανισοτιμία συνειδητοποίησης μεταξύ των υποκειμένων που δρουν και των υποκειμένων, που παράγουν και δέχονται την καταπίεση.

Εδώ, ελλοχεύουν και τάσεις μιμητισμού, υποδυόμαστε ρόλους, που τους έχουμε δει να παίζονται σε άλλες χώρες ή και σε άλλες πόλεις. Χωρίς να γνωρίζουμε τα αιτία δημιουργίας συγκεκριμένων συμπεριφορών, υιοθετούμε μορφές δράσης «παπαγαλίζοντας την επανάσταση» απλά και μόνο διότι είναι θεαματικές και εκστασιακές. Ο λόγος γίνεται για το σύνολο σχεδόν των δράσεων που έχουν εφαρμοστεί στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια. Δεν θα προχωρήσω περαιτέρω, διότι γίνεται εκτενή αναζήτηση του συγκεκριμένου φαινομένου στα παρακάτω κεφάλαια.

4. η αυταπάτη του «η δράση μας τόσο παγκόσμια όσο και το κεφάλαιο»

Πολλοί λένε ότι η μεγέθυνση και η φήμη που απέκτησε το «κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση» βασίστηκε στον αγώνα ενάντια στο λογότυπο. Δηλαδή, ο αγώνας ενάντια στα παγκόσμια εταιρικά σύμβολα επέτρεψε στο «κίνημα ενάντια στη παγκοσμιοποίηση» να γίνει γνωστό σε ολόκληρο το πλανήτη, να αποκτήσει με ένα τρόπο παγκόσμια ορατότητα.

Ωστόσο γεννιούνται αμέσως δυο δέσμες ερωτημάτων:

Πρώτον εάν, με ποιους τρόπους και γιατί το κεφάλαιο είναι παγκόσμιο. Αυτό το ερώτημα όμως δε θα το σχολιάσω, καθότι από την εισαγωγή ξεκαθάρισα, ότι το ζήτημα της «παγκοσμιοποίησης» δεν θα αποτελέσει αντικείμενο αυτής της εργασίας.

«Τα τελευταία χρόνια έχουν δημιουργηθεί αρκετές media-κεντρικές οργανώσεις που προσπαθούν να καρπωθούν αυτό που τα media εσφαλμένα αποκαλούν "κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση". Στο βαθμό που σκοπός τους είναι να προσελκύουν τη δημοσιότητα των κυρίαρχων media, δεν επιτίθενται ιδιαίτερα στον καπιταλισμό και τη συγκεντρωτική εξουσία. Αντίθετα, προσφέρονται ως καλύτεροι διαχειριστές. Μερικές από αυτές τις οργανώσεις δεν διατάζουν να ποινικοποιούν τα δικιά μας ώστε να έχουν καλύτερες σχέσεις με τα media. Παρόλα αυτά, παρέσυραν αρκετούς καλοπροαίρετους ανθρώπους που δεν γνώριζαν άλλο τρόπο να ενταχθούν στο "κίνημα". Πολλοί από τους τελευταίους έχουν πολύ πιο ριζοσπαστικές απόψεις από τις οργανώσεις στις οποίες συμμετέχουν, έχουν όμως αναπτύξει ισχυρό αίσθημα ταυτότητας μέσα σε αυτές. Έτσι, παρόλο που η σχέση μας με την ηγεσία αυτών των οργανώσεων είναι δεδομένα εχθρική, ίσως τα δικιά μας θα έπρεπε να σχετίζονται με πιο θετικούς όρους με τα μέλη τους - ή ίσως όχι.»

Θέσεις για τη συνάντηση της pga στο λάντεν σεπ. 2002

Nihilism Television

Δεύτερον τι σημαίνει παγκόσμια δράση.

Εδώ πρέπει να ξεκαθαριστούν ορισμένες έννοιες. Εκτός από τα στοιχεία της δικτύωσης και της ταυτόχρονης δράσης που αναπτύχθηκαν στα *συμπεράσματα του σημείου 1*, μπορούμε να πούμε επιπλέον πως παγκόσμια δράση σημαίνει α) να πραγματοποιούνται δράσεις σε πολλούς τόπους του πλανήτη β) να συμμετέχουν υποκείμενα προερχόμενα από όσο το δυνατό περισσότερες χώρες και γ) οι δράσεις να γνωστοποιούνται σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης.

Όσον αφορά το πρώτο στοιχείο. Οι καταπιεζόμενοι όλων των εποχών, όπου κι αν βρίσκονταν, πάντοτε αγωνίζονταν με ποικίλες μορφές δράσης ενάντια στην εκάστοτε κυριαρχία. Δεν είναι ούτε το «κίνημα ενάντια στη παγκοσμιοποίηση», ούτε οι «αγώνες ενάντια στο προγράμματα δομικής προσαρμογής» η αφετηρία για να δραστηριοποιηθούν άνθρωποι σε όλο το πλανήτη, εξάλλου η εξουσία έχει πολύ πιο μεγάλη ηλικία από τον καπιταλισμό.

Όσον αφορά τώρα το δεύτερο στοιχείο. Εδώ πρόκειται για το ζήτημα της επικοινωνίας των αγώνων. Έχει δημιουργηθεί μια εσφαλμένη αριθμολογανεία του στιλ να μαζευτούν όσο το δυνατό περισσότεροι «αντιστεκόμενοι» στα κεντρικά παγκόσμια ραντεβού... Ωστόσο η ποσότητα δεν συνδέεται πάντα με τη παγκοσμιότητα, ούτε με κοινά κατακτημένα αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά.

Και όντως σε όλες σχεδόν τις παγκόσμιες μέρες δράσεις μόνο μια μικρή μειοψηφία συμμετεχόντων προέρχονταν από άλλους τόπους, οι περισσότεροι διαδηλωτές είναι συνήθως ντόπιοι, με εξαίρεση το παράδειγμα της Πράγας (26 σεπ. 2000) που υπήρχε ελάχιστη τοπική συμμετοχή. Χαρακτηριστικό είναι ότι τα τόσο θεαματικά νούμερα της Γένοβας ή της Βαρκελώνης δεν προέκυψαν τόσο από την άφιξη διαδηλωτών από άλλες χώρες, όσο από το γεγονός ότι στην Ιταλία αλλά και στην Ισπανία υπάρχει μια πλούσια παράδοση σε διαδηλώσεις και αγώνες. Έτσι θα μπορούσαμε να πούμε ότι μιλάμε για μια συμβολική παγκόσμια συμμετοχή.

Όσον αφορά το τρίτο στοιχείο. Εδώ υπάρχει το εξής πρόβλημα, η επιθυμία γνωστοποίησης μιας δράσης μπορεί να γίνει είτε μέσω του χτισίματος αυτόνομων δομών αντιπληροφόρησης, είτε μέσα από τα καθεστωτικά κυρίαρχα media. Και ενώ έχουν υπάρξει τόσο στο παρελθόν, όσο και σήμερα διάφορα μέσα και μέθοδοι εν δυνάμει αδιαμεσολάβητης αντιπληροφόρησης (έντυπα, ραδιόφωνα, δικτυακοί τόποι - indymedia, κ.α.), σχεδόν το σύνολο των ανταγωνιστικών και μη συλλογικοτήτων τόσο στις ηπα, όσο και στην ευρώπη επιλέγουν επανεπιλημένως και τον δρόμο των καθεστωτικών δεσμικών media. Εδώ αυτό που συμβαίνει είναι στην ουσία μια αυτοκτονική υπέρβαση της επιθυμίας για αντιδετική δράση, η οποία έχει ως αποτέλεσμα να καθυποτάσσονται τα γεγονότα στο θέαμα των media, ή στη χειρότερη των περιπτώσεων να κατασκευάζονται εξ αρχής με στόχο να θεαματικοποιηθούν.

Αυτή η διαδικασία είναι γνωστή εδώ και αρκετές δεκαετίες. Ας προσέξουμε την αυτοκριτική ενός ιταλού αγωνιστή της δεκαετίας του '70.

«(...) το βούλιαγμα στη μεταγλώσσα. Όχι τυχαία, το μεγαλύτερο πρόβλημα, αυτά τα χρόνια, μοιάζει να είναι εκείνο της επικοινωνιακής απήχησης, της απήχησης (ή μη) των ενεργειών. Η λέξη και το γεγονός αναζητούν την ανασύνθεση μέσω γεγονότων που η ίδια η εξουσία χειραγωγεί, εργαλειοποιεί, διαστρεβλώνει εναντίον των ίδιων των πομπών τους. Βρισκόμαστε μπροστά σ'ένα

Βραχυκύκλωμα απ'το οποίο δεν ξεφεύγει σχεδόν καμία ομάδα. Γιατί δεν αρκεί να υπάρχουν πρέπει να εμφανίζεσαι, να παρουσιάζεσαι, να εισβάλλεις»

**Ermanno Gallo -γλώσσες και υπερβάσεις-
«Μιλώντας για τον ένοπλο αγώνα»
(εκδ. ελευθεριακή κουλτούρα)**

Από τη στιγμή που δημιουργήθηκαν τα media, ο ρόλος τους είναι απαραίτητα ο ίδιος. Να δημιουργούν φανταστικά γεγονότα και να διαστρεβλώνουν ή να αποκρύπτουν τα υπόλοιπα. Οντας η πρωταρχική «πηγή της πραγματικότητας», οτιδήποτε δεν συμπεριλαμβάνεται στις εφημερίδες και στα τηλεοπτικά δελτία ειδήσεων δε συνέβη ποτέ. Τα media είναι η κορυφαία έκφραση του συμβολισμού. Ότι δείχνουν είναι διαμεσολαβημένο από μια οδόνη και μετατροπής αυτού σε αληθινού, «ότι δεν αναφέρουν τα μμε δεν υπάρχει». Εν έλλειψη μάλιστα μιας διευρυμένης κουλτούρας αντίθεσης στα καθεστωτικά media, τα γεγονότα μπορούν να γίνουν παγκόσμια μόνο εάν το δηλήσουν τα κυρίαρχα εταιρικά media. Αντίστοιχα βέβαια μπορούν να αποκρύψουν ένα γεγονός ή να το διαστρεβλώσουν.

Ωστόσο φαίνεται ότι τα ανταγωνιστικά υποκείμενα δεν έχουν ακόμα διδαχτεί από τα λάθη του παρελθόντος, εως τότε;

5. η συμβολική δράση αποτελεί μέρος της θεολογίας του πόνου

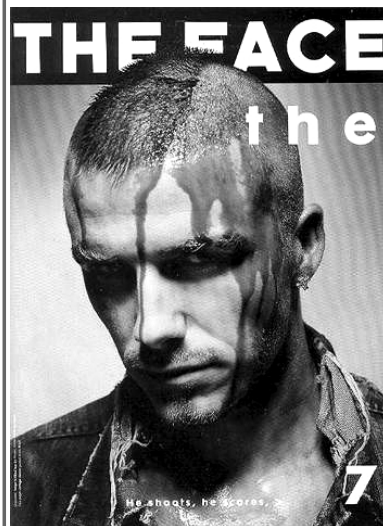
«Ο ρόλος του ακτιβιστή δημιουργεί ένα διαχωρισμό μεταξύ σκοπών και μέσων: αυτοθυσία σημαίνει δημιουργία ενός διαχωρισμού ανάμεσα στην επανάσταση ως έρωτα και απόλαυση στο μέλλον, αλλά ως καθήκον και ρουτίνα τώρα. Η κοσμοαντίληψη του ακτιβισμού κυριαρχείται από την ενοχή και το καθήκον, επειδή ο ακτιβιστής δεν αγωνίζεται για τον εαυτό του, αλλά για ένα διαχωρισμένο σκοπό «όλοι οι σκοποί είναι εξίσου απάνθρωποι» (...) ο ακτιβιστής αποκτά εξουσία πάνω σε άλλους χάρη στο μεγαλύτερο βαθμό πόνου του. Ο ακτιβιστής χρησιμοποιεί ηθικό καταναγκασμό και ενοχή για να ασκεί εξουσία πάνω σε άλλους λιγότερο έμπειρους στη θεολογία του πόνου. Η υποτέλεια, που επιβάλλουν οι ακτιβιστές στον εαυτό τους, συμβαδίζει με την υποτέλεια, που επιβάλλουν σε άλλους»

**«βαλτέ ένα τέλος στον ακτιβισμό σας»
marc**

(μετάφραση «παιδιά της γαλαρίας νο9»)

Η παραπάνω περιγραφή του ακτιβιστή αποτελεί άμεσο αποτέλεσμα της υιοθέτησης μιας ξεκομμένης «ωραιοποιημένης» συμβολικής δράσης. Μπορεί να φαίνεται αρκετά απόλυτη, ωστόσο στοιχεία της σίγουρα υπάρχουν στα περισσότερα ανταγωνιστικά εγχειρήματα. Στοιχεία της θεολογίας του πόνου είναι ορατά στις απλές παρατηρήσεις περί ασυνέπειας σε συνελεύσεις ή σε κοινά αποφασισμένες πρακτικές δουλειές (λ.χ. για συμμετοχή σε αφισοκόλληση, ή για το σκούπισμα και πλύσιμο ενός στεκιού κ.τ.λ.) μέχρι τη κατηγορία για αδιαφορία επειδή κάποιος δεν κατέβηκε σε μια πορεία ή την σοβαρή κατηγορία για αφομοίωση λόγω της ενδεχόμενης ολικής απόσυρσης κάποιου από το «κίνημα».

Εδώ πέρα επανέρχεται το ζήτημα της επιθυμίας και των κοινωνικών σχέσεων. Όλα σχεδόν τα εγχειρήματα διακρίνονται λίγο ή πολύ για το συμβολικό τους χαρακτήρα. Αυτό τελικά κίολας, ίσως είναι ένα πάγιο και αναμενόμενο στοιχείο τους. Αυτό που έχει όμως εδώ σημασία, δεν είναι τόσο να

αναζητήσουμε την καθαρότητα σε σχέση με τη ποσότητα του συμβολισμού, όσο να ερευνήσουμε την επιθυμία για την υπέρβασή του. Όταν σε ένα εγχείρημα και κυρίως στις συμβολικές δράσεις δεν δομούνται όσο το δυνατό περισσότερο «πραγματικές» σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων που συμμετέχουν, με την έννοια σχέσεις που να δίνουν ικανοποιητικές απαντήσεις σε αναγνωρίσιμες ανάγκες, τότε έρχεται ο κορεσμός, η συνήθεια, το αισχρό αίσθημα του «καθήκοντος» και τελικά η αναπόφευκτη αυτοδιάλυση. Το φαινόμενο αυτό δεν έχει να κάνει τόσο με την ορθότητα ή μη μιας αντιεραρχικής και ισοσυμμετοχικής διαδικασίας σε μια λ.χ. συνέλευση, όσο με το συνολικότερο ρίζωμα της δημιουργικότητας και της αυτοπεποίθησης, ώστε να γεννιούνται όνειρα, συναισθήματα, χαρές και λύπες με έναν ισότιμο τρόπο στο σύνολο των ανταγωνιστικών υποκειμένων. Είναι πολύ συννηθισμένο το φαινόμενο, πάντα κάποιοι λίγοι σε ένα εγχείρημα να προτρέχουν, να είναι πιο εξωστρεφείς, πιο εφευρετικοί, να κινούνται με διαφορετική ταχύτητα, να τρέχουν πιο πολύ, να χαιρόνται και να στεναχωριούνται πιο πολύ, να αισθάνονται τελικά πιο δικό τους το εγχείρημα σε σχέση με τους υπόλοιπους. Εάν λοιπόν δε βρεθεί εκείνη η διαδικασία ισότιμης συναισθηματικής εγρήγορσης, τότε οι βιωμένες εμπειρίες θα εξακολουθούν να έχουν διαφορετική βαρύτητα για τους συμμετέχοντες, και εν τέλει θα τους προσδίδουν και ποιοτικά διαφορετικά οράματα-προβληματισμούς-ευθύνες. Δηλαδή εδώ υπάρχει ο κίνδυνος να κατασκευάζεται μια ψευδής αίσθηση κοινότητας κοινών εμπειριών με ανισοτιμία όμως, τόσο ως προς την ένταση και τη δημιουργικότητα για την κατασκευή της, όσο και του επιπέδου ευθύνης στα διαφορετικά υποκείμενα.

Αναπόφευκτα μέσα από την ανισοτιμία των επιθυμιών δεν μπορούν τα λογής λογής εγχειρήματα να δημιουργήσουν μια στερεή κοινή επιθυμία υπέρβασης του συμβολικού τους χαρακτήρα. Επειδή μάλιστα συνεχώς ελλοχεύουν καταστάσεις πτωπάθειας, καταστολής κ.τ.λ., των οποίων η αντιμετώπιση απαιτεί δυναμική και συγκροτημένη στάση, εάν δεν υπάρχουν ισότιμες συναισθηματικές σχέσεις, τότε η πτωπάθεια μεγεθύνεται, ενώ πιθανώς έχουμε και την εμφάνιση ενός τύπου εσωτερικής καταστολής. Άρα, η αναγνώριση και επιδίωξη για υπέρβαση του συμβολισμού στο σύνολό του είναι ένα σοβαρό στοίχημα.

Έτσι λοιπόν, όταν δεν υπάρχει ή παύει να ισχύει η εν λόγω επιθυμία υπέρβασης, τότε αποκαλύπτεται ή επανεμφανίζεται έντονα ο συμβολικός κενός από κοινά συναισθήματα και περιεχόμενο χαρακτήρας της δράσης, οπότε ή επέρχεται για τους περισσότερους η σταδιακή απόσυρση και επανένταξη στη «καπιταλιστική ομαλότητα» ή για τους πιο λίγους κατασκευάζεται μια εκβιαστική αγωνιώδης αναζήτηση νέων συμβολικών δράσεων. Πρόκειται στην ουσία για την κατάσταση που συνεχώς αναζητάμε μια νέα συμβολική δράση για να υπάρξουμε. Τότε αυτό που συμβαίνει είναι η εγκαθίδρυση μια απλής επιγραμματικής αντιπροσώπευσης ιδεών, η οποία δεν εκπροσωπεί αληθινές αγωνίες παρά μόνο ιδεολογήματα. Μιλάμε για το ξεπεσμό σε μια διαχειριστική αντίληψη της αντίστασης. Εδώ, η αρχικά αναφερθείσα θεολογία του πόνου βρίσκει το ιδανικό πεδίο για να αναπτυχθεί

SINGER

Θεσσαλονίκη 14 δεκεμβρίου 2001 κατάληψη στη σχολή θεάτρου

Σημείο 4.

Το ζήτημα της βίας-μη βίας και μικρή σημείωση για τις μορφές δράσης

Πρόκειται για ένα θέμα το οποίο αρκετά έχει ταλαιπωρήσει τους αντιστεκόμενους όλων των εποχών. Ποιες τακτικές δράσης πρέπει να ακολουθούνται την κάθε διαφορετική στιγμή; Σε τι βαθμό θα φτάσει το επίπεδο της βίας; Πως θα αντιμετωπιστεί ενδεχόμενη βίαιη επίθεση των μπάτσων; Τι τηλεοπτική βία θα ασκήσουν οι υπηρέτες των media;

Θα προσπαθήσω να είμαι αρκετά σύντομος. Μιλάμε για την βία τόσο των διαδηλωτών όσο και των καθεστωτικών αρχών.

Αρχικά:

- αυτοί που εξουσιάζουν ασκούν βία,
- αντιστρόφως η χρήση βίας δημιουργεί εξουσιαστές.

Δηλαδή:

Βία είναι ο εκβιασμός της εργασίας, η οικονομική σχέση των πολυεθνικών εταιριών και των οποιοδήποτε αφεντικών που επιβάλλουν στους εργαζόμενους (σε γηγενείς και πολύ περισσότερο σε μετανάστες), είναι η ατομική ιδιοκτησία, είναι οι δεσμοί τους κράτους. Είναι η λυσσαλέα καταστροφή και καταλήστευση του πλανήτη. Είναι η άπληστη καταναλωτική μανία. Είναι η καταδίκη εις θάνατο από την εξαθλίωση, την πεινά και τις ασθένειες των 5/6 του πληθυσμού του πλανήτη. Είναι οι δολοφονίες (εκπυροκροτήσεις) των μπάτσων, είναι τα εργατικά ατυχήματα. Είναι οι φυλακές κράτησης μεταναστών. Είναι ο σεξισμός, ο πατριωτισμός, ο φασισμός και ο ναζισμός. Είναι τέλος οι «δίκαιοι πόλεμοι» και τα πάσης φύσεως θανατηφόρα όπλα που συντηρούν την εξουσία.

Η βία με λίγα λόγια είναι η βάση πάνω στην οποία δομούνται και οργανώνονται οι κοινωνικές σχέσεις. Είναι το ουσιαστικό θεμέλιο, η αιτία, το μέσο και το αποτέλεσμα κάθε εξουσιαστικού συστήματος και φυσικά εννοείται του καπιταλισμού.

«(...) σε μια κοινωνία η οποία είναι οργανωμένη με βάση τη βία, όχι μόνο την άμεση φυσική, αλλά και τη συναισθητική, τη ψυχολογική, τη δομική κλπ, θα είμαστε «παθητικά βίαιοι» όσο δεν θα κάνουμε ότι περισσότερο μπορούμε για να καταστρέψουμε αυτή τη βία»

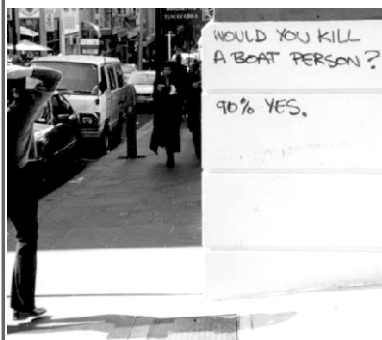
Νίκος

**«περί βίας γενικώς, περί βίας και 2003
-και ορισμένες προτάσεις»**

Η εξουσία πάντοτε αρνείται οποιοδήποτε χαρακτηρισμό βίας για τον εαυτό της και τις εκφάνσεις της. Κανένας σχεδόν δεν υποστηρίζει ότι του αρέσει να ασκεί βία, βέβαια σε όλους αρέσει να την καταναλώνουν είτε ως παθητικοί τηλεθεατές, είτε ως ενεργητικοί καταναλωτές προϊόντων βουτηγμένων στο αίμα (της παιδικής εργασίας, των πολέμων, των εργατικών ατυχημάτων)

«Το τι είναι βία, τι δεν είναι, τι είναι πόλεμος, τι είναι πολιτικό, τι είναι ανθρώπινα δικαιώματα κ.τ.λ. ορίζεται αποκλειστικά από την εξουσία η οποία κατέχει το μονοπώλιο του ορισμού νοημάτων»

**προκήρυξη «για τη συνοδό κορυφής της ε.ε. στο Γκέτεμποργκ»
αναρχικές/οι από την κατάληψη Μαύρη Γάτα**

*1

«στο Νταβός μαζί με τον Ζοζέ Μποβέ, τον ηγέτη των γάλλων αγροτών, πήραμε το μικρόφωνο και κάναμε έκκληση ν'απομονωθούν εκείνοι που έσπαζαν βιτρίνες. Τα καταφέραμε, γιατί είχαμε την υποστήριξη των νεαρών από τα Κοινωνικά Κέντρα του Μέστρε (...). Συναντήθηκα με τους νέους απ'τα κοινωνικά κέντρα του Μέστρε και της Πάδοβας, που τους είχε φέρει μαζί του ο Μανκόνι (πρώην γραμματέας του Πράσινου Κομμάρς). Μίλησα μαζί τους και τους ξεκαθάρισα, ότι θα διώχνονταν με την πρώτη βίαιη ενέργεια. Μετά άκουσα τα επιχειρήματα τους. Και πραγματικά στο Νταβός σιάθηκαν στο πλευρό μας και δεν πέταξαν καμία μολότοφ».

Συνέντευξη της Γκράτσια Φρανσεσκάτο, (βουλευτίνα και ηγέτης του πράσινου κόμματος) εφημερίδα Corriere della Sera (25/5/2000) (μετάφραση: «παιδιά της γαλαρίας νο9»)

*2

Χαρακτηριστική περίπτωση είναι αυτή των tutte bianche που ενώ μετά τη Γένοβα καταγγέλλουν μέσω του καθοδηγητή τους Luca Casarini «Μας εξαπάτησαν. Θυμηθείτε τις επαφές του κοινωνικού φόρουμ με τον Σκαγιόλα (υπουργός εσωτερικών) και τον Ρουτζιέρο (υπουργός εξωτερικών) τίποτα από όσα συμφωνήσαμε δεν τηρήθηκε (...) στη Γένοβα είδαμε το τέλος του πολιτικού διάλογου ανάμεσα σε κοινωνικά κινήματα και δεσμικά όργανα». Η άρνηση αυτή των δεσμών δεν είναι παρά εντελώς εφήμερη, καθώς μετά από έξι μήνες οι μεταλλαγμένοι tutte bianche σε civil disobidenti, στους οποίους συμμετέχει και η νεολαία της κομμουνιστικής επανίδρυσης, θα βρεθούν

Στη συνέχεια όσον αφορά τη βία ως μορφή αντίστασης. Γνώμη μου πρώτα από όλα είναι ότι ως έννοια η λέξη «βία» είναι τόσο πολύ συνυφασμένη και ταυτισμένη με τις χυδαιότερες εκφάνσεις της εξουσίας που δεν δύναται να εκτραπεί και να χαρακτηρίσει την αντίσταση. Για τον λόγο αυτό νομίζω πως ο αυτοχαρακτηρισμός των διαδηλωτών ως «βίαιοι» ή «μη βίαιοι» αποτελεί μια επικίνδυνη παγίδα. Πρόκειται στην ουσία για ένα πλαστό διαχωρισμό των αντιστεκόμενων σε βίαιους και μη βίαιους που τον έχει εφεύρει η εξουσία εδώ και δεκαετίες αν όχι αιώνες, και που φυσικά τον επανενεργοποιεί και σήμερα.

Πρόκειται πολύ απλά για το μηχανισμό του «διαίρει και βασίλευε». Για το μηχανισμό που στόχο έχει να αναβάλλει τη δημιουργία κοινών συμφερόντων, χωρίζοντας τους διαδηλωτές σε όσο το δυνατό περισσότερα αντίπαλα στρατόπεδα. Έτσι όχι μόνο είναι πολύ πιο εύκολη η αντιμετώπισή τους, αλλά καθίστανται εφικτή και η πιθανότητα αυτοεξουδετέρωσής τους χωρίς να χρειαστεί να επέμβουν οι κρατικές δυνάμεις καταστολής*1.

Για να το πετύχει αυτό το εκάστοτε σύστημα εξουσίας πουλάει το παραμύθι της νομιμότητας*2.

«Σύμφωνα με τον Χομπς, με τη θέσμιση του "πολιτικού σώματος" υποχρεωνόμαστε να υπακούμε πριν ακόμα μάθουμε το τι πρόκειται να μας διατάξουν: "η υποχρέωσή μας στην υπακοή, υπό τη δύναμη της οποίας οι πολιτικοί νόμοι είναι έγκυροι, προηγείται κάθε πολιτικού νόμου". Να γιατί κανείς δεν θα βρει έναν συγκεκριμένο νόμο που να λέει σαφώς ότι δεν πρέπει να εξεγείρεται»

**«δεξιotechνία και επανάσταση»
Paolo Virno
(εκδ. ελευθεριακή κουλτούρα)**

Εδώ πρόκειται για μια διαδικασία μάθησης, η οποία ξεκινάει από τα παιδικά μας χρόνια, και περνάει μέσα από όλους τους επίσημους δεσμούς (το σχολείο, την οικογένεια, το στρατό, την εργασία). Μαθαίνουμε να δημιουργούμε μια παράλογη ψυχοσύνθεση - κουλτούρα υπακοής σε εντολές, σε νόμους, σε παντός τύπου δεσμικές κατά κύριο λόγο κρατικές διατάξεις, τελικά στον υπερνόμο της αντικειμενικότητας. Εν τέλει, κατασκευάζουμε την ταυτότητά μας εντός ενός περιβλήματος υπακοής. Όπου νομιμότητα και υπακοή ταυτίζονται. Επιπλέον μας διδάσκουν ότι η νομιμότητα δεν περιέχει βία, αντιθέτως ο εκβιασμός της υποταγής αποτελεί το μεγαλείο της βίας.

Ως αποτέλεσμα του εν λόγω μηχανισμού προκύπτει τις περισσότερες φορές από τους ίδιους τους αντιστεκόμενους το παράλογο ζήτημα της ηγεσίας των μαζικών κινητοποιήσεων, το οποίο φυσικά εάν είναι ανίκανες να το απαντήσουν οι αυτοοργανωμένες αντιεραρχικές ομάδες, τότε οι παραδοσιακές ή και οι νέες ιεραρχικές οργανώσεις το χρησιμοποιούν προς δικό τους όφελος.

Με αυτόν τον τρόπο η ετεροπροσδιορισμένη διάκριση που χωρίζει τους διαδηλωτές σε βίαιους και μη βίαιους, τελικά πετυχαίνει να παρακαμφθούν τα ουσιαστικά χαρακτηριστικά τους (σε άλλους βέβαια λιγότερο και σε άλλους περισσότερο ουσιαστικά) προς όφελος αυτών, που στερούνται πολιτικών χαρακτηριστικών και φυσικά προς όφελος των μηχανισμών καταστολής και της εξουσίας γενικότερα που έχει να αντιμετωπίσει ένα διαχωρισμένο και αντίπαλο μεταξύ του γαλαξία διαδηλωτών.

Τι σημαίνει η παραπάνω σκέψη. Τα λογής λογής ρεφορμιστικά ρεύματα ως γνωστόν «ευνοούνται» και επικροτούνται διαρκώς από την εξουσία, έτσι οι διάφορες «επαναστατικές» (μ).κ.ο., και τα αριστερά κόμματα καλούνται σε επίσημες «συζητήσεις» με την υπερεθνική ελίτ. Επιπλέον, κάθε καταστροφική εταιρία χρηματοδοτεί και προβάλλει (μ).κ.ο., ώστε να δείξει ανθρωπινό πρόσωπο. Το αποκορύφωμα βέβαια αυτής της συνδιαλλαγής της εξουσίας με την «αντίσταση», η επισημοποίηση της ερωτοτροπίας τους είναι το πάντρεμα του Πόρτο Αλέγκρε. Πρόκειται για αυτό το νέο κοινωνικό υποπροϊόν - για ένα βίαιο (αντι-)κοινωνικό συμβόλαιο, στο οποίο συμμετέχουν από τη Le Monde, δεξιοί και αριστεροί ευρωβουλευτές, έως τον Τσόμσκι και την μάνα του νεκρού Τζουλιάνι. Δηλαδή, η εξουσία επιδιώκει να δείξει μια ειδική μεταχείριση σε αυτούς που κινούνται μέσα σε νόμιμα θεσμικά πλαίσια. Αυτό αποτελεί εκ μέρους των συμμετεχόντων συναίνεση στη βία.

Αντιθέτως, τα όποια κομμάτια δεν συντάσσονται με την παραπάνω λογική αφομοίωσης, είναι αυτά που αντιμετωπίζονται ως βίαια, εγκληματικά, τρομοκρατικά στοιχεία. Φυσικά, ο στόχος από πλευράς εξουσίας είναι να εξαφανιστούν τα τελευταία, ώστε να χαθεί οποιοδήποτε ριζοσπαστικό, πραγματικά ανταγωνιστικό - επικίνδυνο κομμάτι.

Το πιο αισχρό βέβαια, αν και σίγουρα αναμενόμενο, είναι η υιοθέτηση του διαχωρισμού σε βίαιους και μη βίαιους από πλευράς των ομάδων «αντίστασης». Οι διάφορες ρεφορμιστικές οργανώσεις με προεξέχουσα την attac αναφέρονται στη βία ορισμένων εξτρεμιστών διαδηλωτών αποκαλώντας τους προβοκάτορες, θεωρώντας ότι δεν ανήκουν στο "κίνημα" και ότι πρέπει να απομονωθούν. Η εφαρμογή τακτικών τύπου ΚΚΕ είναι κάτι παραπάνω από αναμενόμενη (βλέπε στη Βαρκελώνη μαρτ. 2002 κ.α.) *1

Ωστόσο, το ζήτημα της βίας - μη βίας δεν εξαντλείται μόνο με την εξέταση των τακτικών και στρατηγικών επιλογών της εξουσίας, αυτό ίσως κιόλας να είναι ένα εύκολο προσπέραςμα του ζητήματος μιας και έχει να κάνει μόνο με τον εκθρό και τις εκφάνσεις του. Αυτό που έχει πιο μεγάλη αξία είναι η προσέγγιση και η κριτική των επιλογών δράσης των πιο ριζοσπαστικών κομματιών τα οποία εξάλλου είναι και τα πιο επικίνδυνα για την κυριαρχία, αλλά σίγουρα όχι λιγότερο ευάλωτα από τους ρεφορμιστές. Και εδώ το πρόβλημα δεν έχει να κάνει τόσο με το διαχωρισμό της βίας - μη βίας (εξάλλου πρόκειται όπως τονίσθηκε για ένα πλαστό δίπολο), αλλά γενικότερα με τις επιλογές των μορφών δράσης.

Γνώμη μου είναι ότι μια ερμηνευτική απόπειρα για τα αίτια και τα κριτήρια με τα οποία επιλέγεται μια δράση, συνεχώς παραμελείται. Από άλλους σκόπιμα και εσκεμμένα (βλέπε κυρίως τον χώρο της αριστεράς), αλλά ορισμένες φορές η έλλειψη έρευνας συναντιέται και σε αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες.

Έτσι λοιπόν ακολουθούν ορισμένα ενδεικτικά κριτήρια πέρα από το πλαστό διαχωρισμό της βίας - μη βίας, με βάση τα οποία από μια αντιεξουσιαστική σκοπιά θα μπορούσαν να επιλέγονται οι επιθυμητές ανταγωνιστικές δράσεις. Δεν διεκδικούν καμία καθαρότητα, υπάρχουν για να συμβάλλουν στο προβληματισμό γύρω από το γενικότερο θέμα των μορφών δράσης.

↓ στους επίσημους ομιλητές του Πόρτο Αλέγκρε και μετά ένα χρόνο θα συμμετέχουν στην οργάνωση του ευρωπαϊκού κοινωνικού φόρουμ.

↓ *1 Χαarakterιστικό είναι το παράδειγμα της Βαρκελώνης. Στη τελευταία μεγάλη πορεία (16 μαρτίου 2002) οι ομάδες περιφρούρησης της attac επιτέλεσαν το ρόλο των κρατικών μπάτσων, όταν ομάδες αναρχικών επιδίωξαν να σπάσουν βιτρίνες τραπεζών.

1. ο δημόσιος και διαφανής χαρακτήρας της δράσης

Δημόσια δράση δε σημαίνει κατ'ανάγκη απεύθυνση σε μεγάλο-ευρύ κοινό, ούτε φυσικά επιδίωξη για δημιουργία οπαδών - ακολουθητών, σημαίνει κυρίως δράση σε δημόσιο χώρο. Δηλαδή πρώτα απ' όλα στους τόπους που παραδοσιακά θεωρούνται στη συνείδηση των κατοίκων ως κοινόχρηστοι - δημόσιοι : δρόμοι, πάρκα, πλατείες..., αλλά επεκτείνοντας μπορούμε να πούμε ότι δημόσιοι θα έπρεπε να είναι όλοι οι χώροι.

Πότε όμως ο χώρος είναι δημόσιος ;

Δημόσιος γίνεται ένας χώρος, όταν εκτίθεται σ'αυτόν τα δρώντα υποκείμενα και η δράση τους γίνεται ορατή. Όταν με διαφάνεια μέσα από τις στιγμές θετικότητας και το βίωμα, επιδιώκουν οι άνθρωποι να μετατρέψουν τον οποιοδήποτε χώρο ιδιωτικό ή κοινόχρηστο σε πεδίο αντιπαράθεσης, σύγκρουσης και όξυνσης των αντιθέσεων (ταξικών και μη)...

Δημόσιος γίνεται ο χώρος όταν γκρεμίζονται τα τείχη του διαχωρισμού και της εξειδίκευσης. Οι πόλεις είναι, ως γνωστόν, χωρισμένες σε ζώνες: για τις εταιρίες, τις κατοικίες των εργατών, των ανωτέρων στρωμάτων, ζώνες για διασκέδαση, για τουρισμό, για κατανάλωση κτλ. Έτσι οι άνθρωποι ομαδοποιούνται και τοποθετούνται ανάλογα με την οικονομική τους δυνατότητα για κατανάλωση στα αντίστοιχα στρατόπεδα κατοικίας.

Δημόσιος γίνεται ένας χώρος, όταν παύει να εξυπηρετεί τους σκοπούς του εμπορεύματος, όταν παύουν να μεταφέρονται μέσω αυτού προϊόντα, πρώτες ύλες, υπηρεσίες, εργαζόμενοι. Οι χώροι κοινόχρηστοι - «δημόσιοι» και ιδιωτικοί κατασκευάζονται, πρώτα από όλα, για να ενοποιήσουν και να συγκροτήσουν εμπορικά, τραπεζικά, επιχειρηματικά τις απομακρυσμένες συνοικίες με το κέντρο της πόλης, καθώς επίσης στη συνέχεια να συγκροτήσουν δίκτυα πόλεων. Όταν λοιπόν, διαρρηγνύεται αυτός ο προκατασκευασμένος από την κυριαρχία εμπορευματικός χαρακτήρας τους, τότε υπάρχει η σοβαρή πιθανότητα να αποκτήσουν δημόσια διάσταση.

Δημόσιος γίνεται τελικά ένας χώρος, όταν μέσα του ανεμπόδιστα πραγματοποιείται η συνάντηση των διαφορετικών συνειδήσεων, οι οποίες αναμετρούνται ενεργοποιώντας η μία την άλλη εκφράζοντας δυνατά και κατανοητά τα μηνύματά τους. Και όταν τα μηνύματα διαχέονται και κατακτούν το δημόσιο χώρο, από τα σώματα και τις καρδιές των ανθρώπων - μέχρι τις όψεις και τις βιτρίνες των κτιρίων, τότε η δράση μπορεί να ξεπεράσει τον αρχικό συμβολικό οπτικό της χαρακτήρα και να μεταμορφώσει αυτό το μικρό κομμάτι της πόλης σε προσωρινή αυτόνομη ελεύθερη ζώνη.

2. η ίση και αυτόβουλη συμμετοχή όλων

Γνώμη μου είναι ότι η δράση θα πρέπει να αποτελεί συλλογικό εργαλείο. Τι σημαίνει η παραπάνω σκέψη. Ότι πέρα από οποιουδήποτε διαχωρισμούς φύλου, ηλικίας, πρότερης εμπειρίας, πρέπει να βρεθεί εκείνος ο τρόπος, ώστε να μπορούν όλοι ισότιμα, με τη δικιά τους θέληση, χωρίς εκβιασμούς (συναισθηματικούς και μη) και χωρίς περιττούς ηρωισμούς να συμμετέχουν σε μια δράση. Εδώ πρέπει να σημειωθεί και ένας επιπλέον επιδιωκόμενος στόχος: το ξεπέρασμα του διαχωρισμού μεταξύ οργανωτών και των θεατών (ή πιθανώς και καταναλωτών) μιας δράσης.

Εάν ικανοποιούνται τα κριτήρια της ίσης συμμετοχής και του δημόσιου χαρακτήρα πιστεύω πως είναι δυνατή και η προώθηση της πολιτικής ευθύνης της δράσης από όλους όσους συμμετέχουν σε αυτή.

Εξάλλου, ας θυμηθούμε πόσες φορές έχουμε ακούσει την άποψη που λέει ότι:

«πάμε σε μια πορεία, σε μια "λαϊκή εξέγερση" με βίαιες διαθέσεις, ώστε να την εκτρέψουμε και με αυτόν τον τρόπο να ριζοσπαστικοποιηθεί ο κόσμος.» (!) (!)

Όσο καλοπροαίρετα και αν διατυπώνεται η παραπάνω άποψη από ορισμένους ανθρώπους, νομίζω ωστόσο ότι πρόκειται για μια ξεκάθαρα λενινιστικών καταγωγών ομορτυνιστική αντίληψη, η οποία φτάνει μέχρι τις μέρες μας και λέει πως μια πρωτοπορία «επαναστατών» θα χρησιμοποιήσει τις «λαϊκές εξεγέρσεις» ή τέλος πάντων οποιαδήποτε κινητοποίηση σαν μια δύναμη που θα τους φέρει στην εξουσία, και κατόπιν θα οδηγήσει αυτές τις ηλίθιες μάζες σ'ένα μέλλον, που, όντας τόσο ηλίθιες και ανίκανες, αδυνατούν να οραματιστούν μόνες τους.

3. η σύνδεση της δράσης με συγκεκριμένο αναλυτικό θεωρητικό λόγο, με τα επιθυμητά οράματα, με συγκεκριμένες αρχές-αξίες που θέλουμε να διέπουν την καθημερινή στάση της ζωής μας.

«Η οργάνωση ως δομή, ως δράση και ως λειτουργία δεν είναι μόνο το μέσο ανατροπής, αλλά και το μέσο προβολής της εικόνας του μελλοντικού πλέγματος των ανθρωπίνων σχέσεων»

Λόγια του Γιάννη Γαλλανόπουλου (1916-1991)

Νομίζω πως όλοι συνειδητοποιούμε ότι ορισμένες φορές αναπτύσσεται μια διάσταση μεταξύ των δράσεων που συμμετέχουμε. Από τη μια υπάρχουν εκείνες οι μορφές δράσεις που ενδέχεται να μπορούν να προβάλλουν στο δρόμο ή οπουδήποτε αλλού τις κοινωνικές σχέσεις και τους επιθυμητούς ανθρωπίνους δεσμούς, οι οποίοι αναπτύσσονται και δομούνται μέσα στις ομάδες, τα κοινωνικά εγχειρήματα-τις καταλήψεις που συμμετέχουμε. Ενώ από την άλλη υπάρχουν και εκείνες οι δράσεις που μάλλον δεν έχουν καμία σχέση ή θέλουν να αποτελούν υπέρβαση των παραπάνω.

Όσον αφορά τη πρώτη κατηγορία, αναφέρομαι σε εκείνες τις μορφές δράσεις, που επιδιώκουν να μεταφέρουν την αντιεραρχία, την αυτοοργάνωση, την δεσμική και οικονομική ανεξαρτησία, τον αντισεξισμό, το σεβασμό στη διαφορετικότητα και κυρίως χωρίς να ασκούν εξουσία σε ζωντανούς οργανισμούς να μεταστρέψουν τους χώρους, στους οποίους διαδραματίζονται σε αυτόνομες ελεύθερες περιοχές λιγότερο ή περισσότερο προσωρινές. Και αυτό γιατί θεωρώ πως οι ανταγωνιστικές συλλογικότητες επιθυμούν να αποτελούν ζωντανό αντιθετικό προς το υπάρχον παράδειγμα. Πράγμα που σημαίνει ότι επιδιώκουν με το χρόνο και με το ριζωμα στις συνειδήσεις να δείχνουν σε άλλα κοινωνικά σύνολα τον αυτοοργανωμένο τρόπο που λειτουργούν, ώστε να παραδειγματιστούν και να αρχίσουν πολύ απλά να αυτοοργανώνονται και άλλοι άνθρωποι.

*1
 «(...) Δυστυχώς για εμάς και ευτυχώς για τους εξουσιαστές, στην Ελλάδα εισήχθη πολύ εύκολα το θέαμα της εξεγερμένης αμερικανικής νεολαίας και όχι η ουσία της - ο κοινοβιακός/κοινοτιστικός, οικολογικός και φεμινιστικός, προσανατολισμός της σκέψης της και της πρακτικής της, εισήχθη πολύ γρήγορα το θέαμα του γαλλικού Μάη του '68 και όχι η ουσία του - η απίστευτη εύκολη και αναίμακτη κατάρρευση κάθε Εξουσίας όταν το θέλει ο λαός»

**«αστικές επιδράσεις στον αναρχισμό»
 ομάδα αναρχοκομμουνιστών - κοινοτιστών νέας σμύρνης
 (Εκδ. ελεύθερος τύπος)**

*2
 «Όταν είμαστε έτοιμοι να επιτεθούμε, δεν πρέπει να το δείχνουμε. Όταν μετακινούμε τα στρατεύματα, πρέπει να δείχνουμε ακίνητοι. Όταν είμαστε κοντά, πρέπει να δίνουμε την εντύπωση ότι είμαστε μακριά. Αν είμαστε μακριά, πρέπει να δίνουμε την εντύπωση ότι είμαστε κοντά»

**Σουν-Τσου
 Η τέχνη του πολέμου
 μετάφραση: «αφέντες του τίποτα υπηρέτες κανενός»
 (Εκδ. ελευθεριακή κουλτούρα)**

Όσον αφορά τη δεύτερη κατηγορία, υπάρχουν και εκείνες οι μορφές δράσεις οι οποίες επιδιώκουν να υπερβούν σε μεγάλο ή μικρό βαθμό την παραπάνω σύνδεση επιλέγοντας να εφαρμόσουν στο σήμερα εκείνη την ιδεατή στιγμή της αλλαγής - της επανάστασης, που εντελώς φαντασιακά έχει ταυτιστεί με τις σπασμένες βιτρίνες, τα οδοφράγματα, τα αναποδογυρισμένα αυτοκίνητα και εν γενεί με θεαματικές συμβολικές ενέργειες.

«Ουσιαστικά υιοθετείται και θεωρητικοποιείται ένα στερεότυπο και μια πρακτική -ο ροπαλομπουκαλοφόρος που "τα κάνει λίμπα"- την οποία το κράτος προσπαθούσε χρόνια να πλάσσει στους αναρχικούς!»

**«αστικές επιδράσεις στον αναρχισμό»
 ομάδα αναρχοκομμουνιστών - κοινοτιστών νέας σμύρνης
 (εκδ. ελεύθερος τύπος)**

Η υπέρβαση στην οποία αναφέρομαι δεν έχει να κάνει τόσο με τις πράξεις υλικής καταστροφής (υπάρχουν σίγουρα πολλοί λόγοι για να σπας τα mcdonalds και να καίς αυτοκίνητα), όσο με τις σημασίες με τις οποίες επενδύεται από πλευράς εξουσίας η εν λόγω πρακτική. Και είναι σίγουρο ότι η εξουσία θέλει πάντα κάποιους να καταστρέφουν συμβολικά, ώστε να νομιμοποιείται έπειτα το πραγματικό κατασταλτικό της πρόσωπο. Μάλιστα, επειδή οι διάφορες δράσεις, που έχουν στοιχεία θεάματος (εδώ δεν αναφέρομαι μόνο σε δράσεις που συνιστούν υλική καταστροφή), πουλιούνται πολύ πιο εύκολα στις οδόνες των οικογενειακών σκουπιδοκουτιών, είναι ίσως και αυτές που η εξουσία εύχεται να συμβαίνουν.

Γι αυτό θέλει πολύ προσοχή και αυξημένο σκεπτικισμό η επιλογή των μορφών δράσης που επινοούμε ή και που δανειζόμαστε από άλλες συλλογικότητες με άλλες τοπικές συνθήκες*1.

4. Αόρατοι στην εξουσία, φανεροί στους πληθυσμούς

«Το μεγάλο πρόβλημα των κοινωνικών κινήματων την εποχή της τηλεόρασης, είναι η ορατότητά τους»

**«αφέντες του τίποτα υπηρέτες κανενός»
 (εκδ. ελευθεριακή κουλτούρα)**

Η μορφή δράσης να μην μπορεί να οριστεί από τους μηχανισμούς καταστολής*2.

Ένας πάγιος στόχος κάθε ανταγωνιστικής δράσης είναι να αποφύγει τη συνάντηση ή να πετύχει την αδρανοποίηση των μηχανισμών καταστολής. Να βρούμε δηλαδή εκείνη τη μορφή δράσης η οποία θα είναι αόρατη, ανεξήγητη, μη κατανοητή προς έλεγχο και καταστολή. Ο καλύτερος τρόπος νομίζω για την επίτευξη αυτού του στόχου είναι να δείχνουμε στην εξουσία μια συνεχώς πολύμορφη, ευφάνταστη και πλήρως αυτοοργανωμένη δράση.

Από την άλλη, κάθε δράση πρέπει να έχει μεγάλη επικοινωνιακή πυκνότητα. Να μπορεί να γίνει ορατή σε όσο το δυνατό περισσότερα κοινωνικά σύνολα, εκπέμποντας και μεταφέροντας όσο το δυνατό πιο κατανοητά μηνύματα. Να εστιάζει την προσοχή σε συγκεκριμένες όψεις της εκμετάλλευσης και να μην χάνεται σε αφηρημένες γενικότητες.

Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι αρκετές μορφές δράσης πετυχαίνουν ορισμένες φορές το αντίθετο. Δηλαδή όχι μόνο

ορίζονται πλήρως από την εξουσία, δυσφημίζονται από τα ΜΜΕ, καταστέλλονται και ενδεχομένως αφομοιώνονται, αλλά δίνουν τελικά και νόημα ύπαρξης στους μηχανισμούς καταστολής, αν δε τους νομιμοποιούν κιόλας τόσο τους ίδιους αυτούς καθ'αυτούς, όσο και το νομοθετικό πλαίσιο που τους διέπει (αντιτρομοκρατική νομοθεσία, νόμοι για τον περιορισμό των πορειών κτλ). Και για να μη παρεξηγούμε πιστεύω ότι για όλες τις μορφές δράσεις ενυπάρχει αυτός ο κίνδυνος τόσο της καταστολής όσο και της αφομοίωσης. Και βέβαια δεν πρέπει σε καμία περίπτωση μπροστά στο κίνδυνο της καταστολής να οπισθοχωρούμε είτε στις ιδέες, είτε στις πράξεις. Γι' αυτό νομίζω κυρίως πρέπει να βρούμε εκείνη τη κουλτούρα δράσης που θα μας παρέχει τη πολυτέλεια να εφευρίσκουμε συνεχώς τρόπους δράσης, διαφορετικούς. Αέναα να μπορεί να μεταμορφώνεται η δράση μας.

Εξάλλου, ας μη ξεχνάμε ότι οι μηχανισμοί καταστολής έχουν δημιουργηθεί και λειτουργούν βυθισμένοι σε ένα πλήρως ιεραρχικό, εξουσιαστικό και πειδαρχημένο μοντέλο. Η ταυτότητά τους είναι ο εσωτερικός έλεγχος και η εξουσία. Είναι ικανοί να αναπτυχθούν και να δείξουν τη δύναμή τους μόνο όταν έρχονται σε σύγκρουση με αντίστοιχα μοντέλα οργανωμένης δράσης. Άρα η ανάδειξη διαφορετικών και πολύμορφων μοντέλων αντιεξουσιαστικών δράσεων πιθανώς μπορεί να μπλοκάρει τη δυνατότητα ελέγχου.

5. η αποτελεσματικότητα μιας δράσης

Εδώ γεννιέται το ερώτημα τελικά πιο είναι το επιθυμητό αποτέλεσμα;

Να καταστρέψουμε το υπάρχον σύστημα ή να χτίσουμε εμείς τις δικές μας δομές κοινωνικής οργάνωσης;

Σίγουρα και τα δυο. Ωστόσο γνώμη μου είναι πως υπάρχει μια διάκριση των δράσεων. Απ' τη μια αυτών που, μέσα από τη κουλτούρα απλά και μόνο της άρνησης, επιδιίδονται σε ακατάσχετες καταστροφές. Και απ' την άλλη των δράσεων που, μέσα από τη κουλτούρα της δημιουργίας, της κατάφασης, της γιορτής (όχι απαραίτητα και της χαράς) και της φαντασίας, μεταμορφώνουν τους δρόμους σε προσωρινές αυτόνομες ζώνες, καταλαμβάνουν και μετατρέπουν κτίρια σε κοινωνικά κέντρα, χτίζουν ή επανακαταλαμβάνουν εγκατελημένα χωριά, αναπτύσσουν αναρχοσυνδικαλιστικές δράσεις σε εργασιακούς χώρους (αυτόνομα συνδικάτα, κollectίβες..κτλ). Κατά τη γνώμη μου, αυτές οι δράσεις είναι η προσπάθεια εφαρμογής και ενοποίησης, στο τόσο άθλιο παρών των συνθηκών ζωής, εκείνων των ανθρώπινων σχέσεων που θέλουμε να μας χαρακτηρίζουν.

Νομίζω ότι μόνο όταν χτίζουμε αυτοοργανωμένες δομές κοινωνικής οργάνωσης μπορεί να έρδει η επιδιωκόμενη καταστροφή του καπιταλισμού (!) και εννοείται όλων των μορφών εξουσίας, η οποία θα είναι τελικά το φυσικό επακόλουθο της γενικευμένης αυτοοργάνωσης, που θα επικρατεί παντού, δε χρειάζεται να την εκβιάσουμε !!!

6. αυτονομία της δράσης

να ανταποκρίνεται σε κοινά δημιουργημένες ανάγκες (αντιιεραρχική, αντιθεσμική, αυτοοργανωμένη δράση)

«η αυτονομία είναι ένα εύδραυστο πράγμα - ή ακόμα καλύτερα: η αυτονομία δεν είναι καν πράγμα, είναι μια συγκεκριμένη

UNIDENTIFIED
ACTIVIST SEATTLE

μορφή σχέσεων μεταξύ ατόμων, τα οποία συνευρίσκονται με σκοπό την καταστροφή κάθε εξουσιαστικής σχέσης. Αυτή η μορφή σχέσεων δεν μπορεί να έχει δικιά της θεωρία. Θεωρίες μπορούν να τύχουν επεξεργασίας μόνο σε σχέση με αντικείμενα που έχουν τη δική τους υπόσταση - που υπάρχουν ως τέτοια. Η αυτονομία δεν είναι ένα τέτοιο αντικείμενο. Η αυτονομία δεν έχει η ίδια υπόσταση. Υπάρχει μόνο όσο οι άνθρωποι ενεργοποιούνται επαναστατικά»

Bodo Schulze
από το «μπουρλότο και φωτιά»
(εκδ. ελευθεριακή κουλτούρα)

«καμία κοινωνία δεν είναι αυτόνομη, εάν δεν αποτελείται από αυτόνομα άτομα, επειδή χωρίς την αυτονομία των άλλων δεν υπάρχει συλλογική αυτονομία και έξω από μια τέτοια συλλογικότητα, δεν μπορώ να είμαι αυτόνομος»

Κ. Καστοριάδης

Η αυτονομία της δράσης προϋποθέτει την αυτονομία των ατόμων που διαδραματίζουν την δράση και φυσικά την αυτονομία της διαδικασίας που καταλήγει σε δράση.

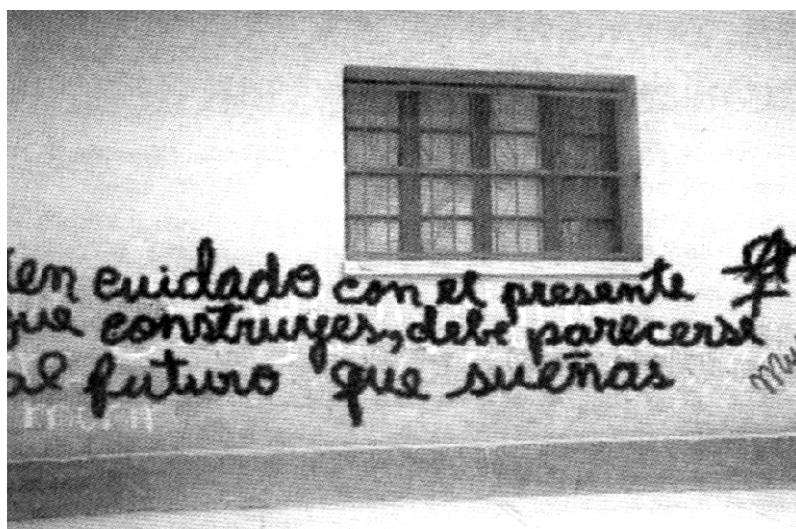
Η αυτονομία αποτελεί στη πραγματικότητα το δίαυλο για το πέρασμα από την επιθυμία στη πράξη.

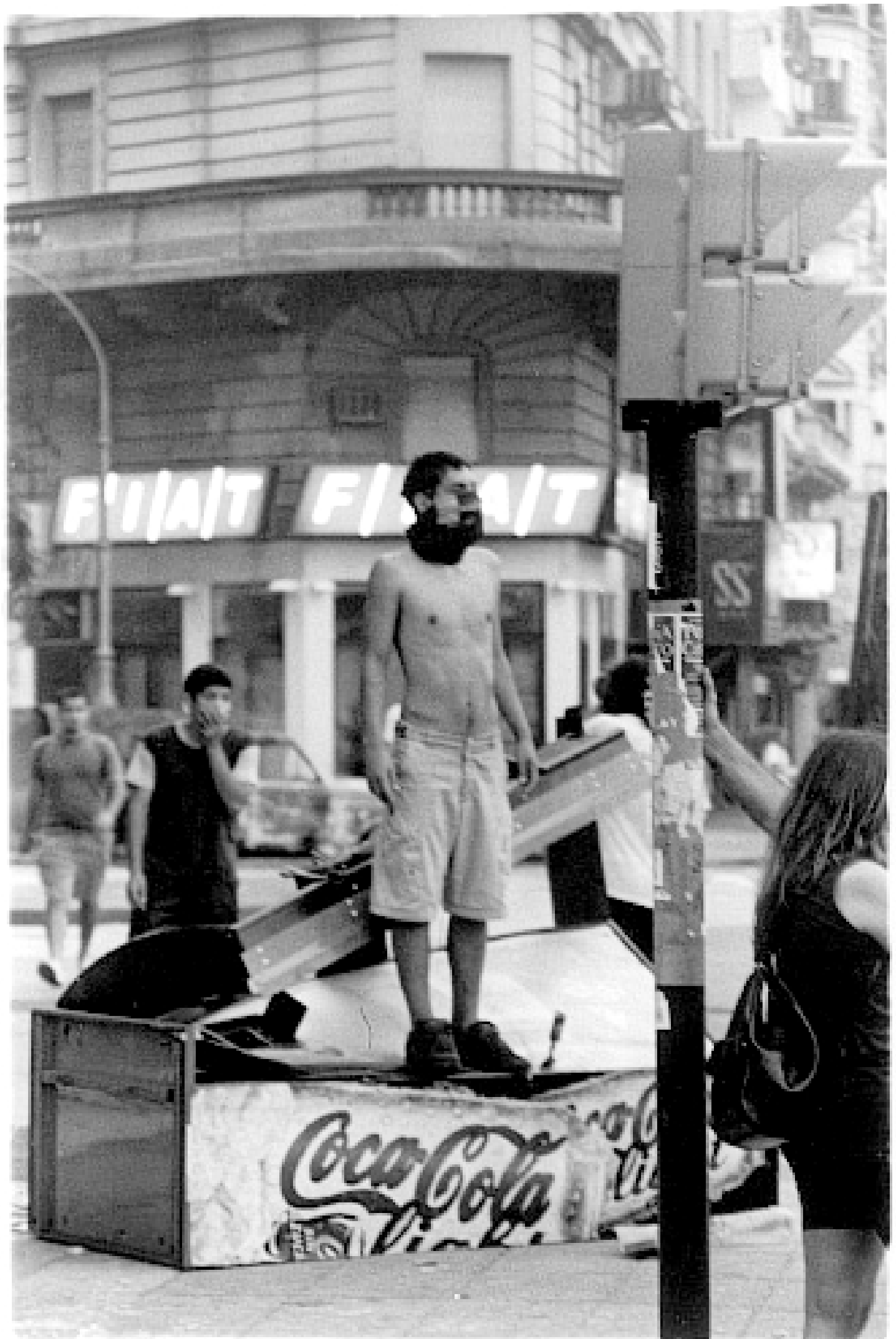
Σε πρακτικό επίπεδο οι παραπάνω σκέψεις μεταφράζονται στη πεποίθηση πως μια αντιεξουσιαστική συλλογικότητα δεν θα πρέπει να έχει καμία συνδιαλλαγή με δεσμικούς καθεστωτικούς φορείς. Έτσι όχι μόνο δεν θα πρέπει να συναντιέται και να βρίσκεται μέσα ή πίσω (ως ουρά) από κοινωνικά φόρουμ και λογής λογής άλλα σοσιαλοδημοκρατικά «μαργαριτάρια», αλλά θα πρέπει να τους δείχνει την έμπρακτη εναντίωσή της.

Ένα τελευταίο σημείο είναι ότι εδώ υποβόσκει η άποψη ορισμένων που θεωρούν ότι μια μορφή δράσης είναι πιο επικίνδυνη από μια άλλη. Εάν συμβαίνει αυτό τότε σημαίνει πολύ απλά ότι υπάρχει μια φανταστική πυραμίδα ιεράρχησης των δράσεων σε πιο επικίνδυνες, άρα και πιο αποτελεσματικές και σε λιγότερο επικίνδυνες, άρα λιγότερο αποτελεσματικές.

Ωστόσο, γνώμη μου είναι πως όλες οι δράσεις οι οποίες προκύπτουν από αυτόνομες - αυτοοργανωμένες ομάδες με πλήρως αντιεραρχικά, έξω και ενάντια σε καθεστωτικούς δεσμούς χαρακτηριστικά, είναι πλήρως ισότιμες.

"Προσέχετε αυτό που δημιουργείται σήμερα πρέπει να μοιάζει με το μέλλον που ονειρεύεστε"
σύνθημα των mujeres creando στο La Paz - Bolivia

Τα αναρχικά-αντιεξουσιαστικά μπλοκ

Αρχικά πρέπει να ξεκαθαρίσω ότι από εδώ και πέρα θα μιλήσω σχεδόν αποκλειστικά για τις κεντρικές παγκόσμιες μέρες δράσεις, ιδίως δε για αυτές που συνέβησαν στην ευρώπη. Μιας και για τις αποκεντρωμένες (discentralized days of action) ή για αυτές που συνέβησαν σε άλλες ηπείρους διαθέτω λιγοστά εμπεριστατωμένα στοιχεία για το σύνολο των δράσεων που λάβανε χώρα.

Έτσι λοιπόν, ακολουθεί μια αναφορά στους αντιεξουσιαστικούς σχηματισμούς αντιπαράθεσης που εμφανίσθηκαν τα τελευταία τρία χρόνια στις συνόδους κορυφής. Η πρόθεσή μου είναι όχι να εξαντλήσω τα χαρακτηριστικά τους, αλλά να επιχειρήσω μια κριτική σε ορισμένα από αυτά...

Ως αντιεξουσιαστικά μπλοκ, έχουν εμφανιστεί και αποκαλούνται έτσι το μπλακ μπλοκ και το carnival (pink) μπλοκ.

Τα δυο αυτά είδη μπλοκ είναι περισσότερο τακτικές δράσης, παρά το αποτέλεσμα ισχυρών ιδεολογικών συμφωνιών μεταξύ του συνόλου των ατόμων που τα απαρτίζουν. Σίγουρα όμως υπάρχουν κάποια μίνιμουμ "αυτονόητα" χαρακτηριστικά στη σκέψη των αντιεξουσιαστών, τα οποία δυστυχώς τις περισσότερες φορές δεν έχει δοθεί η δυνατότητα να τα κουβεντιάσουν επαρκώς οι «σύντροφοι» μεταξύ τους και να δεσμευτούν γι' αυτά, πριν να βγούνε στο δρόμο. Αυτά τα κοινά χαρακτηριστικά - αρχές θα μπορούσα συνοπτικά να πω ότι είναι: πρώτον η ολική άρνηση στο σύνολο του καπιταλιστικού συστήματος, δεύτερον η εναντίωση στα αριστερά-σοσιαλοδημοκρατικά κοινωνικά φόρουμ και την αγέλη των (μ).κ.ο. που τα καλλωπίζει, τρίτον η ρητή και έμπρακτη εναντίωση σε όλα τα θεσμικά media, και τελικά ο πλήρως αυτοοργανωμένος τρόπος προετοιμασίας, οργάνωσης και λειτουργίας τους.

Λόγω της έλλειψης, όπως προανέφερα, δέσμευσης σε συλλογικά συμφωνημένα χαρακτηριστικά, σε όλα τα παγκόσμια ραντεβού υπήρξαν μεγάλες ή μικρές αποκλίσεις από τις παραπάνω αρχές. Έτσι λοιπόν, στη πράξη ακριβώς δίπλα στο σημείο σύγκρουσης του μπλε τότε αντιεξουσιαστικού μπλοκ με τους τσέχους μπάτσους είχανε «αράξει», χωρίς να τους ενοχλεί κανείς, οι φωτορεπόρτερ με τα συνεργία όλων των μεγάλων πρακτορείων ειδήσεων, ενώ την ίδια ώρα πίσω από το pink μπλοκ μαζεύτηκαν διάφοροι ειρηνιστές και ξεχασμένα σταλινοκομμουνιστικά μορφώματα του παρελθόντος. Στη νίκαια, στη γένοβα και στη βαρκελώνη σχεδόν το σύνολο των αντιεξουσιαστών χρησιμοποίησε για διαμονή τα γήπεδα που είχε κλίσει από πριν σε συνεργασία με τις δημοτικές αρχές το κοινωνικό φόρουμ. Επιπλέον στη βαρκελώνη, στη σεβίλλη, στη νίκαια, στο γκέτεμποργκ σε όλες τις διαδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν, τα αντιεξουσιαστικά μπλοκ βρίσκονταν μέσα στην πορεία του εκάστοτε κοινωνικού φόρουμ.

Τα παραπάνω τα ανέφερα σαν μια εισαγωγική σύντομη κριτική στα πιο ριζοσπαστικά και πολλές φορές αρκετά αντιφατικά μπλοκ.

A) Το Μπλακ Μπλοκ

Εμφανίζεται με αυτή την ονομασία στις διαδηλώσεις του Seattle και έχει τις αναφορές του κυρίως στα οργανωμένα αναρχικά-αντιεξουσιαστικά μπλοκ που εμφανίσθηκαν στη Γερμανία και στις χώρες της νότιας ευρώπης τις δεκαετίες 80'-90'. Ως τακτική δράσης επιθυμεί να χρησιμοποιεί κυρίως την κατά μέτωπο σύγκρουση με τις δυνάμεις καταστολής, μια κατακτημένη παραδοσιακή τακτική αντιπαράθεσης από το σύνολο σχεδόν των εργατικών αγώνων των τελευταίων δυο αιώνων. Δεν είναι κανενός είδους οργάνωση απλά μια τακτική δράσης, συμμετέχουν σε αυτό κυρίως όσοι επιλέγουν την άμεση σύγκρουση. Φτιάχνεται και διαλύεται σε κάθε παγκόσμιο ραντεβού.

Μια πολύ καλή αρχική περιγραφή του μπλακ μπλοκ είναι η παρακάτω:

«τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του Μ.Μ. εντοπίζονται στον τρόπο οργάνωσής του και στο συγκρουσιακό του χαρακτήρα. Η αξία της παρουσίας μας ως αναρχικοί σ' αυτό το κίνημα δεν περιορίζεται στη διαδήλωση της αντίθεσής μας με το σύστημα των πλουτοκρατών, αλλά βρίσκεται στην πρόταξη ενός αλλού τρόπου σκέψης και δράσης. Τόσο απέναντι στους κυρίαρχους όσο και απέναντι στους ρεφορμιστές που παισιώνουν οργανώσεις όπως το GSF. Η αδιαμεσολαβητή, από τη βάση οργάνωση, είναι ο τρόπος μας και η παρουσία χιλιάδων κόσμου από τόσα διαφορετικά μέρη είναι η πρόκληση να αποδείξουμε ότι αυτός ο τρόπος δουλεύει. Κι έπειτα η σύγκρουση. Ή καλύτερα ο ανατρεπτικός λόγος που μειοσιώνεται σε συγκρουσιακή δράση. Ο συμβολισμός μιας αδιαπραγμάτευτης στάσης απέναντι στο σύστημα και τους θεομύθους του. Η ένδειξη ότι η ουσωρευμένη οργή κι η αγανάκτηση μπορούν να βρουν γόνιμους δρόμους να εκφραστούν ενάντια στην κυριαρχία»

**«μαύρο μπλοκ» από Ηλία
Ανάρες τεύχος νο5-άνοιξη 2002**

από ποιους αποτελείται

Από «δηλωμένους» αναρχικούς διαφόρων χωρών, από αυτόνομους-antifa γερμανούς, από ανεξάρτητα άτομα και από αναρχοσυνδικαλιστές. Βέβαια όσον αφορά τους αναρχοσυνδικαλιστές τύπου CNT, FAI, FAU, κ.α. είναι σημαντικό να τονιστεί ότι σε ορισμένες περιπτώσεις έχουν κρατήσει στάση απόστασης από το διεθνές μπλακ μπλοκ και προς τιμήν τους σε πολλά παγκόσμια ραντεβού έχουν οργάνωση αυτόνομες πορείες. Ειδικά στη Γένοβα η FAI (ιταλική αναρχική ομοσπονδία) και η USI (αναρχοσυνδικαλιστές) οργάνωσαν πορεία με τους CUB (συνδικάτα βάσης - το πιο ριζοσπαστικό κομμάτι των COBAS) σε εντελώς αντιδιαμετρικό σημείο της πόλης στις δυτικές εργατικές συνοικίες, μακριά από τις υπόλοιπες πορείες (του μπλακ μπλοκ, των tutte bianche, της attac, του pink block, των λίλιπουτ ...), η οποία προπαγανδίζονταν μήνες πριν και είχαν δηλώσει ότι δεν σκοπεύουν να εισβάλλουν στη κόκκινη ζώνη, και μάλιστα παρεμπιπτόντως ήταν οι μόνοι που, έστω και για λίγο, κατάφεραν να παραβιάσουν τη κόκκινη γραμμή.

(Λόγω της προβαλλόμενης από τα μμε επικινδυνότητάς του και της προσπάθειας ποινικοποίησης των διαδηλώσεων από πλευράς εξουσίας ορισμένες φορές εισχωρούν στο μπλακ μπλοκ και προβοκάτορες) *1

*1
«αν το Black Bloc δεν υπήρχε, είναι πολύ πιθανό ο Berlusconi να είχε φροντίσει να το εφεύρει. Και εν μέρει το έκανε: πολλές μαρτυρίες και φωτογραφίες, που δημοσιεύτηκαν αυτές τις μέρες, δείχνουν ότι αστυνομικοί με πολιτικά, παριστάνοντας τους διαδηλωτές έδρασαν στους δρόμους της Γένοβας. Το βράδυ της 20^{ης} το περιφερειακό Tg tre (τηλεοπτικός σταθμός) της Λιγουρίας μετέδωσε εικόνες ενός τεθωρακισμένου της αστυνομίας να χτυπάει σκοπίμως πολλά σταματημένα οχήματα καταστρέφοντάς τα: μια απόδειξη, ανάμεσα σε άλλες, ότι η κυβέρνηση ήθελε τις καταστροφές για να μπορέσει πιο εύκολα να ποινικοποιήσει το κίνημα.»

**«το Black Bloc»
umanita Nuova
μετάφραση «αφέντες του
τίποτα υπηρέτες κανενός»
(Εκδ. ελευθεριακή κουλτούρα)**

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΑΡΝΗΤΙΚΑ ΤΟΥ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

1. ουρά της σοσιαλδημοκρατίας

Όσον αφορά τα ευρωπαϊκά ραντεβού, το μπλακ μπλοκ, αρκετές φορές άμεσα ή έμμεσα, επιλέγοντάς το ή ασυνείδητα (πάντως όχι επειδή δεν είχε άλλη επιλογή), έχει δράσει ως ουρά της σοσιαλδημοκρατίας βλ. Νίκαια, Γκέτεμποργκ, Βρυξέλλες, Βαρκελώνη, Σεβίλλη.

Δηλαδή :

α) επέλεξε σε όλα τα προαναφερθέντα ραντεβού, ως στρατηγική, να βρίσκεται μέσα στην πορεία των ρεφορμιστικών συνδικάτων και αριστερών κομμάτων, και με την κάλυψή τους, να θρυμματίζει βιτρίνες τραπεζών και πολυεθνικών εταιριών.

β) παρόλη τη κοροϊδία, που φάνηκε στη Γένοβα (που διαφαινόταν ήδη από πιο μπροστά), εξακολούθησε το μπλακ μπλοκ να μη παραδειγματίζεται, και συνέχισε να βρίσκεται στα επόμενα παγκόσμια ραντεβού μέσα ή πίσω από τις πορείες των ρεφορμιστών του κοινωνικού φόρουμ. Όλων αυτών που ούτε ανατροπή του καπιταλισμού επιθυμούν, αλλά το χειρότερο αποδεικνύουν τη ρουφιανιά τους και την καταστολή τους προς το μπλακ μπλοκ (τα παραδείγματα και οι αναφορές πάμπολλες παραπέμπω απλώς για συντομία στο «αφέντες του τίποτα υπηρέτες κανενός - εκδ. ελευθεριακή κουλτούρα»).

Η ανοχή, που μόνο ως τέτοια πρέπει να ληφθεί, που ίσχυε μέχρι τη Γένοβα (στο όνομα της πολυμορφίας), δεν δικαιολογείται να συνεχίσει να ισχύει. Όλα τα δεσμικά αριστεριστικά (μη) κυβερνητικά κοινωνικά φόρουμ και οι παρατρεχάμενοί τους είναι ξεκάθαρα εκθρικότα κομμάτια, καμία συνδιαλλαγή μαζί τους.

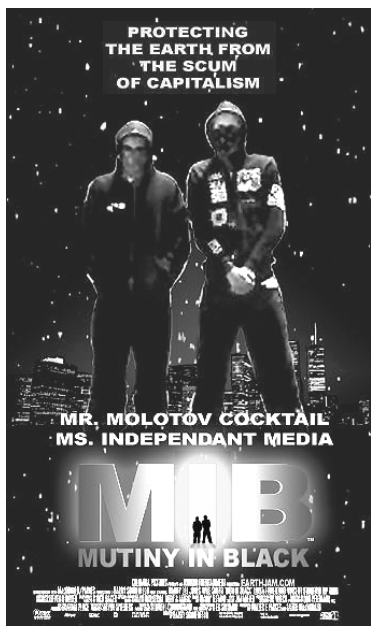
2. προβλεψιμότητα της δράσης του

Έχει δυστυχώς καταστεί, ως τακτική δράσης, σε μεγάλο βαθμό προβλέψιμο.

Η επανάληψη της ίδιας πάνω κάτω τακτικής αυτής του συγκροτημένου μπλοκ, που κατευθύνεται προς την κόκκινη ζώνη και εκεί συγκρούεται κατά μέτωπο με τις δυνάμεις καταστολής, είναι πλήρως πλέον προβλέψιμη από την αστυνομία. Ειδικά, για τις χώρες της δυτικής ευρώπης αυτή η τακτική έχει ακολουθηθεί επανειλημμένως από αναρχικούς, αλλά και ακροαριστερούς πολύ πριν από την εμφάνιση των παγκόσμιων ημερών δράσης.

Έτσι δεν είναι καθόλου περίεργο ότι δεν επιτράπηκε σε κανένα ευρωπαϊκό μπλακ μπλοκ να ακολουθήσει την κατά μέτωπο σύγκρουση εκτός από την περίπτωση της Πράγας που όπως και να το κάνουμε είχε τις ιδιαιτερότητές της, ότι δηλαδή οι ντόπιοι μπάτσοι είχαν αρκετές δεκαετίες να ζήσουν συγκρούσεις και το ότι η Τσεχία έπρεπε να δείξει ανδρώπινο πρόσωπο ή προσωπείο εν όψη της ένταξης της στην Ε.Ε. . Άρα, σε ένα βαθμό οι τσεχικές αστυνομικές δυνάμεις καταστολής δεν ήξεραν (ή μήπως πήραν αυτή την εντολή ;) πώς να αντιμετωπίσουν τα διάφορα μπλοκ, που τους ερχόντουσαν στην απαγορευμένη ζώνη του συνεδρίου, καθότι αυτοί απλώς περίμεναν πίσω από τα κιγκλιδώματα. Από τη Πράγα όμως και μετά παρατηρούμε ότι, είτε επειδή το επέλεξε το μπλακ μπλοκ, είτε κυρίως επειδή δεν το επέτρεψαν οι δυνάμεις καταστολής, δεν έχει ξαναπαρηρθεί οργανωμένη κατά μέτωπο σύγκρουση.

Επομένως είναι εύλογο το συμπέρασμα ότι σαν επιλογή η κατά μέτωπο σύγκρουση φαντάζει αρκετά αδύνατη να μπορέσει να ξαναπραγματοποιηθεί.

3. χρησιμοποίηση της δράσης του από ΜΜΕ και παρεπόμενες συνέπειες

Είναι γνωστό ότι τα ΜΜΕ προβάλλουν μόνο εκείνα τα γεγονότα αντίστασης τα οποία περιέχουν επεισόδια, καψίματα, γενικά οτιδήποτε, που όπως ήδη έχω αναφέρει, δίνει τροφή για να αποκαλεστούν βίαια τα παγκόσμια ραντεβού.

Όσες παγκόσμιες μέρες δράσης έχουν εκτεταμένα επεισόδια - υλικές φθορές - συγκρούσεις διαδηλωτών με την αστυνομία έχουν προβληθεί εκτενώς από τα ΜΜΕ. Αντιθέτως τα λιγότερο συγκρουσιακά ή οι συναντήσεις, τα αντιεξουσιαστικά συνέδρια αντίστασης δεν προβάλλονται καθόλου. (ευτυχώς !)

Οι πράξεις του μπλακ μπλοκ έχουν χρησιμοποιηθεί επανειλημμένως από τα ΜΜΕ είτε για να χαρακτηριστούν ως καταστροφικά τα παγκόσμια ραντεβού και να νομιμοποιηθεί η ποινικοποίηση, είτε, και για το αντίθετο, για να διαφημίσουν τα παγκόσμια ραντεβού. Τα media, ως γνωστόν, διαθέτουν δύναμη. Όταν προβάλλουν και καλύπτουν δράσεις στο δρόμο σίγουρα αυξάνουν το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης και πιθανόν να τροφοδοτούν με νεολαίους τις τάξεις των αναρχικών...

Δηλαδή, το μεγαλύτερο κομμάτι του πλανήτη το οποίο έχει πληροφορηθεί για τις παγκόσμιες μέρες δράσεις το έχει μάθει κατά κύριο λόγο μέσα από τα κυρίαρχα δεσμικά μμε.

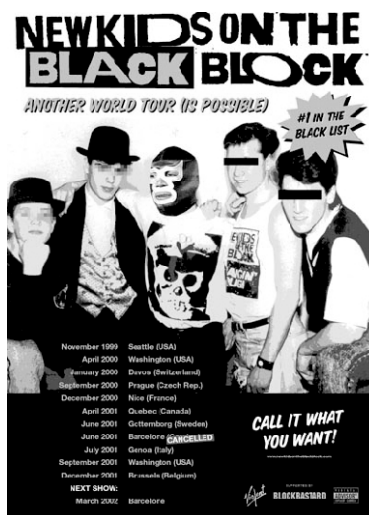
«η πλειοψηφία της εργατικής τάξης θα σχηματίσει μια ιδέα για το τι είναι ο αναρχισμός μέσα από το καπιταλιστικό τύπο και όχι μέσα από τα εναλλακτικά media στο internet».

**μπορεί το «αντικαπιταλιστικό κίνημα»
να ανατρέψει το καπιταλισμό;
anarchist federation της Αγγλίας
(μετάφραση Νίκος)**

Οι συνδιασκέψεις της πλανητικής ελίτ και οι συγκρούσεις έξω από τα μέγαρα των συνεδρίων αποτελούν πλέον γεγονότα πλήρως προβλέψιμα. Οι κάμερες των media βρίσκονται σε αυτά, πριν καν έρθουν οι διαδηλωτές, ειδικά σε χώρες όπως οι ΗΠΑ και η Αγγλία. Ίσως μάλιστα βρίσκονται περισσότερες κάμερες και δημοσιογράφοι έξω, παρά μέσα στους συνεδριακούς χώρους.

Η δράση των ΜΜΕ είναι αυτή που οδηγεί πολλές φορές στη δημιουργία άτυπης ιεραρχίας στη δράση. Δηλαδή τα μμε ανάγουν τη σύγκρουση σε υψηλότερο ιεραρχικό επίπεδο παρανομίας (για την εξουσία), άρα αγωνιστικότητας και αντίστασης (για την αντιεξουσία), έναντι άλλων μορφών δράσης. Δημιουργούν επομένως μια ανισοτιμία μεταξύ των ανθρώπων που αντιτίθενται. Μεταξύ αυτών που επιλέγουν μια πλήρως αντι-media στάση (έξω και ενάντια στα κυρίαρχα media) και αυτών που είτε χαιρόνται να τους τραβάει η κάμερα, όταν χορεύουν ή πετάνε πέτρες, είτε των πολύ χειρότερων που ενημερώνουν τα media για τις δράσεις και τα αιτήματά τους ...

«Αν ορισμένοι μόνο είναι διατεθειμένοι να συγκρουστούν με την αστυνομία, τότε, καθώς τα media εστιάζουν στις οδομαχίες, αυτοί είναι που θα αναδειχθούν ως οι σπουδαιότεροι, παρόλο που μπορεί να λέγεται πως όλες οι μορφές δράσης είναι εξίσου σημαντικές. Αυτό σε ένα βαθμό οφείλεται στο ότι τείνουμε να θεωρούμε ως πιο σημαντικό αυτό το οποίο τα media θεωρούν ως πιο σημαντικό. Έτσι όλη η δουλειά που έγινε για να

Prague 2000

Quebec 2001

Goteborg 2001

Barcelona 2001

Genoa 2001

Brussels 2001

οργανωθούν οι κινητοποιήσεις, το δίκτυο επικοινωνίας που χτίζεται, η εμπειρία που αποκτάται μέσα από την αυτοοργάνωση, όσα γίνονται για να εξηγηθούν στις τοπικές κοινότητες οι λόγοι που βρίσκονται πίσω από τις κινητοποιήσεις, όλα αυτά υποσκοιάζονται από την «πιο συναρπαστική» δράση.»

**μπορεί το «αντικαπιταλιστικό κίνημα»
να ανατρέψει το καπιταλισμό;
anarchist federation της Αγγλίας
(μετάφραση Νίκος)**

4. έλλειψη οργανωτικής υποδομής και παροχής ασφάλειας

Η δημιουργία και η οργάνωση των κατά καιρούς διαφόρων μπλακ μπλοκ, όπως έχω πει και παραπάνω, γίνεται πριν από κάθε διαδήλωση και αμέσως μετά διαλύεται. Δεν υπάρχει σταθερή δομή, ούτε συνεχής και ισότιμη δικτύωση. Κάθε φορά έγκειται στη σφαίρα του τυχαίου, εάν οι ντόπιοι αναρχικοί έχουν οργανώσει κάτι, αλλιώς η οποιαδήποτε προετοιμασία του γίνεται πρόχειρα και βιαστικά τα δυο-τρία βράδια πριν την ημέρα της μεγάλης διαδήλωσης.

Η ανικανότητα ή η ευελιξία αυτή έχει τις θετικές, αλλά και τις αρνητικές πτυχές της. Από τη μια είναι δύσκολο τα άτομα, που το απαρτίζουν, να οριστούν και να κατονομαστούν (χωρίς να σημαίνει ότι αποφεύγεται πλήρως το φακέλωμά τους) από την εξουσία. Μόνο κάτι ηλίθιες γενικόλογες αναφορές των media του στυλ ότι ο αναρχικός άξονας της μεσόγειου θα καταφθάσει στη Γενοβα.

Από την άλλη όμως, η έλλειψη οργανωτικής υποδομής το καθιστά εξαιρετικά αντιεπικοινωνιακό. Δηλαδή, από τη στιγμή που σπανίως έχουν μεριμνήσει οι ντόπιοι αναρχικοί για στέγαση, νερό, νομική και ιατρική κάλυψη, και πρόβλεψη από τα πριν με ανακοινωμένες ενέργειες για ενδεχόμενη αλληλεγγύη σε φυλακισμένους καθιστά το μπλακ μπλοκ εντελώς αφερέγγυο, για να προτιμηθεί από ανθρώπους που δεν επιθυμούν να ενταχθούν στα υπόλοιπα θεσμικά μπλοκ. Βέβαια ίσως για μερικούς να είναι επιλογή, να προτιμούν να μην υπάρχει καμία αναρχική οργανωτική υποδομή και να θέλουν να κρυφτούν ή «να καβατζωθούν» όπως πολύ εύστοχα λένε, μέσα στα στάδια του κοινωνικού φόρουμ. Όμως σε αυτή τη περίπτωση έχουμε να κάνουμε στη μεν καλύτερη περίπτωση με δειλούς, φοβητσιάρηδες και ανεύθυνους στη δε χειρότερη με ομορτυνιστές και επικίνδυνους, για να τους εμπιστευτεί κανείς, άνθρωπους.

5. ελάχιστη κοινωνική απεύθυνση

Έχει τις περισσότερες φορές μικρή κοινωνική απεύθυνση. Διότι:

α) δεν είναι ισοσυμμετοχικό

Ορισμένες φορές οι έντονες επιχειρησιακού, μιλιταριστικού τύπου συνελεύσεις την προηγούμενη των διαδηλώσεων δεν επιτρέπουν την ίση συμμετοχή στο σύνολο των αντιεξουσιαστών. Έτσι, γεννιούνται διάφοροι ειδικοί, τεχνοκράτες της σύγκρουσης, στρατηγικοί και υπολοχαγοί, ενώ οι υπόλοιποι απλώς παρακολουθούν ή από κάποια στιγμή και έπειτα νυστάζουν και αποσύρονται. Οπότε, οι αποφάσεις, όσο παράδοξο και αν ακούγεται, στη κυριολεξία λαμβάνονται από μια μικρή μειοψηφία.

β) στόχος νο1 η αστυνομία

Για πολλούς από τους διαδηλωτές ο στόχος είναι αποκλειστικά η αστυνομία και το παιχνίδι μαζί της. Είναι αρκετά ικανοποιητική η σχέση ότι όταν επιτίθεσαι στην αστυνομία είναι σαν να επιτίθεσαι στο καπιταλισμό. Επομένως αναπτύσσεται μια ολόκληρη φιλολογία στρατηγικών σχεδίων αντιπαράθεσης, με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, στρατιωτικού σχεδόν χαρακτήρα η οποία αφανίζει οποιαδήποτε άλλη δράση ή δυνατότητα σκέψης για άλλες δράσεις. Βέβαια, λόγω της ανοργανωσιάς και της ασυνεννοησίας (τόσο σε επίπεδο γλωσσικό μιας και μιλάμε για μαζώξεις αλλόγλωσσων, όσο και σε ηθικό μιλώ για την ικανότητα πολλών εξωστρεφών ατόμων, με πολλά «αναρχικά χρόνια» στη πλάτη τους, να διαλύουν συνελεύσεις αποπροσανατολίζοντάς τις, ελπίζω πάντως όχι εσκεμμένα), που χαρακτηρίζει της αναρχικές συλλογικότητες, σχεδόν σε όλα τα παγκόσμια ραντεβού το μπλακ μπλοκ ετοιμάζεται την τελευταία στιγμή για μια μάχη, τους κανόνες της οποίας η αστυνομία τους έχει προκαθορίσει μήνες πριν.

Έτσι, μαζεύονται αναρχικοί από πολλές χώρες και αντί να 'ρθουν σε επαφή με κοινωνικά σύνολα του τόπου, τους μόνους «ντόπιους» που αντικρίζουν όσες μέρες βρίσκονται στην πόλη της «επανάστασης» είναι οι μπάτσοι.

Και πάλι από τους anarchist federation «η επιλογή της αστυνομίας, ως βασικού στόχου, είναι μια επικίνδυνη παρέκκλιση(...) μια επανάσταση αναγκαστικά εμπεριέχει την αντιπαράθεση με τους ένοπλους φρουρούς του κράτους και του καπιταλισμού. Όμως επιπρόσθετα θα μπορούσε κανείς να περιμένει ότι, όπως συνέβη σε επαναστασιακές στιγμές, οι κατώτερες βαθμίδες του στρατού και της αστυνομίας θα συνταχθούν με την επανάσταση. Η επανάσταση θα νικήσει με τη δύναμη της συνείδησης και των νέων ιδεών, με τη δημιουργία νέων κοινωνικών και πολιτικών δομών και όχι μέσα από την άμεση φυσική αντιπαράθεση. Αν η επανάσταση τίθεται αποκλειστικά με στρατιωτικούς όρους, δεν πρόκειται ποτέ να νικήσει»

γ) στόχος νο2 υλικές φθορές

Στην περίπτωση που η τακτική της μετωπικής σύγκρουσης έχει απορριφθεί ή εξουδετερωθεί, τότε μεγάλα τμήματα του μπλακ μπλοκ επιδίδονται στο νο2 στόχο (μπορεί να για μερικούς να είναι εξαρχής και νο1). Καταστρέφουν επιλεγμένους προποφασισμένους (για πολλούς δικαιολογημένους) στόχους ή και αδικαιολόγητους, της στιγμής, από υπερβάλλοντα ζήλο, στόχους. Ωστόσο, είτε στη μία περίπτωση (δικαιολογημένοι στόχοι), είτε στην άλλη (αδικαιολόγητοι), σε κανένα κεντρικό παγκόσμιο ραντεβού δεν έγινε κατανοητό, δεν εξηγήθηκαν με κάποιον εύλογο τρόπο, δημόσια (έστω και με μια προκήρυξη) οι λόγοι (οι οποίοι φυσικά δεν είναι καθόλου λίγοι), για τους οποίους έγιναν οι συγκεκριμένες δράσεις. Ίσως επειδή πάντα εκβιάζεται ως επιλογή η μετωπική σύγκρουση και οι υλικές φθορές προκύπτουν ως λύση ανάγκης. Σημασία έχει όμως ότι, εάν θέλουμε να μιλάμε για κοινωνική δράση, τότε οι οποιοσδήποτε καταστροφές-υλικές φθορές ως μορφή δράσης (αλλά όπως και η κάθε δράση) θα πρέπει να γίνονται με συλλογικό τρόπο, δημόσιο, ώστε να μπορούν να είναι οικειοποιήσιμες από αλλά τμήματα των διαδηλωτών και κυρίως από τους κατοίκους της πόλης. Σε αυτό μάλλον δε βολεύει και πολύ εάν οι «βίαιοι» διαδηλωτές είναι κρυμμένοι με κουκούλες μέσα η πίσω από (μ).κ.ο. και σοσιαλοδημοκράτες. Επιπλέον, οφείλουν να εξηγούνται με σαφήνεια οι λόγοι που οδηγούν στις

Livorno 2002

New York 2002

Barcelona 2002

Sevilla 2002

Prague 2002

Kopenhagen 2002

Seattle 1999

συγκεκριμένες δράσεις και φυσικά να αναλαμβάνεται η ευθύνη για τις όποιες συνέπειες των δράσεων. (Ποιος έδειξε αλληλεγγύη στο καμμένο κοινωνικό κέντρο Πινέλλι - Γένοβα, μετά τα γεγονότα της 20-21 Ιουλίου; Την υπενθύμιση από πλευράς των αναρχικών καταληψιών προς τους φιλοξενούμενους του μπλακ μπλοκ, πως, εάν εσείς τα σπάσετε σήμερα εμείς στη συνέχεια τις μέρες που θα έχετε φύγει, θα τη πληρώσουμε, μάλλον μέσα στο κλίμα της στρατιωτικής-συντροφικής ευφορίας δεν την έλαβε κανείς υπόψη του).

Αλλιώς, πλάθεται ένα φανταστικό περιτύλιγμα επίθεσης - γοπητικής παρανομίας ενάντια σε, αλλά εντούτοις μέσα στο καπιταλισμό η οποία, σε συνδυασμό με μια σχιζοειδή σχεδόν εκστασιακή στιγμιαία καταστροφική μανία, αναγκαστικά χαρακτηρίζει το σύνολο των αναρχικών του μπλακ μπλοκ.

Επομένως, ενώ οι άνθρωποι, που συμμετέχουν στο μπλακ μπλοκ, επιθυμούν και πολλοί απ'αυτούς το πράττουν σε τοπικό επίπεδο αν όχι στο σύνολο της καθημερινής ζωής τους να έχουν κοινωνική δράση, λόγω ανικανότητας οργάνωσης και αυξημένης καταστολής τα διεθνή μπλακ μπλοκ αυτομπλοκάρονται και ίσως να δρουν προς την αντίθετη κατεύθυνση. Η ανοργάνωτη σύγκρουση με την αστυνομία, η χωρίς επεξήγηση (αλλά σίγουρα με ισχυρές αιτίες) μετατροπή της πόλης σε λαμπόγυαλο από μια μειοψηφία «ξένων» και η ανυπαρξία άλλων κοινωνικών δημόσιων δράσεων- εκδηλώσεων αποτελούν σίγουρα στοιχεία εγκλωβισμού. Η μόνη διέξοδος τότε είναι να τονιστεί η διαφοροποίηση του μπλακ μπλοκ από τα άλλα μπλοκ μέσω του αυξημένου βαθμού συνεχούς καταστροφής.

Ειδικά αναφερόμενοι και πάλι στη Γένοβα :

«όμως έτσι γίνεται σαφές ότι αν δεν υπήρχαν εκιεταμένα επεισόδια, ακυρώνονταν η λογική του Μπλακ Μπλοκ (για να μην πούμε η ίδια του η ύπαρξη), αφού δεν είχε ετοιμάσει κάτι άλλο για εκείνες τις μέρες που θα μπορούσε να καταδείξει τη διάφορά του από τις υπόλοιπες τάσεις»

«αφέντες του τίποτα υπηρέτες κανενός»
(εκδ. ελευθεριακή κουλτούρα)

Εδώ έρχεται να προστεθεί και η αρκετά ώριμη μερικές φορές άποψη των αναρχοσυνδικαλιστών περί του μπλακ μπλοκ :

«(...) οι αναρχοσυνδικαλιστικές τάσεις, που την επόμενη μέρα θα επέστρεφαν στους χώρους δράσης τους, θα έπρεπε να δώσουν λογαριασμό για τα γεγονότα στο περιβάλλον τους και θεωρούσαν ότι η δράση τύπου μπλακ μπλοκ δεν τους διευκολύνει καθόλου στο επίπεδο της πολιτικής δουλειάς, αντίθετα τους μεταβάλλει σε μαύρο πρόβατο, μειώνοντας την απεύθυνσή τους»

«αφέντες του τίποτα υπηρέτες κανενός»
(εκδ. ελευθεριακή κουλτούρα)

6. ενίστε ηρωποιεί τις πράξεις του

Δημιουργείται ένα φανταστικό εξέγερσης και ενδουσιασμού, μέσα από τις μαύρες σημαίες-ρόπαλα, τις σπασμένες βιτρίνες, τη θάεση της κόκκινης φλόγας, ακόμα ενδεχομένως και από τις συλλήψεις. Τότε ελλοχεύει ο κίνδυνος το μπλακ μπλοκ να αποκτήσει χαρακτηριστικά συγκρουσιακής πρωτοπορίας. Σίγουρα όλοι όσοι έχουν βρεθεί σε κάποια παγκόσμια ημέρα δράσης έχουν να διηγηθούν ηρωικές περιπέτειες, με θρυλικές συγκρούσεις περισσότερο ή λιγότερο αληθινές, δεν έχει ιδιαίτερη σημασία.

«όταν η συμμετοχή περιορίζεται σε όσους νοιώθουν άνετα σε μια εξ επαφής αντιπαράθεση με την αστυνομία, τότε ένας μεγάλος

αποκλείεται. Σε αυτό το μοντέλο, η πολιτική δράση υπάρχει μόνο στις οδομαχίες, κάτι που ορισμένοι μπορεί να κάνουν ως χόμπι ή ως *extreme sport*»

μπορεί το «αντικαπιταλιστικό κίνημα»
να ανατρέψει το καπιταλισμό;
anarchist federation της Αγγλίας
(μετάφραση Νίκος)

Το εν λόγω σύμπτωμα φυσικά είναι αποτέλεσμα της δύναμης που έχει η συμβολική θεαματική δράση. Αυτής της δύναμης που μπορεί μεν από τη μια να συναρπάσει και να διεγείρει ακόμα και τους πιο επιφυλακτικούς, αλλά από την άλλη είναι τόσο εφήμερη και επικίνδυνα αποπροσανατολιστική.

Όμως, ως συνέπεια των παραπάνω, επειδή τα σύμβολα ενδέχεται να ξεθωριάσουν ή και να σκουριάσουν, μάλλον έχει αρχίσει να ξεθωριάζει για μερικούς και η αρχική γοητεία των παγκόσμιων ημερών δράσης.

Όπως τονίζει ο *marco* σε κείμενό του το καλοκαίρι του 2001 «για πολλούς ριζοσπάστες ακτιβιστές η γοητεία των παγκόσμιων ραντεβού αντίστασης έχει αρχίσει να ξεθωριάζει.. Οι εικόνες από το Σιατλ, την Ουάσινγκτον και την Πράγα αρχίζουν να μοιάζουν ύποπτα ίδιες. Η απόφαση του ΠΟΕ να συναντηθεί στο Καιάρ έγινε από πολλούς δεκτική με ανακούφιση. Επιτέλους!»

Η παραπάνω σκέψη αποδείχτηκε φυσικά και κατά τη διάρκεια της χρονιάς που πέρασε κατά την οποία τα εμφανιζόμενα μπλακ μπλοκ στα διάφορα ευρωπαϊκά ραντεβού είχαν σημαντικά λιγότερες συμμετοχές (Βρυξέλες 2.000 άτομα σε σύνολο 100.000, Βαρκελώνη 5.000 σε σύνολο τουλάχιστον 400.000 ατόμων, Σεβίλλη 1400 σε σύνολο παραπάνω από 50.000 ατόμων, όπως πληροφορηθήκαμε από της ανταποκρίσεις κυρίως μέσω των *indymedia*)

7. τρόπος που λαμβάνονται

Οι αποφάσεις - *macho* συμπεριφορές

Είναι ορατός ο κίνδυνος για δημιουργία άτυπων ιεραρχιών και αναπαραγωγής εξουσιαστικών συμπεριφορών, μέσω του διαχωρισμού μεταξύ αυτών που κατέχουν τη γνώση, την εμπειρία, της επαφής, τις «άκρες» για τον «απαραίτητο» εξοπλισμό και τους υπόλοιπους τους αγνώμονες, τους πρωτάρηδες, τους μόλις την προτελευταία μέρα αφιχθέντες, τελικά τους «ταπεινούς στρατιώτες της αναρχίας».

Είναι πολύ δυσάρεστο να βλέπει κανείς συνελεύσεις αναρχικών στις οποίες να προσπαθούν να επιβάλλουν τη γνώμη τους αυτοί που έχουν την πιο δυνατή φωνή, το πιο «μαχητικό», σοβαροφανές και επιβλητικό στυλάκι, και το χειρότερο σε ορισμένες περιπτώσεις να ακολουθείται ακόμα και η λογική της άτυπης πλειοψηφίας.

Σε μεγάλο βαθμό ο κλασικός εκπρόσωπος του μπλακ μπλοκ είναι σίγουρα αρσενικού γένους, αρκετά μίλιταντ, με μπόλικες συγκρουσιακές εμπειρίες στο ιστορικό του (ή αυτό μάλλον θα ήθελε), με στυλ εμφάνισης, προφορά και ύφος «στρατηγού αρκετών αναρχικών γαλονιών».

Πέρα από τα προηγούμενα εξαιτίας τελικά των παραπάνω λόγων δημιουργείται μια αναπόφευκτη ανικανότητα λήψης αποφάσεων ακόμα και των πιο στοιχειωδών. Τις περισσότερες φορές εμφανίζεται το δυσάρεστο σύμπτωμα να οργιάζει η παραπολιτική. Δηλαδή, μέσα από διάφορες έμμεσες διαδικασίες, μια μικρή μειοψηφία παρακάμπτει τις συλλογικές διαδικασίες και παίρνει τις τελικές αποφάσεις^{*1}, τις οποίες εάν δεν θέλεις να τηρήσεις τότε καλύτερα να ακολουθήσεις κάποιο άλλο μπλοκ.

Εάν και άλλοι έχετε διακρίνει τις παραπάνω συμπεριφορές, τότε φυσικά το μπλακ μπλοκ έχει χάσει πριν καν αρχίσει...

*1

«Μ' αυτόν τον τρόπο φτιά-
νουμε στην προηγούμενη μέρα
από την έναρξη των πορειών
όταν η συνέλευση στο *rinelli* δεν
καταλήγει πουθενά και το πιο
κρίσιμο απ' όλα δεν καταλήγει
που θα γίνει η συγκέντρωση των
αναρχικών για να γίνει η
επίθεση στη κόκκινη ζώνη (...)»
Μπροστά σ' αυτό το αδιέξοδο
κάποιοι που είχαμε γνωριστεί
από τις πρώτες ημέρες καλούν
σε κλειστό κύκλο μια συνάντηση
στο *albaro*, πάρκο που μένουν οι
αναρχικοί. Εκεί αποφασίζεται
από μια ομάδα 20-30 ατόμων να
συγκεντρωθούν οι αναρχικοί
στην *Piazza da Novi* μαζί με το
συνδικάτο βάσης από την
Ιταλία τους *Cobas*. Αυτή η
συνάντηση αντιπροσωπεύει μια
μικρή μειοψηφία του κόσμου
που βρίσκεται στη Γένοβα όμως
είναι η έσχατη λύση.»

«Αλήθειες και ψέματα»
από *disable*

Ποια είναι τα θετικά στοιχεία

1. αντικαπιταλιστικό μπλοκ

Πρόκειται σίγουρα για το εν δυνάμει πιο ριζοσπαστικό κομμάτι ανθρώπων από το συνοθύλευμα που συγκεντρώνεται τις μέρες των συνεδρίων. Τα περισσότερα άτομα τα οποία συναντιούνται στο μπλοκ συμμετέχουν ήδη σε τοπικά αντιεξουσιαστικά εγχειρήματα. (λ.χ. καταλήψεις, στέκια-κοινωνικά κέντρα, εφημερίδες, διάφορες κολεκτίβες, ομάδες άμεσης δράσης κ.α.). Έχουν οι περισσότεροι στο ενεργητικό τους αρκετές δράσεις στο δρόμο (πιθανώς κάποιοι και μεγαλύτερης έντασης από αυτές των παγκόσμιων ραντεβού).

Επομένως η συμμετοχή τους στις παγκόσμιες μέρες δράσης έρχεται μάλλον ως αποτέλεσμα της τοπικής τους δράσης παρά σαν αφορμή για ενδεχόμενη μελλοντική δραστηριοποίηση. Αν και τις περισσότερες φορές ειδικά για τους συγκεκριμένους ανθρώπους δρα αμφίδρομη η τοπική με την παγκόσμια δράση αλληλοενισχύοντας η μια την άλλη. Με ένα τρόπο δηλαδή είναι ήδη «ψημμένοι» σε κοινωνικούς αγώνες.

Τα συνθήματα στα πανό, οι μπροσούρες που μοιράζονται (αρκετά λίγες βέβαια θα ομολογούσα), τα συνθήματα που γράφονται στους τοίχους μιλάνε για ολική ρήξη με τον καπιταλισμό, αλλά και κάθε εξουσία.

Είναι, επομένως, ίσως το μοναδικό μπλοκ μαζί με το carnival (pink) μπλοκ (όπως θα εξηγήσω παρακάτω) που θα μπορούσε ενδεχομένως να προσεγγίσει τον όρο αντικαπιταλιστικό μπλοκ.

Τέλος, η σχετικά αυτόβουλη και αβίαστη συμμετοχή στο μπλοκ μπλοκ είναι μια αρκετά σημαντική ποιοτική διάφορα σε σχέση με τα στρατολογούμενα φοιτητικά «γυναικόπαιδα» των αριστερών κομματιδίων που αν τσιμπήσουν και καμία ψήφο θα μιλάνε με διθυράμβους για τη νίκη της Πράγας, της Γένοβας, της Θεσσαλονίκης.

2. αρκετά μεγάλη συνεκτικότητα

Παρόλη την συνήδησ ανοργάνωτη παρουσία του είναι γεγονός ότι τα άτομα που απαρτίζουν το μπλοκ μπλοκ λόγω της πρότερης, για ορισμένους, εμπειρίας σε συγκρούσεις (βλέπε αυτόνομους γερμανούς) θα μπορούσαν να παρέχουν περισσότερη ασφάλεια από ότι οι συμμετέχοντες στα λογής λογής αριστερίστικα μπλοκ, με βάση φυσικά το δεδομένο ότι πλέον οι μπάτσοι δεν κάνουν διακρίσεις μεταξύ περισσότερο και λιγότερο μαχητικών μπλοκ. Βέβαια, όπως ανέλυσα παραπάνω, αυτό το πλεονέκτημα αναιρείται τις περισσότερες φορές λόγω της ελλιπής προετοιμασίας και της υπόκλισης στο θέαμα της συμβολικής καταστροφής. Ωστόσο ομολογουμένως υπάρχουν παραδείγματα όπως αυτό της Πράγας*¹ που αποδεικνύουν ότι, όταν το θέλουν, μπορούν οι αναρχικοί και να οργανώσουν νομικά και ιατρικά team και να δείχνουν μεγάλη συγκρότηση τη στιγμή της σύγκρουσης.

Ένα σημείο εδώ που αξίζει να επισημανθεί είναι ότι ποτέ μέχρι τώρα αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες δεν έχουν κατορθώσει να παρέχουν πλήρως αυτόνομους ανεξάρτητους από δημοτικούς άρχοντες και θεσμικά κόμματα χώρους για στέγαση των διαδηλωτών. Αποτελεί μια πρόκληση ή και στοίχημα για μελλοντικές κινητοποιήσεις.

*1

«Θεωρώ όμως ότι τελικά η όλη συνεννόηση έφερε θετικά αποτελέσματα. Να τονιστεί εδώ η δέσμευση όλων για την τήρηση των αποφάσεων των συνελεύσεων που προηγήθηκαν, δέσμευση η οποία ίσως και να μην είχε επιτευχθεί ποτέ σε ανάλογη εκδήλωση εντός Ελλάδας, αλλά εκεί πιθανόν να μας επηρέασε το περιβάλλον και να δείξαμε έναν υψηλότερο βαθμό ωριμότητας. Οργάνωση ως προς τον εφοδιασμό, δέσμευση για κλιμάκωση της βίας μόνο σε τελικό στάδιο, αποφυγή άσκοπων ενεργειών στο δρόμο και χτυπήματα άσχετων στόχων, όπως δημοσιογράφοι κτλ., κράτημα αλυσίδων, συνεργασία και αλληλοβοήθεια την ώρα της σύγκρουσης.»

«πάντως, καλά κάναμε
που πήγαμε...»
Χάρης - Θεσσαλονίκη 2001

3. αίσθηση αλληλεγγύης-συντροφικότητας

Είναι γεγονός ότι οι πρώτοι, και ίσως οι μοναδικοί, που δείχνουν αλληλεγγύη στους συλληφθέντες των παγκόσμιων ημερών δράσης είναι οι αντιεξουσιαστές που συμμετέχουν στο μπλακ μπλοκ. Αυτό οφείλεται σίγουρα στην ιδεολογική συνέπεια, στο ισχυρότερο αίσθημα αλληλεγγύης, καθώς επίσης και στην εμπειρία από παλαιότερες περιπτώσεις συλλήψεων.

Παρόλο που συνήθως οι αντιεξουσιαστές δεν έχουν οργανώσει τίποτα από πιο μπροστά, έστω και ως γρήγορο αντανακλαστικό, είναι οι πρώτοι που προβαίνουν σε πράξεις αλληλεγγύης. Αυτό βέβαια δε μπορεί να αποτελεί εφησυχασμό και εξακολουθεί να είναι επιτακτική η προετοιμασία ενεργειών αλληλεγγύης για μελλοντικές καταστάσεις.

4. ανάλυση τακτικών σύγκρουσης

Οι άνθρωποι που συμμετέχουν στο μπλακ μπλοκ είναι από τους λίγους που επεξεργάζονται τακτικές δράσης - σύγκρουσης, αν και με προβληματικό τις περισσότερες φορές τρόπο. Ωστόσο, από τη στιγμή που επιλέγει κάποιος να συμμετέχει σε κάποια παγκόσμια μέρα δράσης είναι πλέον επιτακτικό να εξετάσει πολύ καλά τον τρόπο που θα βρεθεί στο δρόμο τόσο για να μπορέσει να αντιμετωπίσει τις δυνάμεις καταστολής, οι οποίες δεν κάνουν καμία διάκριση, όσο φυσικά και για να νοσηματοδοτήσει με τέτοιο τρόπο τη δράση του, ώστε να επιτευχθεί η επιδιωκόμενη κοινωνική απεύθυνση.

RECLAIM THE STREETS

Reclaim the Streets... motorway and turn the tarmac into a beach. London, July 1996.

RECLAIM THE STREETS

Πρώτο reclaim the streets στην camden streets 14 μαΐου 1995

B) Τα Carnival (pink) Μπλοκ και τα Reclaim the streets

Reclaim The Streets

«φανιάσου ένα πολύβουο κεντρικό δρόμο, Σάββατο στις 12.00. Καταναλωτές ανακατεύονται στο στενόμακρο πεζοδρόμιο που διαχωρίζει τα καταστήματα από τον μπουτλιαρισμένο δρόμο. Ξαφνικά δυο αμάξια συγκρούονται και μπλοκάρουν εντελώς τον δρόμο. Οι οδηγοί βγαίνουν έξω και ξεκινούν να μαλώνουν βρίζοντας ο ένας τον άλλο. Ο ένας εκ των δυο κουνάει μανιασμένα ένα σφυρί και ξεκινάει να καταστρέφει το αυτοκίνητου του άλλου οδηγού. Οι περαστικοί μένουν έκπληκτοι. Ο χρόνος παγώνει. Άνθρωποι πετάγονται ξαφνικά από το ανώνυμο καταναλωτικό πλήθος και αρχίζουν να πηδάνε πάνω στα αυτοκίνητα, πολύχρωμες μογιές πετάγονται παντού. Ένα πελώριο πανό ξεδιπλώνεται από τις οροφές δυο κατεστραμμένων μεγάλων φορτηγών. «RECLAIM THE STREETS - FREE THE CITY / KILL THE CAR» προτρέπει. Πεντακόσια άτομα με ταμπούρλα, σφυριχτές, τρομπέτες και άλλα αυτοσχέδια μουσειακά όργανα ανέρχονται από τον σταθμό του μετρό και καταλαμβάνουν το δρόμο(...)

Αυτά συνέβησαν στο street party no 1 στην Camden High Street την 14 Μαΐου 1995. Όλο το απόγευμα περισσότερα από πέντε χιλιάδες άτομα χόρευαν υπό τον ήχο ενός ποδηλατοκινούμενου sound system. Φαγητό χωρίς αντίτιμο μοιράζονταν σε μεγάλα μακρόστενα τραπέζια που είχαν τοποθετηθεί στη μέση του οδοστρώματος. Μικρά παιδιά παίζανε στον απελευθερωμένο τώρα πια δρόμο.»

Party & Protest in Nineries Britain George McKay

«Είναι δίκτυο δράσης και σχέσεων βασισμένων στη συμμετοχή, την πρωτοβουλία, την ευθύνη και τη βούληση των ατόμων, με στόχο την αλλαγή και την αναδημιουργία των συνθηκών της ύπαρξής τους. Διαφέρει πολύ από τις κλασικές μορφές οργάνωσης: είναι δυναμική, ευέλικτη και γι'αυτό δύσκολη να εντοπιστεί από την αστυνομία, «δεν μπορείς να τους στριμώξεις». Τα μέλη της RTS δεν αναγνωρίζουν τους ισχύοντες νομικούς περιορισμούς, θέτουν σε εφαρμογή τις αποφάσεις τους, όποτε και όπου επιλέξουν, και κατόπιν διαλύονται, για να επανασταθούν. Η ομάδα απορρίπτει όλες τις συμβατικές οργανωτικές μορφές: αρχηγούς, αξιωματούχους, αντιπρόσωπους, εκπρόσωπους, μηχανισμούς λήψης αποφάσεων, επιτροπές, λίστες μελών, προγραμματικές διακηρύξεις, προειλημμένες αποφάσεις, μετωπικά σχήματα, οργανωτές που κάθονται σε τραπέζια για να σχηματίσουν "συμμαχίες" και "πλατφόρμες"»

«στη καρδιά του καπιταλισμού» των Emine Ozkaya- Gun Zileli

Τα Reclaim the Streets έχουν την καταγωγή τους στο κίνημα των enragés και στον αγώνα ενάντια στην επέκταση των αυτοκινητοδρόμων M3 στο Twyford Down-Hampshire*¹ και του M11 στο νότιο -ανατολικό Λονδίνο. Όσον αφορά το κίνημα των

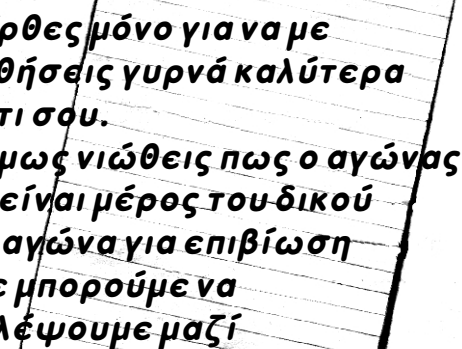

*
23 δεκ. 1992 κίτρινη Τετάρτη Twyford Down - Αγγλία. Γεννιέται στην Αγγλία το κίνημα ενάντια στη κατασκευή των αυτοκινητοδρόμων.
«Ο αγώνας στο Twyford Down θεωρείται μια από τις πιο σημαντικές στιγμές του κινήματος ενάντια στη κατασκευή αυτοκινητοδρόμων, κι αυτό όχι τόσο λόγω του περιεχομένου του, που παραμένει κυρίως ογκολογικό (...) όσο λόγω των μεθόδων που χρησιμοποιήθηκαν κατάληψη του χώρου των έργων και εκτεταμένο σαμποτάζ στα μηχανήματα. Οι σεκιουριτάδες δυσκολεύτηκαν αρκετά, μέχρι τελικά να εκδιώξουν τους καταληψίες απ'το χώρο. Ωστόσο, η μεγαλύτερη ζημία δεν ήταν το άμεσο κόστος που προκάλεσαν στους κατασκευαστές, όσο το ότι δημιουργήθηκε ένα προηγούμενο αντίστασης στην επέκταση των αυτοκινητοδρόμων και άρα ένας μόνιμος πονοκέφαλος»
«παιδιά της γαλαρίας no9»

Πως μπορείς να εμπλακείς ...

Πως μπορείς να εμπλακείς: Είναι πολύ εύκολο να εμπλακείς στους Reclaim the Streets. Το μόνο που χρειάζεται είναι να μας στείλεις την ετήσια αίτηση μέλους και θα λαμβάνεις το μηνιαίο τεύχος, το οποίο μπορείς να το διαβάσεις με την άνεσή σου μέσα στο σπίτι σου. Μόλις γίνεις μέλος μπορείς να έχεις πρόσβαση στο web site και να κατεβάζεις (download) τα γράμματα και τις επιστολές που έχουμε ετοιμάσει για τις αγαπημένες σου προς διαμαρτυρία επιχειρήσεις και πολιτικούς. Το καλύτερο απ'όλα, μια φορά το χρόνο μπορείς να συμμετέχεις και εσύ στη μαζική διαμαρτυρία που θα έχει ετοιμαστεί για εσένα από το team των ειδικών μας, το οποίο δουλεύει στα κεντρικά γραφεία του αρχηγείου των RTS στο Λονδίνο.

**Αν ήρθες μόνο για να με
βοηθήσεις γυρνά καλύτερα
σπίτι σου.
Αν όμως νιώθεις πως ο αγώνας
μου είναι μέρος του δικού
σου αγώνα για επιβίωση
τότε μπορούμε να
δουλέψουμε μαζί**

Λοιπόν η αλήθεια δεν είναι αυτή: οι Reclaim the Streets είναι δίκτυο ομάδων που βασίζονται στη αντιεραρχία, την αυτενέργεια και την αυτοοργάνωση. Εμείς δεν έχουμε αρχηγούς, επιτροπές, και εκπρόσωπους. Δεν υπάρχει καμία κεντρική επιτροπή που να λαμβάνει τις αποφάσεις, να χαράσσει τις στρατηγικές και να παράγει ιδεολογία. Δεν υπάρχουν μέλη ούτε επίσημες επιτροπές. Δεν υπάρχει κεντρικός σχεδιασμός ούτε προκαθορισμένη agenda.

Το κίνημα άμεσης δράσης είναι ένα ζωντανό οργανικό δίκτυο ανθρώπων που επιθυμούν να πάρουν οι ίδιοι την ευθύνη της ζωής τους, εκφράζονται μέσα από τοπικές παρεμβάσεις, «χαοτικές» τοπικές και παγκόσμιες φίλιες και συνδέσεις. Reclaim the Streets αναδύθηκαν όλα αυτά τα χρόνια αυθόρμητα, σταδιακά με τη μορφή των προσωρινών απελευθερωμένων ζωνών. Η αφετηρία τους είναι η κοινή σε όλους δυσανεξία, για τον τρόπο που οι ζωές μας φεύγουν από εμάς, για την πυρετώδη και ακατάπαυστη εργασία, για το ότι η ζωή μας είναι βουτηγμένη σε μια κοινωνία η οποία βασίζεται στην απαγόρευση και τον εγκλεισμό, στο κέρδος και τον έλεγχο. Ως «μη-οργάνωση» οι RTS είναι διαρκώς κινούμενοι και πολυμήχανοι. Εμφανίζονται όταν άνθρωποι αποφασίζουν να παρέμβουν σε δημόσιους χώρους, προκαλώντας στο παρόν την ουτοπία για μια καλύτερη κοινωνία. Εμφανίζονται όταν οι άνθρωποι συντελούν στο να δραπετεύσει η ευχαρίστηση των μελωδιών, του ρυθμού και του χορού από τον αυστηρά προσδιορισμένο χώρο της βιομηχανίας διασκέδασης. Όταν εγκαθιστούν μελωδίες και ρυθμικούς χορούς στο δημόσιο χώρο ο οποίος τότε εκτρέπεται από την προ-σχεδιασμένη λειτουργία του αυτή του να εξυπηρετεί τις επιχειρήσεις και να συμβολίζει το κατεστημένο. Τα RTS εμφανίζονται όταν οι άνθρωποι μεταφέρουν την δημιουργικότητα της κηπουρικής από τα περβάζια των παραθύρων τους ή τους πίσω-κήπους στο δημόσιο χώρο. Εμφανίζονται όταν οι άνθρωποι μεταλλάσσουν τα νοήματα ενός χώρου και δείχνουν ότι τα πάντα θα μπορούσαν να ήταν εντελώς διαφορετικά. Και πριν προλάβει ο κατελιημένος χώρος και χρόνος να αναρρώσει τα RTS έχουν εξαφανιστεί για να ξανά-αναβλύσουν σε άλλο χώρο, σε άλλο χρόνο.

Οι δημόσιες συναντήσεις γεννιούνται, όταν ομάδες και ανεξάρτητα άτομα ανταλλάσσουν ιδέες, όταν προσκαλούμε ο ένας τον άλλο σε party, όταν γνωριζόμαστε μεταξύ μας και μοιραζόμαστε όνειρα και πρακτικές, όταν τα «party-freak» ανακατεύονται με τις τοπικές ομάδες και τους κατοίκους των γειτονιών, όταν κατασκευάζουμε δημιουργικούς συνδέσμους μεταξύ διαφορετικών εκ πρώτης όψεως θεμάτων όπως η οικολογία και ο αντιρατσισμός, ο φεμινισμός και ο αντικαπιταλισμός, η τέχνη και η πολιτική.

Σαν τελευταία σημείωση, το πιο σημαντικό είναι οι αυτόνομες ιδέες και πρακτικές οι οποίες φυτεύουν τους σπόρους της ελπίδας στο ερημωμένο αστικό τοπίο, είναι οι άνθρωποι που συναντιούνται για να αναπτύξουν την δικιά τους κουλτούρα, είναι οι άνθρωποι που ενώνονται για να μετουσιώσουν σε πράξη τις ιδέες και τις επιθυμίες τους. Τι μέλει γενέσθαι για τους RTS, πως θα εξελιχθούν στο μέλλον, εξαρτάται από τις δικές σας ιδέες, από τα όνειρα και τις επιθυμίες σας. Ο καθένας που αισθάνεται ότι τον ελκύει η δράση, η ιδέα και η κριτική οπτική των RTS είναι καλεσμένος να έρθει στις ανοιχτές συναντήσεις κάθε τετάρτη στην Cock Tavern - Phoenix Rd. ή να δημιουργήσει το δικό του group...

Από την εφημερίδα
maybe (mayday 2000)

MAYBE
Maybe, Nov 1, 2000

enrages πρόκειται για μια κίνηση στα τέλη της δεκαετίας του '80 αρχές του '90 που συσπειρώνει άνεργους, άστεγους, μετανάστες χωρίς χαρτιά και περιπλανώμενους πριμιτιβιστές - νομάδες. Αυτός είναι ο κόσμος που θα πλαισιώσει των αγώνα ενάντια στη κατασκευή των νέων αυτοκινητοδρόμων.

«Μέρα με τη μέρα ο αγώνας ξεπερνούσε την αρχική ελευθερία επιλογής, καθότι μετατρέπονταν από συμβολική камπανιά - διαμαρτυρία σε ριζική εναντίωση. Ο αγώνας ενάντια στο τεράστιο δρόμο που κατέστρεφε οπίτια, δέντρα μεγάλες εκτάσεις πράσινου έγινε κατανοητό ότι, για να πετύχει, ο καλύτερος τρόπος ήταν να προχωρήσουν οι νομάδες - διαδηλωτές σε κατάληψη της περιοχής και να ιδρύσουν κολεκτίβες. Η σημασία της κατάληψης ως τακτική στη ριζοσπαστικοποίηση του αγώνα ενάντια στον M11 ήταν ζωτικής σημασίας, καθώς έτσι συνδέονταν η καθημερινή ζωή με την επιθετική αντίσταση (...) Επιπλέον η κατάσταση στην οποία δεν υπάρχει ο αιοχρός καταναγκασμός από το νοίκι, από τη μισθωτή δουλειά, απο τους λογαριασμούς κ.τ.λ., παρέχει τις βάσεις για τη δημιουργία και επανακαάλυψη της κοινότητας, η οποία διαδοχικά ενθαρρύνει κι άλλες ιδέες.

Παράλληλα με την κατάληψη υπήρχαν διάφορες δράσεις καταστροφής και κλοπές οι οποίες κινούνταν ενάντια στη κατασκευή των δρόμων (γίνονταν κυρίως το βράδυ ή το χάραμα). Εξοπλισμός, υλικά, δομές, γραφεία, οχήματα, φράχτες και μηχανήματα καταστρέφονταν συνεχώς, μερικές φορές από μεγάλα πλήθη διαδηλωτών που υπερτερούσαν αριθμητικά των ιδιωτικών σεκιουριτάδων και εξαφανίζονταν μόλις εμφανίζονταν η αστυνομία, αλλά πιο συχνά από μικρές ομάδες οι οποίες ενεργούσαν σαν κομάντος.

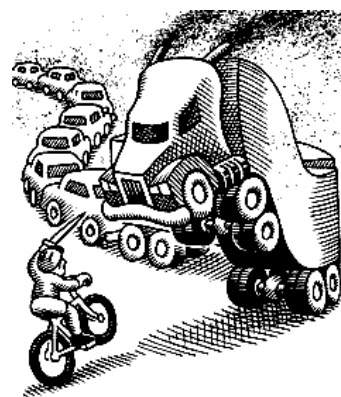
Αυτή η τακτική αύξανε σημαντικά για τις εταιρίες το κόστος κατασκευής του αυτοκινητόδρομου. Επιπλέον πολλά από τα υλικά, που κλέβονταν, χρησιμοποιούνταν για τους δικούς μας σκοπούς, για παράδειγμα για τη δημιουργία αμυντικών φραχτών σαν οδοφράγματα. Αυτή η διαδικασία είχε μια πολύ όμορφη διάσταση της ανακύκλωσης: στρέψαμε τα «όπλα του εχθρού» εναντίον του!»

Party & Protest in Nineties Britain
George McKay

Μέσα από τη κλιμάκωση των αρκετά επιτυχημένων αυδόρμητων σαμποτάζ ενάντια στα εργοτάξια για την κατασκευή αυτοκινητοδρόμων γεννιέται το χειμώνα του 1995 η πρώτη ομάδα Reclaim The Streets στο Λονδίνο. Στόχος της ομάδας δεν είναι να ηγηθεί και να κατευθύνει τις αυδόρμητες κινήσεις, αλλά να εντείνει και να εμπλουτίσει τον αγώνα ενάντια στο αυτοκίνητο με επιπλέον αντικαπιταλιστικά στοιχεία. Εξάλλου πρόκειται περισσότερο για ένα δίκτυο ατόμων άμεσης δράσης παρά για μια ομάδα παραδοσιακού τύπου με συγκεκριμένα μέλη. Η πρώτη λοιπόν δράση που οργανώνεται με κάλεσμα των reclaim the streets είναι το street party της camden town το μάιο του 1995.

Από τότε και έπειτα γεννιούνται σταδιακά διάφορες νέες ομάδες αρχικά στο Λονδίνο και έπειτα σε όλη τη χώρα, που δραστηριοποιούνται σε ποικίλα θέματα όπως ενάντια στο милитарισμό (είναι εξάλλου και η εποχή που διεξάγεται ο νατοϊκός πόλεμος στη Γιουγκοσλαβία), ενάντια στα πειράματα ζώων, ενάντια στο σεξισμό, ενάντια στα βιομεταλλαγμένα τρόφιμα και τις γενετικά τροποποιημένες καλλιέργειες, ομάδες για την υποστήριξη άνεργων, άστεγων, μεταναστών κ.α.

Όλες οι παραπάνω κινήσεις δρουν στη βάση της αντιεραρχίας, της αυτοοργάνωσης και της δικτύωσης. Εξάλλου μέχρι τότε ελάχιστες ήταν οι ομάδες που ανέπτυσαν ανταγωνιστική δράση με αυτοοργανωμένο τρόπο.

1996

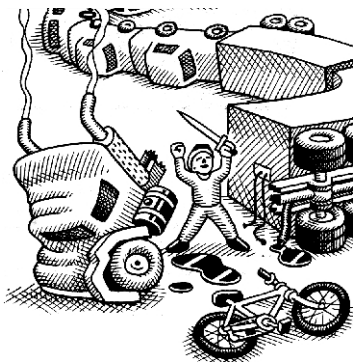
1997

Οι δρόμοι αποτελούν ένα κρίσιμο σύμβολο και μια ισχυρή δύναμη του καπιταλισμού. Κατασκευάζουν την αντικειμενική σου κοινωνική θέση αυτή του να παραμένεις έγκλειστος. Έτσι όταν εσύ έρχεσαι να αντικρούσεις αυτές τις δυνάμεις αναπόφευκτα βρίσκεις τον εαυτό σου στα κρσπεδα της αδιαφορίας, να αναρωτιέται πρέπει εγώ να παραμείνω ασφαλής ή οφείλω να κατεβώ στο δρόμο.

Tooled up: a self-proclaimed guerilla gaderer prepares for the May Day action

Εφημερίδα :
Maybe-Mayday, 2000

«Εάν εσύ θέλεις να αλλάξεις την πόλη, τότε πρέπει να πάρεις στα χέρια σου τον έλεγχο των δρόμων»

Reclaim The Streets
από την πρώτη αφίσα σε κάλεσμα για street party τον μάιο του 1995

*1
«γεια σας μάγκες ! τι θα λέγατε να καταστρέψαμε τον καπιταλισμό» - sunday times 30 απριλίου 2000

Η βρετανία είναι μια χώρα με ανύπαρκτο κομμουνιστικό κόμμα, και με εντελώς χρεωκοπημένες αριστεριστικές σταλινομαοϊκές σχέτες. Έτσι, η δημιουργία αυτοοργανωμένων αντιεξουσιαστικών ομάδων άμεσης δράσης ήταν για αρκετούς ανθρώπους η απάντηση στη πληκτική και τόσο μαλακισμένη ζωή τους.

Πρόκειται για την αρχή μιας ανολοκλήρωτης «επανάστασης της επιθυμίας». Μέσα στο κοινωνικά έρημο περιβάλλον των αγγλικών μητροπόλεων άνθρωποι επιδιώκουν να δημιουργήσουν δικές τους επιθυμίες και δικές τους ανάγκες. Επιδιώκουν να εξερευνήσουν, να εντοπίσουν και να χαρτογραφήσουν τις αποικίες τις εξουσίας. Βασιζόμενοι στην αυτοοργάνωση, την αντιεραρχία και την αλληλοϋποστήριξη προσπαθούν να ανακαλύψουν τρόπους για να «αλλάξουν την ζωή τους» και να κατασκευάσουν την έξοδο από τον καπιταλισμό.

«Δεν ξέρουμε τι γίνεται στις άλλες χώρες, πάντως η Αγγλία υποφέρει από χρόνια εθνική κατάθλιψη, από ιό αγνώστου καταγωγής. Οι σοβαρότερες περιπτώσεις ονομάζονται ψυχοσθένειες. Τα τοπικά κέντρα κατακλύζονται από ανθρώπους που παραπονιούνται για τις επαναλαμβανόμενες κρίσεις τους. (...) Άνθρωποι διαφόρων κοινωνικών στρωμάτων αναζητούν τρόπους να δώσουν νόημα στη ζωή τους και να καταικήσουν τη μοναξιά τους. (...) Η γενική απογοήτευση από τη ζωή στην καπιταλιστική κοινωνία είναι πρωτοφανής. "ουσιαστικά έχουμε μια μαζική δυσαρέσκεια απέναντι στην οικονομική ιεραρχία και τις αυταρχικές δομές. Ο καπιταλισμός ανταμείβει τις σκοτεινές πλευρές της ανθρώπινης φύσης : την απληστία, τον εγωισμό, και τον ανταγωνισμό. Εμείς θέλουμε να αναποδογυρίσουμε το τραπέζι για να χορέψουμε. Το τέρας αυτό δε μεταρρυθμίζεται"*1»

**«στη καρδιά του καπιταλισμού»
των Emine Ozkaya- Gun Zileli**

Αρχικά εστιάζουν την κριτική τους στο δρόμο, στο αυτοκίνητο, στη κουλτούρα της κυκλοφορίας και στη πρόσβαση ως κατεξοχόν σύμβολα του καπιταλισμού. Ως αποτέλεσμα γεννιούνται οι γιορτές διεκδίκησης - επαναοικειοποίησης των δρόμων, οι οποίες σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα θα πετύχουν δυναμικά χτυπήματα σε νευραλγικούς τομείς της εξουσίας.

«Από τα 600 περίπου σχέδια για νέους αυτοκινητόδρομους μαινώθηκαν περίπου τα 400. Η καμπανιά άμεσης δράσης ενάντια στους αυτοκινητόδρομους στην Βρετανία είναι ίσως το πιο επιτυχημένο επαναστατικό κίνημα της Δυτικής Ευρώπης το δεύτερο μισό του 20^{ου} αιώνα. Ποτέ πριν σ'αυτό το διάστημα δεν είχαν επιτευχθεί τόσο ριζοσπαστικοί στόχοι σε τόσο πολύ λίγο χρόνο. Ποτέ πριν μια κεντρική συνιστώσα της κυβερνητικής πολιτικής, στην οποία εκατομμύρια λίρες είχαν ήδη εγκριθεί, δεν είχε όχι απλά ανακοπεί, αλλά ολοκληρωτικά αντιστραφεί, από τη δράση των πολιτών.

Το 1992, όταν άρχισε το πρώτο κάμπινγκ ο προϋπολογισμός της κυβέρνησης έδινε στη κατασκευή των δρόμων 23 εκατομμύρια λίρες και η Θάισερ ανακοίνωνε ότι "τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει την μεγάλη οικονομία του αυτοκινήτου". Ο υπουργός μεταφορών καυχιόταν ότι "κάνουμε το μεγαλύτερο σχέδιο κατασκευής δρόμων από την εποχή των Ρωμαίων..."

Η κατασκευή νέων δρόμων ήταν το ιδεολογικό όπλο της κυβέρνησης που απαξίωνε τις δημόσιες συγκοινωνίες και ταυτόχρονα εξυμνούσε την χρήση του αυτοκινήτου σαν το δρόμο για τον παράδεισο.

... Στην αρχή οι διαδηλωτές ενάντια στους δρόμους αγνοούνταν, έπειτα καταδιώκονταν. Χιλιάδες σεκιουριτάδες φτωχά εκπαιδευμένοι, πολλοί με ιστορικό εγκληματικών επιθέσεων, ένας βίαιος στρατός δηλαδή από γκάνγκστερ, στρατολογήθηκε για να τους σταματήσουν. Όταν αυτό απέτυχε, οι διαδηλωτές φυλακίστηκαν, απειλήθηκαν με καταδικαστικές αποφάσεις και τελικά καταδιώχθηκαν με μια σειρά νέων νόμων, αρχίζοντας το 1994 από τον περιβόητο Criminal Justice Act. Έπειτα, ακόμη και όταν αυτά τα σκληρά μέτρα αποδείχτηκαν ότι ενίσχυαν τη θέληση των διαδηλωτών, καθώς ο αγώνας τους ακούγονταν πιο συντονισμένα στους βρετανούς πολίτες και ο λόγος τους παίρνονταν σοβαρά υπ' όψιν ακόμα και από τον συντηρητικό τύπο, η κυβέρνηση άρχισε σοβαρά να ιδρώνει...

Εξαφανισμένες μελέτες για την αύξηση της κυκλοφορίας και την μόλυνση άρχισαν να εμφανίζονται, οι υπάλληλοι του θησαυροφυλακίου άρχισαν να γκρινιάζουν για το σπάταλο Υπουργείο Συγκοινωνιών, ενώ οι διαδηλωτές άρχισαν να απλώνονται και στα κέντρα των πόλεων, απαιτώντας τα λεφτά για την κατασκευή των δρόμων να πάνε στις δημόσιες συγκοινωνίες. Με εκπληκτική ταχύτητα, η γραμμή της κυβέρνησης καταρρέει. Μέχρι το 1996 το κονδύλι για την κατασκευή δρόμων κόπηκε στα 6 εκατομμύρια λίρες, σώζοντας τους φορολογούμενους 17 εκατ. λίρες. Οι υπουργοί παραδέχονται πλέον ότι είχαν άδικο. Καθώς οι διαδηλωτές συνέχιζαν και η κυβέρνηση αναδιπλώνονταν, τα σχέδια για τους αυτοκινητόδρομους κόβονται ακόμη περισσότερα...»

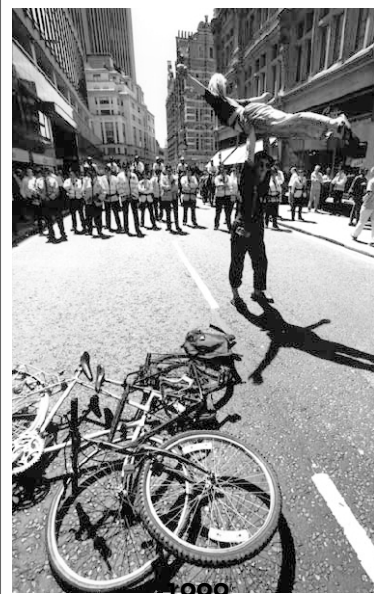
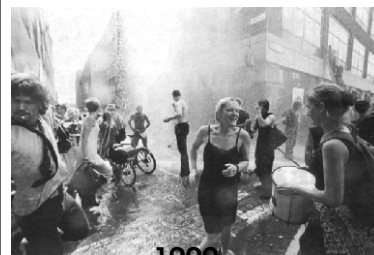
ένας ιός εξαπλώνεται σε όλο το πλανήτη

Στα χρόνια που θα ακολουθήσουν από το 1995 και μετά θα συμβούν εκατοντάδες reclaim the streets στην Αγγλία αλλά και σε άλλες χώρες. Μικρά παιδιά θα παίξουν στη άμμο που έχει κουβαληθεί πάνω στο ταρτάν της ασφάλτου. Ηλικιωμένες γυναίκες θα κάνουν πλιοθεραπεία στις πιο κεντρικές διασταυρώσεις. Οι δρόμοι θα βαφτούν με έντονα χρώματα. Δέντρα θα φυτευτούν στην ασφάλτο. Χαλιά, πολυθρόνες, κρεβάτια, φουσκωτές πισινούλες για τα παιδιά θα βγουν από τα ενοικιαζόμενα διαμερίσματα και θα μεταφερθούν στους δρόμους. Ο χώρος της πόλης θα γίνει δημόσιος, έστω και προσωρινά.

Επίσης σε ένα reclaim the streets βασικό στοιχείο είναι η κίνηση. Πρώτα απ'όλα η κίνηση του χορού. Χορός, πολύ χορός θα ξεδιπλωθεί στους κατελημμένους αυτοκινητόδρομους, υπό τους ήχους κινουμένων sound system. Έπειτα η κίνηση από τα ποδήλατα, τα πατίνια, τα ρόλλερς, τα skates και από οτιδήποτε κινείται πάνω σε μη μηχανοκίνητες ρόδες θα κάνει πράξη το ότι η μετακίνηση μπορεί να δραπετεύσει από τον εκβιασμό που ασκούν οι αυτοκινητοβιομηχανίες και οι εταιρίες πετρελαίου.

«Σε τοπικό επίπεδο ξεδιπλώνεται ένα δίκτυο σχέσεων και συναντήσεων διάφορων ομάδων και ατόμων που μοιράζονται ιδέες, μαθαίνουν ο ένας τους στόχους και τα όνειρα του άλλου μέσα από πρακτικούς αγώνες, γνωρίζονται καλύτερα μέσα από την κοινή δουλειά και τα πάρτι. Το κάθε άτομο συμμετέχει στις ομάδες αυτές ελεύθερα και όχι από υποχρέωση, χωρίς αυτοθυσία και μόνο για να νιώσει καλύτερα και να αναλάβει ευθύνες και πρωτοβουλίες. Έτσι δημιουργείται ένα αποκεντρωμένο κίνημα αντίστασης που 'χει χτιστεί από τη βάση προς την κορυφή, που καθορίζεται από τα άτομα που απαρτίζουν τις ομάδες και που με τη σειρά τους καθορίζουν τις σχέσεις μεταξύ τους, κατόπιν εισέρχονται σε ευρύτερες σχέσεις και καθορίζουν τις δραστηριότητες σε επίπεδο παγκόσμιο.»

«στη καρδιά του καπιταλισμού»
των Emine Ozkaya- Gun Zileli

*1

«Θέλεις τους δρόμους χωρίς αυτοκίνητα; Νομίζεις ότι έτσι θα γίνουν καλύτεροι; Τούτο δεν πρόκειται να συμβεί διότι εάν πετύχεις πολλές φορές το διώξιμο των αυτοκινήτων, τότε όντως τα αυτοκίνητα πιθανώς δεν θα υπάρχουν, θα απαγορευτούν και θα αντικατασταθούν με τους διαδρόμους της πεζοδρομημένης κατανάλωσης ή με εμπορικά κέντρα «shopping villages» ασφαλή προστατευμένα από εκθρούς. Η εναντίωση στο αυτοκίνητο ως αυτοσκοπός είναι ανοησία. Να διεκδικείς ένα κομματάκι και να νομίζεις ότι είναι όλη η πίτα. Ο αγώνας για χώρους απελευθερωμένους από τα αυτοκίνητα, δεν πρέπει να διαχωρίζεται από τον αγώνα ενάντια στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό, για την αλήθεια ο πρώτος ενυπάρχει στο δεύτερο. Οι δρόμοι είναι τόσο γεμάτοι με καπιταλισμό όσο και με αυτοκίνητα μάλιστα, ως γνωστόν η μόλυνση του καπιταλισμού είναι πολύ πιο ύπουλη»

**«ritveld this is our house»
Del από τους
Reclaim The Streets**

*2

Την επομένη της πρωτομαγιάς-2002 η Evening Standard εφημερίδα με 500.000 φύλλα ημερησίως είχε πρωτοσέλιδο το πρόσωπο ενός από τους wombles και με τεράστια γράμματα ανακοίνωνε ότι αυτός είναι «ο άντρας πίσω από την κίνηση της πρωτομαγιάς». Στο εσωτερικό δε της εφημερίδας υπήρχε δισέλιδη αναφορά με το τι ακριβώς έκανε την ημέρα της πρωτομαγιάς λέγοντας χαρακτηριστικά ότι ρεπόρτερ της εφημερίδας σε συνεργασία με δυο αστυνομικούς παρακολούθησε λεπτό προς λεπτό για δέκα ώρες όλες τις κινήσεις του αρχηγού των αναρχικών, και τελείωνε με συνέντευξη, φυσικά πλαστή, από τη μάνα του που ζει την Ιταλία.

Η πολιτική των rts είναι ένα διαρκές κάλεσμα για άμεση δράση, όχι μόνο ως μέσο αγώνα ενάντια στο αυτοκίνητο, στο κεφαλαίο και στις επιχειρήσεις, αλλά και για την αλλαγή του ίδιου μας του εαυτού*1.

Ωστόσο παρόλο το συναρπαστικό χαρακτήρα τους, τα πρώτα reclaim the streets στην Αγγλία είχαν σίγουρα πολλές αντιφάσεις.

Ένα από τα βασικά λάθη, που και οι ίδιοι οι οργανωτές μεταγενέστερα αναγνώρισαν, ήταν το γεγονός ότι τα πρώτα χρόνια καλούσαν οι ίδιοι ή δεν είχαν κανένα πρόβλημα με την παρουσία και κάλυψη των γιορτών δρόμου από τα επιχειρηματικά - θεσμικά media. Η αντι-media κουλτούρα βέβαια δεν είχε σχεδόν καμία παράδοση στην Αγγλία, ωστόσο η επικαλούμενη άγνοια του ρόλου των media δεν μπορεί να αποτελεί δικαιολογία για καμία συλλογικότητα που θέλει να χαρακτηρίζεται ως αντικαπιταλιστική - ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας. Έπειτα βέβαια ο βρώμικος ρόλος των media έγινε αν μη τι άλλο φανερός. Ειδικά από το 1999 και μετά η συκοφάντηση, η τρομολαγνεία και η ρουφιανιά των βρετανικών media ίσως δεν μπορεί να συγκριθεί με καμία άλλη χώρα της δυτικής ευρώπης*2.

Αυτός ήταν και ο λόγος που επιχειρήσαν τα ανταγωνιστικά υποκείμενα να πειραματιστούν με αυτοοργανωμένες, μη διαμεσολαβημένες μορφές αντιπληροφόρησης. Έτσι λοιπόν, πριν το πρώτο παγκόσμιο street party (M16) -1998 δημιούργησαν την ηλεκτρονική ιστοσελίδα των reclaim the streets. Λίγο πριν τις κινητοποιήσεις της june 18th-1999 ιδρύθηκε από μέλη της ομάδας των reclaim the streets η συλλογική media Undercurrents η οποία στη συνέχεια αυτονομήθηκε ακολουθώντας δυστυχώς επικίνδυνα αντίστροφη πορεία*3 και λίγο πριν την πρωτομαγιά του 2000 το indymedia uk (το πρώτο indymedia στην ευρώπη). Επίσης από το 1999 και μετά, κάθε χρόνο εκδίδεται μια εφημερίδα δρόμου χωρίς αντίτιμο (Ignite-1999, Financial Crimes-1999, Maybe-2000, Spun-2001, Freedom-2002, Hate Mail-2002, The Earth Crimes-2002, Que Se Vayan Todos-2002). Παρόλες τις παραπάνω προσπάθειες η κριτική απέναντι στα media έχει παραμείνει στο εμβρυακό επίπεδο της επιφυλακτικής υπό όρους συνεργασίας (παροδικές συνεντεύξεις, υλικό σε «εναλλακτικά» θεσμικά media) ή στην καλύτερη περίπτωση στην «μη-media» αντίληψη «bypass the media» ή «don't hate the media become the media». Σίγουρα δεν έχουν προχωρήσει σε «αντι-media» ολικές ρήξεις και στη πλήρη έμπρακτη εναντίωση. Έτσι λοιπόν σήμερα η δυσάρεστη κληρονομιά των παραπάνω επιλογών είναι ότι σε όλες τις κινητοποιήσεις που λαμβάνουν χώρα στην Αγγλία, οι διαδηλωτές βρίσκονται με αμχανία περικυκλωμένοι από κάμερες δημοσιογράφων και μπάτσων. Και ναι μεν τους ενοχλεί η κατάσταση αυτή, αλλά μέχρι στιγμής δεν έχουν φανεί δείγματα αντίδρασης. Εδώ βέβαια υπάρχει και η εξωφρενικά εδελουφλούσα άποψη ορισμένων ότι «καλό είναι να βρίσκεσαι πάντα δίπλα στις κάμερες των δημοσιογράφων διότι σου παρέχουν προστασία», λες και το ρουφιανιλίκι κάνει διακρίσεις ή οι μπάτσοι «κωλώνουν» να σε συλλάβουν.

Ένα άλλο σημείο στο οποίο αξίζει να εστιάσουμε είναι η αυτοπαγίδευση στη μερικότητα των αγώνων. Αυτό δεν έχει βέβαια να κάνει τόσο με αυτή καθ'αυτή τη φυσιογνωμία των reclaim the streets, όσο με την αποκλειστική ταύτιση των

ανταγωνιστικών υποκείμενων μόνο με αυτή τη μορφή δράσης.*⁴ Διότι αυτό που συμβαίνει είναι πως εκ των πραγμάτων ως μορφή δράσης μια γιορτή δρόμου έχει πεπερασμένα όρια χρονικά αλλά και χωρικά, εξάλλου αυτό ισχύει για κάθε μορφή δράσης. Μπορεί λοιπόν να δύναται με ένα reclaim the streets να νοηματοδοτηθεί με πλήθος ελκυστικών στοιχείων και γνώμη μου είναι πως αυτό αποτελεί μοναδική πολυτέλεια και το πιο γοητευτικό του πλεονέκτημα. Ωστόσο η γιορτή αυτή ενδέχεται να οδηγήσει σε ένα τύπο αυτοεγκλεισμού των υποκειμένων. Δηλαδή η δράση να μετατραπεί σε αυτοσκοπό και τελικά με αυτόν τον τρόπο να δρομολογηθεί και ο θάνατος της ίδιας της δράσης. Διότι φεύγοντας από ένα reclaim the streets που θα επιστρέψει; Θα γυρίσεις στο νοικιαζόμενο ή ιδιόκτητο σπίτι, στον εκβιασμό της εργασίας, στη τεμαχισμένη γειτονιά σου, στη μπουχτισμένη από καταναλωτικά σκουπίδια πόλη...

Ίσως απλώς να φταίει η θεαματικότητα και η ταχύτατη ποσοτική αύξηση των συμμετεχόντων. Εάν δεν συνοδεύεται η γιορτή δρόμου από άλλες δράσεις και δομές αντίστασης περισσότερο «πραγματικές», με την έννοια της μονιμότητας στο χρόνο, τότε είναι καταδικασμένη στο θάνατο ή στην αφομοίωση. Αυτό ακριβώς είναι που συνέβη. Ο θάνατος των reclaim the streets είναι πραγματικότητα σήμερα στην Αγγλία και η αφομοίωσή τους ως μορφή δράσης από τη ρεφορμιστική αριστερά αποτελεί μέρος της εξελισσόμενης πορείας τους στην ευρώπη. Σε αυτή τη περίπτωση πιθανώς να ήταν πολύ συνετή η απόφαση της συλλογικότητας των RTS του Λονδίνου να αυτοδιαλυθούν και να μην αναλάβουν ξανά την πρωτοβουλία για διοργάνωση γιορτής δρόμου.

Μέσα από μια αυτοκριτική οπτική ορισμένα παλιά μέλη των RTS αλλά και νεότεροι επέλεξαν τη χρονιά που μας πέρασε να δοκιμάσουν άλλες τακτικές αντίστασης. Έτσι στο Λονδίνο υπήρξαν κάποιες οργανωμένες προσπάθειες, που ορισμένες ευόδωσαν κιόλας, για το ξεπέραςμα της συμβολικής δράσης των reclaim the streets και εν γενεί της άμεσης δράσης, με τη δημιουργία τοπικών κοινωνικών κέντρων (*DAIRY-κατάληψη 47 Kynaston road, LARK-62 Fieldgate St. και δίκτυο για τη δημιουργία νέων κοινωνικών κέντρων*).

Τώρα πια δυστυχώς στη Βρετανία δεν έχει απομείνει από τα μεγάλα reclaim the streets του παρελθόντος παρά μια κλωμή εικόνα ξεσκισμένη από τα media, υποδουλωμένη στην ηλεκτρονική «επικοινωνία» - αναπαραγωγή εντυπωσιακών εικόνων του παρελθόντος.

Το σίγουρο είναι ότι δεν μπορούν να επαναληφθούν. Έχουν αφήσει ωστόσο μια πολύτιμη κληρονομιά και την βεβαίωση πως, από τη στιγμή που μια γιορτή δρόμου θα ονομαστεί, θα αναπαρασταθεί και θα μεσολαβηθεί, πρέπει να εξαφανιστεί για να αναγεννηθεί σε άγνωστο χώρο και χρόνο με άλλη μορφή.

Η ονομασία reclaim the streets για κάλεσμα σε δράση στο δρόμο έχει να χρησιμοποιηθεί στο Λονδίνο από την πρωτομαγιά του 2000 (guerilla gardening mayday).

Ειδικά για τους δυο αστυνομικούς ήταν πραγματικά σοκαριστικό για μένα να βλέπω στη κυριολεξία καθ'όλη την διάρκεια της ημέρας δυο γουρούνια να ακολουθούν και να σημειώνουν όλες τις κινήσεις του φίλου και συντρόφου από τους wombles. Εκτός αυτού, την προηγούμενη εβδομάδα σχεδόν καθημερινά τηλεόραση και εφημερίδες τρομοκρατούσαν τους μικροαστούς για τα χειρότερα που θα συμβούν την πρωτομαγιά, και μάλιστα το video κλιπ στα τηλεοπτικά κανάλια τελείωνε με φωτογραφίες 5 ατόμων με το ονοματεπώνυμό τους, που εμπλέκονται στη mayday colective λέγοντας ότι αυτοί είναι οι σιόχοι για την αστυνομία. Η evening standard και πάλι τις προηγούμενες μέρες είχε πρωτοσέλιδο «βρέστε αυτούς τους 5 αναρχικούς πριν την πρωτομαγιά» και από κάτω φωτογραφίες 5 ατόμων, τα οποία αυτή τη φορά ήταν εντελώς άσχετα, ο σιόχος ήταν απλά και μόνο η τρομοκρατία. Αυτή είναι μια τακτική που την ακολουθούν τα τελευταία τρία χρόνια τύπος και μάπσοι, μετά τα γεγονότα της june 18th το 1999.

«Δuo λόγια για τα γεγονότα της πρωτομαγιάς 2002 στο Λονδίνο»

*₃ Τον ιούνιο του 2001 το channel 4 από τα πιο κίτρινα κανάλια της Αγγλίας πρόβαλε σκηνές με κυκλωμένα πρόσωπα διαδηλωτών από την June 18th 1999. Την βιντεοκασέτα την είχε πάρει από την συλλογική media Undercurrents (www.undercurrents.org). Η εν λόγω «συλλογική» δημιουργήθηκε από ακτιβιστές για την κάλυψη των reclaim the streets. Σήμερα μετά από διάσπαση αποτελείται από τρία άτομα τα οποία διαθέτουν ένα μεγάλο οπτικοακουστικό υλικό από πορείες και άμεσες δράσεις, το οποίο το διαθέτουν προς πώληση στην «ευτελή τιμή» των 10L (περίπου 13-14 ευρώ) στον οποιοδήποτε φυσικά. Επιπλέον στοιχεία για το βρώμικο ρόλο των undercurrents μπορείτε να βρείτε στη μπροσούρα «ένα ιός εξαπλώνεται σε όλο τον πλανήτη»

«Κάτω από την άσφαλτο υπάρχει παραλία»

«Την πρωτομαγιά του 2001 πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη Reclaim The Streets ενάντια στο καπιταλισμό και σε κάθε μορφή εξουσίας. Οργανώθηκε από ανοιχτή αντιεραρχική συνέλευση. Ξεκίνησε στις 5.00 μ.μ. με συγκέντρωση 400 ατόμων σε κεντρική διασταύρωση της πόλης (Τσιμισκή με Γούναρη). Με σφυρίχιτρες, ταμπούρα, τρομπέτες και χορό ακολούθησε κινούμενη γιορτιή δρόμου στους κεντρικούς οδικούς άξονες της πόλης. Έξω από το αμερικανικό προξενείο διαβάστηκαν μερικά λόγια σχετικά με την αιματηρή εξέγερση του 36' στη Θεσσαλονίκη, η οποία ξεκίνησε από το καπνομάγαζο το οποίο σήμερα έχει μεταμορφωθεί στο μεγαλύτερο εμπορικό κέντρο της πόλης και ταυτοχρόνως στεγάζει το αμερικανικό προξενείο.

Η κινούμενη γιορτιή αφήνοντας αμήχανους τους μπάτσους με αυτόν τον τρόπο διαδήλωσης προχώρησε χωρίς καμία δυσκολία σε κατάληψη του πιο κεντρικού δρόμου της πόλης της Τσιμισκής. Η Τσιμισκή αποτελεί για την πόλη το βασικό σύμβολο της καταναλωτικής κοινωνίας όπως επίσης και της ιδεολογίας του αυτοκίνητου καθώς στη μέση της υπάρχουν 4 λωρίδες κυκλοφορίας οχημάτων, οι οποίες χωρίζονται με κάγκελα από το αστραφτερό πεζοδρόμιο, το οποίο καταλήγει στις λαμπερές βιτρίνες των πιο διάσημων οίκων μόδας και τραπεζών.

Για μια σχεδόν ώρα 7.00 με 8.00 μ.μ. ο δρόμος παρέμεινε κλειστός υπό τη μουσική ηχείων και τον χορό του κόσμου ο οποίος συνεχώς αύξανε. Αυτήν την ώρα πάνω από 1000 άτομα πρέπει να βρίσκονταν στο δρόμο. Διάφορα χάπενινγκ, πολλά ενημερωτικά έντυπα, ζωγραφίες στη άσφαλτο και ποδόσφαιρο συμπλήρωναν τη γιορτιή. Στις 8.00 έληξε η διορία των μπάτσων για εκκένωση του δρόμου, καθώς η πόλη είχε κοπεί στα δυο και τα αυτοκίνητα σχημάτιζαν ουρές χιλιομέτρων.

Μετα τις 8.30 το ηχητικό σύστημα απομακρύνεται, ωστόσο ο κόσμος συνεχίζει να χορεύει υπό τον ήχο κρουσιών και άλλων οργάνων.

Η γιορτιή κράτησε μέχρι τα μεσάνυχτα. Τότε ήταν η ώρα που κάποια άτομα άρχισαν να σπανέ τις βιτρίνες των κοντινών καταστημάτων και οι μπάτσοι επιτέθηκαν ρίχνοντας δακρυγόνα. Το πλήθος αρχίζει να τρέχει. Τεσσάρα άτομα συλλαμβάνονται τα οποία σήμερα είναι όλα εκτός φυλακής

Η γιορτιή δρόμου ήταν μέρος της παγκόσμιας μέρας ενάντια στο καπιταλισμό.

Και το καρναβάλι ενάντια στο καπιταλισμό συνεχίζεται...»

Ομάδα για την καθημερινότητα και την πόλη

Το φθινόπωρο του 2000 η ομάδα των reclaim the streets του Λονδίνου, ενώ έχει φτάσει στο μέγιστο της απεύθυνσής της (πάνω από 100 άτομα μαζεύονται στις τακτικές συνέλευσης), θα αυτοδιαλυθεί, καθώς δεν είναι πια σε θέση να παράγει με την έως τότε δοκιμασμένη μορφή οργάνωσης και δράσης μια αποτελεσματική απάντηση κατά των νέων στρατηγικών των μηχανισμών καταστολής, αλλά και γενικότερα. Η αφορμή της διάλυσης ήταν η καταγγελία από κάποια άτομα για ηγεμονική συμπεριφορά των RTS του Λονδίνου στο δίκτυο της PGA.

Μέχρι σήμερα έχουν πραγματοποιηθεί εκατοντάδες reclaim the streets σε περισσότερες από 40 χώρες από τη Φινλανδία έως τη Νότιο Αφρική και από το Τόκιο έως το Σαν Φραντσίσκο*⁵

*5

Πρώτο reclaim the streets στη Camden town-14 Μαΐου 1995. Δεύτερο στην Upper Street-23 Ιουλίου 1995. Τρίτο στο Birmingham-5 Αυγούστου 1995. Τέταρτο στο Manchester-21 Οκτωβρίου 1995...

Διεξοδικό χρονονόστιο των reclaim the streets μπορείτε να βρείτε στο αρχείο της ιστοσελίδας των reclaim the streets του Λονδίνου

[Http://www.reclaimthestreets.net/](http://www.reclaimthestreets.net/)

*4

«(...) πολλοί άνθρωποι προχώρησαν πέρα από μονοθεματικές καμπάνιες ενάντια σε συγκεκριμένες εταιρίες ή αναπτυξιακά έργα, προς μια μάλλον κακοπροσδιορισμένη, αλλά εντούτοις πολλά υποσχόμενη αντικαπιταλιστική προοπτική. Ωστόσο, παρότι έχει αλλάξει το περιεχόμενο της δράσης, η μορφή του ακτιβισμού δεν έχει αλλάξει. Έτσι αντί να τα βάζουμε με την Μονσάτο και να πηγαίνουμε στα κεντρικά γραφεία της και να τα καταλαμβάνουμε, βλέπουμε πιο πέρα από μια μεμονωμένη πλευρά του κεφαλαίου, την οποία αντιπροσωπεύει η Μονσάτο, και αναπτύσσουμε έτσι «καμπάνια» ενάντια στο καπιταλισμό. Και πιο μέρος είναι καλύτερο, από αυτό που θεωρείται ως αρχηγείο του καπιταλισμού - το Σίτυ.

Οι μέθοδοι με τις οποίες ενεργούμε εξακολουθούν να είναι οι ίδιες, σαν να στρεφόμενα ενάντια σε μια συγκεκριμένη εταιρία ή έργο, παρότι ο καπιταλισμός είναι ένα εντελώς διαφορετικό πράγμα και οι τρόποι με τους οποίους μπορεί κανείς να καταστρέψει μια συγκεκριμένη εταιρία δεν είναι καθόλου ίδιοι μ'αυτούς, με τους οποίους μπορεί να συντρίψει τον καπιταλισμό.»

«Βαλτέ ένα τέλος στον ακτιβισμό σας»

Marc

Carnival block στην Πράγα 26 σεπτ. 2000

Carnival block στην Πράγα 26 σεπτ. 2000

Carnival block την πρωτομαγιά 2002 στο Λονδίνο

Carnival Bloc

*«Οι παθητικοί θεατές δεν χωράνε
στη γιορτή της διαφορετικότητας
Δεν μπορείς να παρακολουθείς το καρναβάλι -
παίρνεις πάντα μέρος σ' αυτό»*

rhythmes of resistance του Λονδίνου

*«το καρναβάλι είναι η αισθησιακή γιορτή,
η οποία μας επιτρέπει να οικειοποιηθούμε το χώρο
εκφράζοντας τα όνειρα και τις επιθυμίες μας.»*

rhythmes of resistance του Λονδίνου

Μέσα από τα reclaim the streets γεννιούνται τα carnival - pink μπλοκ πρώτα στην Αγγλία (ασημορόζ μπλοκ) και ακολουθούν οι σκανδιναβικές χώρες, η Ισπανία, το Βέλγιο (electirc blue bloc), η Ολλανδία (με το πρασινορόζ μπλοκ), η Γερμανία, η Ιταλία, οι ηπα, κτλ.

Με βασικούς άξονες τη φαντασία, το αναπάντεχο, την έκπληξη, τη μεταστροφή και κυρίως την κριτική αίσθηση του χιούμορ επιδιώκουν να γειώσουν στο δρόμο τις επιθυμίες των διαδηλωτών. Έχουν τις αναφορές τους στα άφρο-μπλοκ της δεκαετίας του '70.*¹

Βασικές εμφανίσεις του carnival - pink μπλοκ είναι στα τελευταία μεγάλα reclaim the streets της Αγγλίας (18^η Ιούνη 1999 - πρώτη εμφάνιση, και τις πρωτομαγίες 2000-2001-2002 στο Λονδίνο), έπειτα το Σεπτέμβρη του 2000 στη Πράγα και το Νοέμβριο στη Χάγη (ενάντια στη συνοδό του COP6 για το περιβάλλον), και ακολουθούν η Βαρκελώνη, η κατάληψη του αεροδρομίου της Φρανκφούρτης, η Γένοβα και το Άμστερνταμ το 2001, το no border camp του Στρασβούργου το 2002. Η τελευταία του εμφάνιση ήταν στο Όσλο (ενάντια στη συνοδό της Παγκόσμιας Τράπεζας) με την εκπληκτική συμμετοχή κοντά στα 10.000 άτομα ντυμένα στα ασημορόζ.

Αποτελεί μια μορφή δράση στην οποία οι άνθρωποι που συμμετέχουν αβίαστα και αυτόβουλα αναδεικνύουν τη διαφορετικότητά τους. Αν τα reclaim the streets περιόριζαν την κριτική τους στη κουλτούρα της κυκλοφορίας και του αυτοκινήτου, τα carnival block επιθυμούν να καταδείξουν τον καπιταλισμό στο σύνολό του.

Βασικό κομμάτι ενός carnival μπλοκ είναι η samba band, η οποία αντικατέστησε το sound system των reclaim the streets. Τώρα με ένα τρόπο ριζοσπαστικοποιείται η δράση, μιας και ξεπερνιέται ο ετεροκαθορισμός από την εταιρική βιομηχανία της μουσικής και ο «ηγετικός ρόλος» των dj, αντικαθίσταται από την πολύμορφη αυτόνομη παρουσία των αυτοσχέδιων μουσικών.

Σήμερα samba bands έχουν δημιουργηθεί σε αρκετές πόλεις της ευρώπης (Λονδίνο, Βαρκελώνη, Μαδρίτη, Βερολίνο, Άμστερνταμ, Ρώμη, Αθήνα κ.α.)

Η παρουσία του carnival μπλοκ στις κεντρικές παγκόσμιες ημέρες δράσης αποτελεί, όπως και στη περίπτωση του black μπλοκ, περισσότερο μια τακτική δράσης στο δρόμο που την υποστηρίζουν κυρίως αντιξουσιαστές, παρά μια οργανωμένη πλατφόρμα απόλυτα οργανωμένων αρχών.

*1

«Ενώ ο κόσμος συνηθίζει όταν αναφέρεται σε εμάς να μας αποκαλεί "Samba Band", εμείς στην πραγματικότητα έχουμε περισσότερη σχέση με το παράδειγμα του άφρο-μπλοκ με τις drum bands το οποίο έδρασε στα μέσα των '70's στο Salvadore και στη Bahia της Βραζιλίας. Μπάνιες όπως η Lle Aye και Olodum σχηματίστηκαν ως μια μορφή έκφρασης της τοπικής κουλτούρας αντίστασης ενάντια στην επιβαλλόμενη οικονομική εξαθλίωση. Σήμερα η δημόσια εμφάνιση μερικών παρόμοιων φτωχών αστικών κοινοτήτων, μετέτρεψε το άφρο-μπλοκ σε μια κινούμενη δύναμη στο εσωτερικό των αστικών κέντρων, καθώς την στιγμή που δρα αποτελεί «μια δύναμη αντίστασης»

από το κείμενο:
«make somenoiise»
της RoR collective

London m1 2000

Prague s26 2000

Prague s26 2000

London m1 2001

Ποια είναι τα θετικά στοιχεία

«Κατά τη διάρκεια των τελευταίων χρόνων στις υπεραναπτυγμένες χώρες της δύσης έχει αναπτυχθεί μια σειρά από μαζικές κινητοποιήσεις, που στοχεύουν στη διάρρηξη των επιχειρήσεων ως εναντίωση στο παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό και ειδικά στην πολιτική και οικονομική του ελίτ. Τρεις κυρίως τακτικές έχουν αναδυθεί και διεκδικούν τους δρόμους. Αυτές είναι το *black*, το *white* και το *carnival blok*. Κατά γενική ομολογία το *black* και το *white block* έχουν γίνει ο στόχος των επιχειρηματικών, αλλά και των αριστεριστικών *media*, ενώ οι τακτικές του *carnival block* γενικά έχουν αγνοηθεί»

rhythmes of resistance του Λονδίνου

Αποτελεί ένα άλλο είδος πολιτικής γραμματικής της αντίστασης. Πρόκειται πρώτα απ'όλα για τη κατασκευή μιας άλλης αντικουλτούρας αντίστασης η οποία γειώνεται στο δρόμο και αναδημιουργείται μέσα από αυτόν. Ένα από τα πλεονεκτήματά της : είναι δύσκολο να οριστεί από την εξουσία - τα *media* και τους μπάτσους-. Έτσι λ.χ. στις διαδηλώσεις του no border camp στη Φρανκφούρτη το 2001 αρκετοί άτομα, που υιοθέτησαν αυτή τη μορφή δράσης, διαδήλωσαν στο κέντρο της πόλης χωρίς να υπάρχει ο συννηδισμένος αστυνομικός κλοιός των γερμανών μπάτσων και ανεμπόδιστα μετέστρεψαν τοίχους, διαφημιστικές πινακίδες, αλλά και κατέστρεψαν βιτρίνες τραπεζών.

«η αμεσότητα του καρναβαλιού

Ο καπιταλισμός, το κυρίαρχο σύστημα οργάνωσης της οικονομικής παραγωγής και αναπαραγωγής της κοινωνίας (και οικολογικής καταστροφής) είναι πάνω από όλα ένα σύνολο από κοινωνικές σχέσεις. Εάν το «αντικαπιταλιστικό κίνημα» στοχεύει στην ανατροπή του κράτους και του καπιταλισμού εν γενεί, τότε πιθανώς να πρέπει να ανανεωθεί μέσα σε λίγες εβδομάδες. Και αυτό επειδή οι ιδέες και οι τρόποι που συσχετιζόμαστε μεταξύ μας, είναι αυτές που συντηρούν, τρέφουν και επιβεβαιώνουν το καπιταλιστικό σύστημα εσωτερικεύοντάς το διαρκώς εντός μας. Αλλά οι τακτικές του καρναβαλιού, οι οποίες είναι η ανατρεπτική αίσθηση του χιούμορ και των ηδονικών επιθυμιών, παρέχουν σε εμάς ένα τρόπο να απελευθερώνουμε τους εαυτούς μας από τέτοιες πιέσεις. Μαζί με την καταπολέμηση της εξουσίας των μπάτσων στο δρόμο, διαμέσω της χιουμοριστικής αντίστασης και της διακωμώδησης της εξουσίας, εμείς μπορούμε να καταπολεμήσουμε το μπάτσο που έχουμε στο δικό μας κεφάλι.

Το *carnival block*, ως παραδειγματική τακτική, προσφέρει έναν διαφορετικό τρόπο κριτικής και διάρρηξης του καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων, χωρίς να κλειδώνεται στη διαλεκτική της κλιμακούμενης φυσικής δύναμης που αναπτύσσεται μεταξύ των σωμάτων των νεαρών διαδηλωτών και των μπάτσων.

Το *group* των "sambaistas" με το καρναβαλικό σχηματισμό του, μπορεί να παίξει ένα στρατηγικό ρόλο κλειδί. Ο ρυθμικός ήχος δημιουργεί ένα κινούμενο προσωρινά οικειοποιημένο χώρο μέσα στον οποίο το καρναβάλι των επιθυμιών μπορεί ελεύθερο να οργιάσει. Μιλώντας στους ανθρώπους με ένα πιο άμεσο τρόπο από ότι με τη λεκτική μόνο γλώσσα, δημιουργείται ένα άμεσο αίσθημα εμπύχωσης και ενθάρρυνσης,

το οποίο πλαισιώνεται από μια αυξημένη αίσθηση αυτοπεποίθησης, η οποία τελικά επιτρέπει στους περαστικούς να αποδράσουν από το πεζοδρόμιο και να καταλάβουν το δρόμο.»

rhythms of resistance του Λονδίνου

Όσον αφορά τα σημεία σύγκρουσης, αυτά ίσως είναι λιγότερο ορατά από άλλες μορφές δράσεις αλλά σίγουρα όχι και λιγότερο επικίνδυνα. Αρχικός στόχος των carnival block δεν είναι να αναζητήσουν ένα υψηλό επίπεδο υλικής σύγκρουσης για να δικαιολογήσουν την ύπαρξή τους, αλλά να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις που θα επιτρέψουν την ανεμπόδιστη αυτοέκφραση στους διαδηλωτές. Πράγμα που σημαίνει πως κυρίαρχο ρόλο παίζει η προσπάθεια για δημιουργία τέτοιου τύπου κοινωνικών σχέσεων στο δρόμο που να είναι άγνωστες, ανεξήγητες ίσως αόρατες για την εξουσία και τους υπηρέτες της. Εάν αυτό σημαίνει υλικές καταστροφές τότε φυσικά αυτές είναι δεκτές. Τονίζεται ιδιαίτερα αυτό το σημείο διότι έχει πιθανώς λανθασμένα παρερμηνευτεί και θεωρηθεί ως μπλοκ μη βίαιων και ειρηνιστών. Χαρακτηριστικές είναι οι αναφορές της παρουσίας του μπλοκ στο Στρασβούργο*¹.

Επειτα έρχεται η γραμματική των σωμάτων. Μέσα από ένα διάχυτο πολιτικό «ερωτισμό», οι συμμετέχοντες στα carnival μπλοκ απεγκλωβίζονται από στερεότυπες συμπεριφορές, οικειοποιούνται το σώμα τους και ξεδιπλώνουν μια πολύμορφη εξωστρέφεια*². Πρόκειται για τη γέννηση μια άλλης πολιτικής του ανθρώπινου σώματος. Η εξουσία διαπερνά, μέσω της προσταγής, την κίνηση, τα σώματα, τις επιθυμίες, την επικοινωνία, τα συναισθήματα, τις σκέψεις. Έτσι λοιπόν, σε ένα carnival μπλοκ μέσα από την αυθόρμητη κίνηση του οργανωμένου «μπαλέτου αντίστασης» όσο και της «ανοργάνωτης» αλληλεπίδρασης καταστρέφονται οι μηχανισμοί πειθαρχήσεως του σώματος και του νου και γιορτάζεται η επανεύρεση της ζωντανής ύπαρξης.

Μια σημαντική διάφορα με τα street party των reclaim the streets είναι ότι εδώ ελαχιστοποιείται, χωρίς φυσικά να μπορεί να εξαλειφθεί ολοκληρωτικά, ο κίνδυνος της κατανάλωσης της δράσης. Δηλαδή σε ένα street party ενδεχομένως να συγκεντρωθούν μεγάλα πλήθη απλά και μόνο για να ακούσουν rave μουσική, να καταναλώσουν «ελεύθεροι» ναρκωτικά, να πιούνε τσάμπα, και εν τέλει να «γουστάρουν». Σε ένα όμως διαρκώς κινούμενο carnival μπλοκ που δεν υπάρχει sound system για να ετεροκαθορίσει τον ήχο, ο καθένας έχει την ευχέρεια να παράγει τα δικά του ηχητικά μηνύματα είτε με αυτοσχέδια όργανα είτε συμμετέχοντας στην samba band. Σε αυτή την περίπτωση λοιπόν η κίνηση του χορού συνδέεται πολύ πιο άμεσα με τον παραγόμενο ήχο και δεν εξαρτάται από τις επιλογές κάποιου αόρατου dj. Επίσης η διαρκής κίνηση του carnivals block όπως ενδεχομένως και κάθε τύπου bloc εμπεριέχει το στοιχείο της αυτοέκθεσης, όπου τελικά δεν υπάρχει χώρος για εφησυχασμό.

London m1 2002

*¹

«Τον κυρίαρχο ρόλο στη συγκέντρωση είχε η σάμπα μπάνια (η γνωστή του ροζ μπλοκ) που έπαιζε μουσική και χόρευε, και έτσι η προκλητική στάση των μπάτσιων φαινόταν λίγο εκτός τόπου και χρόνου. Ακολούθησε θέατρο δρόμου πάνω στην πλατεία, και ενώ κάποιος πήγε να γράψει στο πεζοδρόμιο ένα σύνθημα μια ομάδα των CRS του επιτέθηκε. Αμέσως άρχισαν τα συνθήματα ASSASINI-ASSASINI, η μπάνια μπήκε μπροστά χτυπώντας τα τύμπανα και ο κόσμος προχώρησε προς το μέρος των μπάτσιων, καθώς εκείνοι υποχωρούσαν, ρίχνοντας μικρή ποσότητα δακρυγόνων. Ακολούθησε πορεία προς το κάμπινγκ, περνώντας φυσικά μέσα από τους κεντρικούς δρόμους και στο τέλος στις παρυφές προαστίων που ζουν μετανάστες. Αυτή η πορεία κράτησε από τις 6 μέχρι τις 10 το βράδυ! Στο δρόμο έπαιζε συνέχεια η μπάνια και γινόταν κάτι σαν "επικοινωνιακό αντίρικο": ομάδες του "μαύρου μπλοκ" έβγαιναν από την πορεία και κατέστρεφαν με σπρέι τις διαφημιστικές πινακίδες στις στάσεις των λεωφορείων και των τραμ ή άνοιγαν τις βιτρίνες τους, έσκιζαν τις διαφημίσεις και τοποθετούσαν αφίσες του NO BORDER. Στόχος τέτοιας παρέμβασης έγινε και ένα sex shop, ενώ προς το τέλος της πορείας καταστράφηκαν και μερικές κάμερες παρακολούθησης.»

Στρασβούργο 19-28 Ιουλίου
NO BORDER CAMP
έκδοση ατόμων από τη
Μαύρη Γάτα - οκτώβρης 2002

*²

«Είναι εύθυμο, μας κάνει να αισθανόμαστε όμορφα, αισθησιακά, ερωτικά, αίρει έστω και προσωρινά τη καπιταλιστική πολιορκία της ζωής μας»

από το κείμενο :
«Why we do it»
της RoR collective

*1
 «Στην αντικαπιταλιστική διαδήλωση της πρωτομαγιάς του 2001 οι εμφανιζόμενες τακτικές της αστυνομίας είχαν στόχο να αναγκάσουν και να ελέγξουν τους διαδηλωτές με ειδικές μονάδες που κατανέμονταν σε 60 κορδόνια. Για ώρες λοιπόν αναπτύσσονταν απειλητικά στο κέντρο του Λονδίνου ώστε να αποθαρρύνουν, να εξαντλήσουν και να υποτάξουν το συγκεντρωμένο πλήθος. Ενώ αυτό φάνηκε να δουλεύει στο συγκεκριμένο σημείο του *oxford circus*, στον από κάτω δρόμο *Holles St.* εμείς φανήκαμε ικανοί να διατηρήσουμε το πνεύμα μας στο μέτρο του δυνατού διαμέσω των ήχων της *samba*»

**Rhythmes of
 resistance
 του Λονδίνου**

*2
 «Η πλατεία της βουλής έχει γεμίσει με πάνω από δέκα χιλιάδες άτομα που αγνόησαν την αστυνομική απαγόρευση των «παράνομων διαδηλώσεων» και κατέλαβαν ήσυχα την πλατεία. Προ τειλεσομένου γεγονότος λοιπόν, η αστυνομία αναγκάζεται να υποχωρήσει κάτω από τις γέφυρες για να «μη προκαλέσει τα πλήθη». Οι διαδηλωτές με μουσικές και χορούς, φυτεύουν λουλούδια και τα λαχανικά που έχουν φέρει μαζί τους. Μεταφέρουν χόρτα από το κέντρο της πλατείας στους τιμεντένιους δρόμους για να τους «πρασινίσουν» συμβολικά. Το άγαλμα του Τσώρτλ αποτελεί επίκεντρο της προσοχής των διαδηλωτών. Ο μέγας εθνάρχης των βρετανών γεμίζει μπόγιες, ο ζουμερός του ρόλος στη ιστορία εκφράζεται με το αίμα που αρχίζει να τρέχει από το στόμα του.»

**«στη καρδιά του
 καπιταλισμού»
 των Emine Ozkaya - Gun Zileli**

Αρνητικά στοιχεία

1. ανικανότητα αντιπαράθεσης με τους μηχανισμούς καταστολής

Ένα από τα βασικά πλεονεκτήματα τόσο των *reclaim the streets*, όσο και του *carnival block* είναι η ανικανότητα της εξουσίας να τα ορίσει και να καταστείλει τη δράση τους. Έτσι λ.χ. την πρωτομαγιά του 2001 στο ασφυκτικά γεμάτο από μπάτσους Λονδίνο κατάφερε το *pink block* να περάσει ανενόχλητο από δυο κορδόνια και να φτάσει στο τελικό του στόχο (στο *oxford circus*)*1, το ίδιο είχε συμβεί και την πρωτομαγιά του 2000 *2.

Ωστόσο, σε περιπτώσεις που έχει επιλέξει η εξουσία να καταστείλει διαδηλωτές που αναστρέφουν την καθιερωμένη λειτουργία των δρόμων, τότε φυσικά σχεδόν καμία μορφή δράσης δεν μπορεί να τους αναχαιτίσει. Έτσι λοιπόν τα *carnival block* στη περίπτωση милитарιστικής αντιπαράθεσης με την αστυνομία, εάν δε συνοδεύονται από οργανωμένες ομάδες περιφρούρησης, είναι αλήθεια ότι δεν μπορούν από μόνα τους να επιβιώσουν. Σε όσες παγκόσμιες ημέρες δράσης η αστυνομία επέλεξε να τους επιτεθεί είχαν όντως πολύ άσχημη κατάληξη. ...

2. έλλειψη οργανωτικής υποδομής

Όπως και στη περίπτωση του μπλακ μπλοκ, έτσι και οι αντεξουσιαστές που συμμετέχουν στα *carnival block* σπανίως έχουν φροντίσει για τη δημιουργία αξιόπιστων υποδομών στέγασης διαδηλωτών, νομικής προστασίας και παροχής πρώτων βοηθειών. Εκτός από τις περιπτώσεις των *no border camp* που πρόκειται για μια συνολική προσπάθεια δημιουργίας αυτόνομης προσωρινής κοινότητας-κατασκίνωσης, η οποία φυσικά δεν είναι έργο μόνο των αντεξουσιαστών του *carnival block*, σχεδόν σε καμία άλλη περίπτωση δεν έχει διακριθεί το συγκεκριμένο μπλοκ για τις οργανωτικές του ικανότητες.

3. κίνδυνος αφομοίωσης

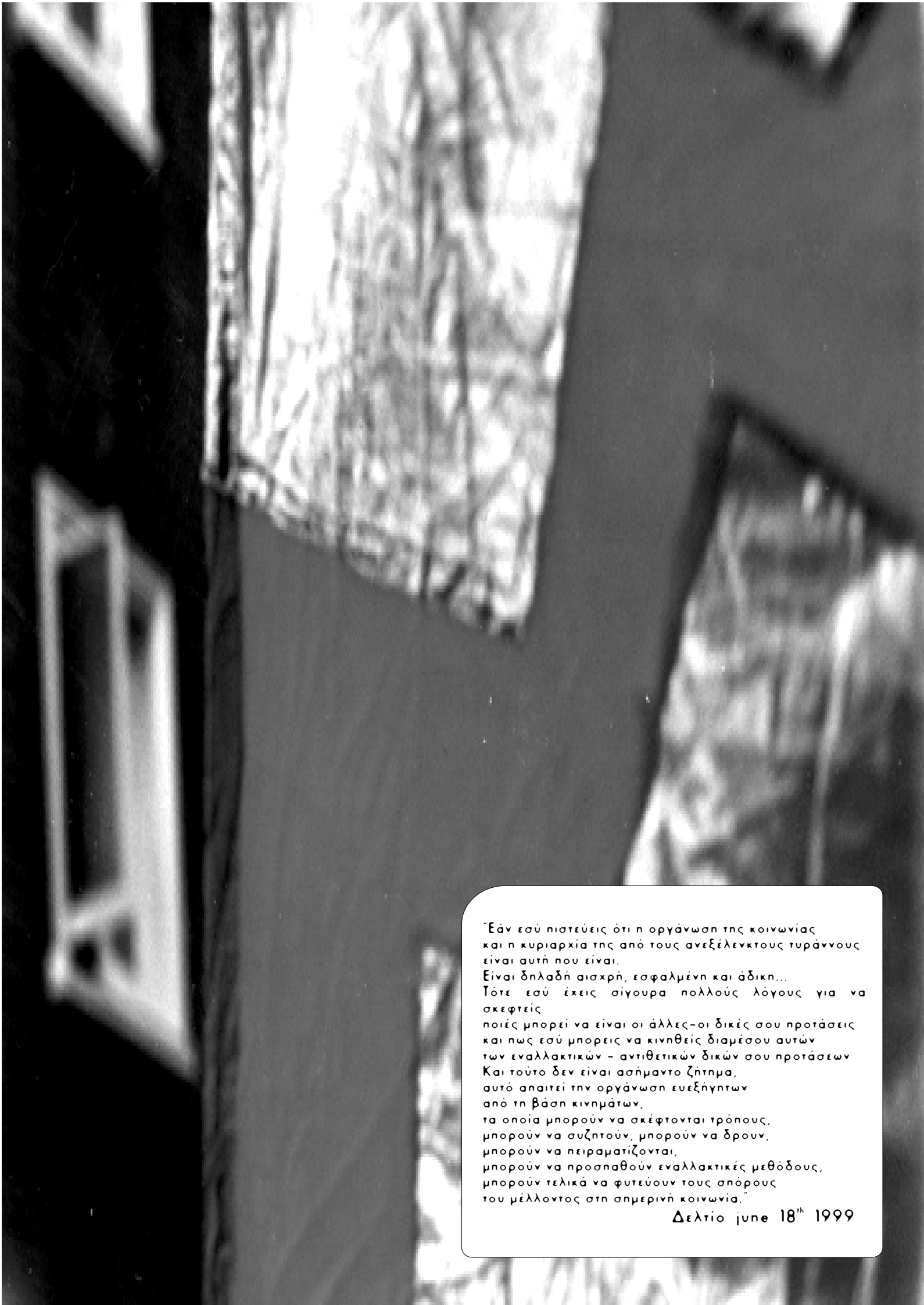
«το Ναύπλιο δεν είχε ζήσει παρόμοιες στιγμές. Οι διεθνείς εμπειρίες της Πράγας, της Γένοβας και της Φλωρεντίας άλλαξαν άρδην την φιλοσοφία των διαδηλωτών. Τα «πανό» διανθίζονται με χρώμα και φαντασία, τα συνθήματα είναι πιο ευρηματικά και συχνά εκφωνούνται υπό μορφή διαλόγου, ενώ στις πορείες εισχωρούν στοιχεία θεατρικότητας, με σχηματισμούς, χορογραφίες και ρυθμούς»

ελευθεροτυπία 28 Ιαν. 2003

Η παραπάνω περιγραφή του ελληνικού *social forum* αποδεικνύει ότι έχει δυστυχώς αρχίσει η αντίστροφη πορεία της

Oslo 24 June 2002

“Εάν εσύ πιστεύεις ότι η οργάνωση της κοινωνίας
και η κυριαρχία της από τους ανεξέλεγκτους τυράννους
είναι αυτή που είναι.
Είναι δηλαδή αισχρή, εσφαλμένη και άδικη...
Τότε εσύ έχεις σίγουρα πολλούς λόγους για να
σκεφτείς
ποιές μπορεί να είναι οι άλλες-οι δικές σου προτάσεις
και πως εσύ μπορείς να κινηθείς διαμέσου αυτών
των εναλλακτικών - αντιθετικών δικών σου προτάσεων
Και τούτο δεν είναι ασήμαντο ζήτημα,
αυτό απαιτεί την οργάνωση ευεξήγητων
από τη βάση κινημάτων,
τα οποία μπορούν να σκέφτονται τρόπους,
μπορούν να συζητούν, μπορούν να δρουν,
μπορούν να πειραματίζονται,
μπορούν να προσπαθούν εναλλακτικές μεθόδους,
μπορούν τελικά να φυτεύουν τους σπόρους
του μέλλοντος στη σημερινή κοινωνία.”

Δελτίο june 18th 1999

ΑΠΟ ΕΔΩ ΚΑΙ ΠΕΡΑ

«Μακριά από τη Γένοβα, όπου οι μαθητευόμενοι μάγοι της αριστεράς θα θυμηθούν με γελοίο τρόπο την έφοδο στον ουρανό, που έρχονται και λένε «θα σταματήσουμε τους G8», και προετοιμάζονται να ξεφορτωθούν τις επιπτώσεις των πιθανών θανάτων μεταξύ Αναρχικών, των Αυτόνομων, του Μπλακ Μπλοκ και των άλλων οργισμένων.

Μακριά απ'αυτή τη παράφρονα παγίδα, από αυτό το αριστερό θεαματικό, όπου όντως το αληθινό είναι μια στιγμή του ψεύτικου, όπου εξυμνείται μια θεατρική αναπαράσταση του αντίρτικου και όποιος πέσει μέσα της και ριψοκινδυνεύσει, πάει να γίνει ο αποδιοπομπαίος τράγος και το ανδρείκελο για σκοποβολή.(...)

Μακριά από τη Γένοβα! Η ανατροπή είναι άλλου τύπου και αλλού θα συμβεί! Βίαιοι όταν είναι αναγκαίο, μη βίαιοι όταν είναι δυνατό, η δημιουργική ανατροπή, η κοινοτικοαυτονομία, ο πόλεμος της ζωής, η δύναμη της επιμονής που ανθίζει και ξανθίζει, πρέπει να συνιστά μια έκπληξη, χωρίς συγχρονισμό και χωρίς συγκεκριμένο τόπο, δύσμορφη, ασύμμετρη.(...)

«Αντάρτικο σημαίνει να μην μπορούν να σε βρουν»

Oreste Scalzone

μετάφραση «αφέντες του τίποτα υπηρέτες κανενός»

(εκδ. ελευθεριακή κουλτούρα)

Για να μη γίνει λοιπόν το «μακριά από τη Γένοβα, σύντροφοι και συντρόφισσες» του Oreste Scalzone σύνθημα για κάθε επόμενο παγκόσμιο ραντεβού πιστεύω ότι οφείλουμε μέσα από μια αυτοκριτική διάθεση να δώσουμε απαντήσεις σε ένα σύνολο ερωτημάτων. Ερωτημάτων σίγουρα όχι νέων, παλαιών όσο και η αντίσταση, που θα απαιτούσαν όμως σήμερα καινούργιες απαντήσεις. Ορισμένα από αυτά προσπαθώ να τα ταξινομήσω στη παρακάτω δέσμη.

- 1) Εάν και με ποιούς τρόπους θα συνεχίσουν οι αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες να συμμετέχουν και να συμβάλλουν στη δημιουργία των παγκόσμιων ημερών δράσης, ή μήπως τις θεωρούν πλέον ξεκάθαρα μια χρεωκοπία.
- 2) Με ποιους τρόπους μπορεί να επιλεχτεί ή/και να αποφευχθεί ή/και να αντιμετωπιστεί ενδεχόμενη μετωπική σύγκρουση με τις κρατικές αστυνομικές δυνάμεις και γενικότερα πως μπορεί να αντιμετωπιστεί η ολοένα και περισσότερο ποιοτική αναβάθμιση της καταστολής (με την ευρεία έννοια του όρου, φυσική - συναισθηματική - ψυχολογική καταστολή) και του ελέγχου.
- 3) Πως μπορεί να ξεπεραστεί ο αποδεδειγμένα αναποτελεσματικός συμβολικός χαρακτήρας των δράσεων.
- 4) Πως γίνεται να ξεπεραστεί η προβλεψιμότητα των δράσεων. Πως μπορεί να μην ορίζεται η αντιπαράθεση από την εξουσία. Πως μπορεί το απρόοπτο, το αναπάντεχο, η έκπληξη, ο αιφνιδιασμός να ξαναβρούν τη θέση τους στην πλευρά της αντίστασης.

5) Πως μπορούν να γίνουν τελικά ορατές οι δράσεις. Να μην καναλιζάρονται από τα κυρίαρχα media, αλλά και ποιές είναι εκείνες οι προϋποθέσεις για το χτίσιμο αυτόνομων ανταγωνιστικών δομών αντιπληροφόρησης.

6) Υπάρχει η αναγκαιότητα της δικτύωσης, αν ναι πως πραγματοποιείται.

7) Το ζήτημα της αλληλεγγύης. Πως θα γίνει εφικτό και με ποια μέσα να μην περιορίζεται μόνο στους μνημένους, στους «συντρόφους», αλλά να διαχυθεί σε ευρύτερα κοινωνικά σύνολα.

8) Ποιες τελικά τακτικές δράσης θα ακολουθήσουμε από εδώ και πέρα στον αγώνα της κοινωνικής απελευθέρωσης. Είναι οι τοπικές δομές αντίστασης αντίθετες με τη διατήρηση των κεντρικών κινητοποιήσεων;

Σίγουρα μπορούν να ειπωθούν πολλά ακόμα ερωτήματα. Όπως και οι απαντήσεις δε μπορεί να είναι νομοτελειακές, ούτε απόλυτες. Αυτό που απαιτείται είναι με απλά λόγια να καταλαβαίνουμε προς τα πού πηγαίνουμε.

«Και τώρα τι;

Πρέπει, επομένως, να σκεφτούμε προσεκτικά προς τα πού θα βαδίσουμε στη συνέχεια. Υπάρχουν πολλές διαφορετικές προοπτικές. Είναι αναγκαίο οι αναρχικοί να διαλέξουμε την κατεύθυνση που θα μας βοηθήσει να αυξήσουμε την επιρροή μας ως τμήμα ενός ισχυρού κινήματος της εργατικής τάξης. Ας ελπίσουμε πως θα διδαχθούμε από τα λάθη που έγιναν στις δεκαετίες του '60 και του '70.

Μια προοπτική είναι να θεωρηθεί πως το επιδιωκόμενο θα ήταν οι όσο γίνεται μεγαλύτερες κινητοποιήσεις. Αν περισσότεροι συμμετέχουν στα γεγονότα, αποφασισμένοι να αντιπαρατεθούν στην αστυνομία, χρησιμοποιώντας αποτελεσματικές τακτικές π.χ. προστατευτικές εξαρτήσεις, τότε θα έχουμε περισσότερες πιθανότητες επιτυχίας στην αντιπαράθεση με την αστυνομία. Υπάρχουν δυο προβλήματα σε αυτή την οπτική.

Το ένα είναι ότι θέλουμε στις κινητοποιήσεις να συμμετέχει ο κόσμος. Αυτό σημαίνει πως πρέπει να είμαστε τμήμα ενός ευρύτερου κινήματος μέσα στις χώρες μας. Τέτοια κινήματα δεν εμφανίζονται ξαφνικά, πρέπει να οικοδομηθούν. Αν όλος ο χρόνος δαπανάται για την προετοιμασία των ίδιων των κινητοποιήσεων, δεν απομένει αρκετός χρόνος ώστε να οικοδομηθεί ένα αντικαπιταλιστικό κίνημα μέσα στην εργατική τάξη. Επιπρόσθετα, αυτές οι κινητοποιήσεις δεν απευθύνονται σε όλους. Δεν έχουν όλοι τη δυνατότητα να ταξιδεύουν στην ευρώπη. (...) Ακόμα και αν οργανώσουμε κινητοποιήσεις στη Βρετανία, αυτές παραμένουν ένα είδος πολιτικής δραστηριοποίησης που απευθύνεται σε συγκεκριμένες κατηγορίες πληθυσμού. Γνωρίζοντας πως η αστυνομία θα αντιδράσει βίαια, πολλοί θα διστάσουν να συμμετέχουν. Το είδος του διαδηλωτή που τείνει να γίνει το στερεότυπο είναι αυτό του νεαρού αρσενικού, πιθανότατα φοιτητή ή πρώην φοιτητή που έχει υιοθετήσει ένα συγκεκριμένο εναλλακτικό στυλ. Δεν μπορούμε να οικοδομήσουμε ένα κίνημα βασισμένοι στην εικόνα του μοναχικού ηρωικού διαδηλωτή που εκτοξεύει ένα μπουκάλι στην αστυνομία.

Το δεύτερο πρόβλημα είναι ότι ακόμα και αν καταφέρουμε να συμμετάσχει ο κόσμος, η εμπειρία μας έχει δείξει πως η αστυνομία είναι αποφασισμένη να χρησιμοποιήσει κάθε μέσο για να ελέγξει την κατάσταση. Πέρα από τη φυσική βία, χρησιμοποιούν πληροφοριοδότες και προβοκάτορες. Με τον ανοιχτό χαρακτήρα που έχουν οι συναντήσεις, πάντα θα ξέρουν τι κανονίζεται. Η δράση της αστυνομίας θα έχει σοβαρό αντίκτυπο στο ηθικό αρκετών. Συλλήψεις, ο φόβος των συλλήψεων, φυλακίσεις, ξυλοδαρμοί, σοβαροί τραυματισμοί και ο θάνατος φίλων κι συντρόφων μπορούν να σπάσουν το ηθικό του κινήματος. Αντί για την οργάνωση και την προσέγγιση με την εργατική τάξη, θα βρεθούμε παγιδευμένοι να υπερασπιζόμαστε συντρόφους μέσα από δύσκολες στιγμές. Αυτό δε σημαίνει ότι δεν μπορούμε ποτέ να νικήσουμε σε αντιπαράθεσεις με την αστυνομία. Σημαίνει όμως ότι πρέπει να ξανασκεφτούμε τις τακτικές μας. Οι οδομαχίες δεν είναι κάτι το οποίο πρέπει να επιλέγουμε χωρίς σκέψη. Οι Wombles κατάφεραν να διασπάσουν τις γραμμές της αστυνομίας στα γεγονότα της πρωτομαγιάς. Παρόλα αυτά, το αν η άμεση αντιπαράθεση με την αστυνομία θα έχει επιτυχία εξαρτάται από πολλούς παράγοντες, όπως το μέγεθος των δυο παρατάξεων, το που γίνεται η συμπλοκή, το αν υπάρχει υποστήριξη από τους κατοίκους της περιοχής και από την ανάλυση των πιθανών αντιδράσεων της αστυνομίας. Το να συγκρούεσαι με την αστυνομία δεν είναι παιχνίδι. Πρέπει να υπάρχει στόχος πίσω από μια τέτοια επιλογή και να μη γίνεται «για τη φάση».(...)

Το μειονέκτημα της προαναφερθείσας προοπτικής είναι ότι μπορεί να οδηγήσει σε αλλαγή της στρατηγικής. Αυτό συνέβη τη δεκαετία του '70, όταν πολλοί έχασαν το ηθικό τους εξαιτίας των αποτυχιών στις αντιπαράθεσεις με το κράτος και τον καπιταλισμό. Είδαν το κράτος να ελέγχει ολοκληρωτικά τις μαζικές συγκεντρώσεις. Είδαν διαδηλωτές να δολοφονούνται και την άρχουσα τάξη να παραμένει αλώβητη. Αφού λοιπόν δεν μπορούσαν να νικήσουν το κράτος στους δρόμους μέσα από μαζικές διαδηλώσεις, η μόνη λύση ήταν η επιλογή της παρανομίας και της συνωμοτικής επίθεσης. Η Baader - Mainhof στη Γερμανία, οι Weathermen στις ΗΠΑ και οι Ερυθρές Ταξιαρχίες στην Ιταλία ήταν αποτελέσματα αυτού του τρόπου σκέψης. Όχι πλέον ανοιχτές συναντήσεις - αφού μπορούν να διεισδύουν χαφιέδες. Όχι μάχες με μπουκάλια με την αστυνομία - αφού η αστυνομία έχει όπλα. Θα έφερναν την κατάσταση στα ίσια. Αν και πολλοί δεν θρηνούσαν για τα θύματα αυτής της στρατηγικής, το τελικό αποτέλεσμα ήταν καταστροφικό για την οικοδόμηση ενός αντιεξουσιαστικού κινήματος της εργατικής τάξης. Η άρχουσα τάξη μπορεί σε κάποιο βαθμό να φοβήθηκε, αλλά δεν απειλήθηκε ουσιαστικά. Αποδείχθηκε πως σε αυτές τις ομάδες μπορούσαν πολύ εύκολα να διεισδύσουν ασφαλίτες.

Όταν οι 300 Weathermen, βράζοντας από οργή και ζητώντας εκδίκηση για τις θηριωδίες, εξαπέλυσαν μια τελική επίθεση στην αστυνομία, οι μισοί συνελήφθησαν την πρώτη μέρα. Την επόμενη ημέρα, οι υπόλοιποι οπισθώρρησαν, γνωρίζοντας επίσης την ήττα. Μια ηρωική αλλά μάταιη ενέργεια. Όλοι κατέληξαν στην φυλακή ή πέρασαν στην παρανομία και σταδιακά εξαφανίστηκαν από κάθε πολιτική δραστηριότητα. Παράλληλα, πέρασαν νέοι νόμοι, που περιόρισαν σοβαρά κάθε είδους πολιτική πρακτική. Αν και σήμερα επιλέγει η ίδια στρατηγική από κάποιους που αισθάνονται πως δεν έχουν άλλη διέξοδο απέναντι στην κρατική εξουσία, δεν έχουμε λόγο να πιστεύουμε πως θα οδηγηθούμε σε διαφορετικά αποτελέσματα.

Ελίτ και ιεραρχίες

Υπάρχει όμως και ένα άλλο πρόβλημα και στις δυο παραπάνω προοπτικές, το οποίο πηγάζει από την ίδια τους την φύση και αυτό είναι ότι οδηγούν στη δημιουργία νέων ελίτ και ιεραρχιών, κάτι που στρέφεται ευθέως ενάντια στο στόχο μια αναρχικής κομμουνιστικής κοινωνίας. Αυτό είναι εύκολο να το δούμε στην περίπτωση των μικρών ένοπλων ομάδων, μιας και δεν επιδιώκουν τη συμμετοχή του πληθυσμού αντίθετα διεξάγουν έναν ένοπλο αγώνα στο όνομα της εργατικής τάξης, της οποίας δεν αποτελούν τμήμα, αλλά τοποθετούνται υπεράνω της.

Το αντικαπιταλιστικό κίνημα είναι πολύ διαφορετικό, ωστόσο εμπεριέχει κι αυτό τον κίνδυνο δημιουργίας ιεραρχιών και ελίτ. Το πρώτο θέμα είναι ότι, αν ορισμένοι μόνο είναι διατεθειμένοι να συγκρουστούν με την αστυνομία, τότε, καθώς τα media εστιάζουν στις οδομαχίες, αυτοί είναι που θα αναδειχθούν ως οι σπουδαιότεροι, παρόλο που μπορεί να λέγεται πως όλες οι μορφές δράσης είναι εξίσου σημαντικές. Αυτό σε ένα βαθμό οφείλεται στο ότι τείνουμε να θεωρούμε ως πιο σημαντικό αυτό το οποίο τα media θεωρούν ως πιο σημαντικό. Έτσι όλη η δουλειά που έγινε για να οργανωθούν οι κινητοποιήσεις, το δίκτυο επικοινωνίας που χτίζεται, η εμπειρία που αποκτάται μέσα από την αυτοοργάνωση, όλα γίνονται για να εξηγηθούν στις τοπικές κοινότητες οι λόγοι που βρίσκονται πίσω από τις κινητοποιήσεις, όλα αυτά υποσκιάζονται από την «πιο συναρπαστική» δράση (...)

Το δεύτερο θέμα, είναι ότι, παρόλο που όλα τα αντικαπιταλιστικά γεγονότα υποτίθεται πως οργανώνονται από κολλεκτίβες, αυτό στη πραγματικότητα δεν συμβαίνει. Υπάρχουν πολλά παραδείγματα αυτού που ο Jo Freeman αποκάλεσε «Τυραννία της έλλειψης δομών». Οι πραγματικές αποφάσεις παίρνονται έξω από τις συναντήσεις, από ανθρώπους με πιο μακροχρόνια παρουσία ή που έχουν τη δυνατότητα να διαθέσουν περισσότερο χρόνο. Αυτό το πρόβλημα πάντα ταλαιπωρούσε τις αναρχικές ομάδες, η μόνη λύση είναι να υπάρχει μια ξεκάθαρη δομή, κάτι που μπορεί να φαίνεται γραφειοκρατικό και ενάντια στις αρχές μας, όμως στο τέλος αποδεικνύεται πιο λειτουργικό, καθώς περισσότεροι άνθρωποι μπορούν να λειτουργήσουν μέσα σε αυτό από όσους στις άτυπες ομάδες συγγένειας. Αυτό το πρόβλημα συνοδεύεται επίσης από μια συγκεκριμένη «ακτιβιστική» αντίληψη. Η οργάνωση παρόμοιων κινητοποιήσεων απαιτεί παρά πολύ χρόνο και προσπάθεια κάτι το οποίο αντιμετωπίζεται πιθανόν από ανθρώπους που ολόκληρη η κοινωνική τους ζωή περιστρέφεται γύρω από το κίνημα ή/και από όσους δεν έχουν πλήρη εργασιακή απασχόληση ή οικογενειακές υποχρεώσεις. Έτσι και πάλι είναι ορισμένοι μόνο αυτοί που μπορούν να παίξουν πραγματικό ρόλο στη λήψη των «συλλογικών» αποφάσεων. Ωστόσο, ακόμα και οι πιο αφοσιωμένοι ακτιβιστές «καίγονται», και μπορεί να χαθούν για πάντα από το κίνημα.

Χειραγώγηση και καπέλωμα

Η έλλειψη δομών και ξεκάθαρης πολιτικής οπτικής μπορεί να μας οδηγήσει σε χειραγώγηση από εξουσιαστικές λενινιστικές ομάδες. Έχουμε δει πως προσπάθησαν να ελέγξουν το κίνημα στη Γαλλία οι τροσκιστές. Στη Βρετανία, η κολλεκτίβα για τη διοργάνωση της πρωτομαγιάς επανειλημμένα συνάντησε απόπειρες των τροσκιστών για χειραγώγηση των συναντήσεών της.

Σε τελικά ανάλυση, τα προβλήματα του αντικαπιταλιστικού κινήματος πηγάζουν από το γεγονός πως είναι διαχωρισμένο από ένα ριζωμένο στους χώρους εργασίας κίνημα της εργατικής τάξης. Χωρίς τέτοια θεμέλια, είναι εύκολο ακόμα και καλοπροαίρετοι ακτιβιστές να μετατραπούν σε ελίτ, αντικαθιστώντας την απύσχα εργατική τάξη με τους εαυτούς τους.

Το τελικό αποτέλεσμα θα είναι ότι αντί να μετατραπεί σε μαζικό κίνημα της εργατικής τάξης, το κίνημα απλώς θα εξαφανιστεί. Μόλις κανείς πάρει μια γεύση ισχύος και εξουσίας, δεν του είναι πια τόσο δύσκολο να κάνει το επόμενο βήμα και να προχωρήσει σε μια καριέρα στους Εργατικούς, στην τοπική αυτοδιοίκηση ή ακόμα και στους πυλώνες του καπιταλισμού. Ο Horst Mahler της Baader-Meinhof είναι σήμερα σημαίνον νεοναζιστής πολιτικός, ο Cohn-Bendit είναι στη κυβέρνηση, πολυάριθμα αφεντικά, προσωπικότητες των media και γραφειοκράτες συνδικαλιστές έχουν περάσει από το κίνημα, είτε από τους τροσκιστές είτε από τους αναρχικούς. Και όταν οι άνθρωποι δεν ξεπουλιούνται, «καίγονται». Αν όλοι όσοι έχουν περάσει από το αναρχικό κίνημα παρέμεναν ενεργοί, θα ήμασταν σε εντελώς διαφορετική κατάσταση. Η αντίσταση στον καπιταλισμό δεν είναι ένα χόμπι ή ένα εναλλακτικό life-style. Δεν είναι κάτι που κάνεις όσο είσαι φοιτητής ή προτού στρώσεις μια καριέρα. Πρέπει να είναι τμήμα ολόκληρης της ζωής σου και κατά συνέπεια τμήμα ενός κινήματος που αμφισβητεί τον καπιταλισμό όπου αυτός υπάρχει στις ζωές μας και όχι μόνο σε περιστασιακές θεαματικές διαδηλώσεις.

Η τρίτη προοπτική, που είναι η μόνη κατάλληλη για την ανάπτυξη στη χώρα μας ενός αναρχικού κινήματος, είναι να αλλάξουμε τον προσανατολισμό μας. Όλη η ενέργεια και η δημιουργικότητα που δαπανώνται για την προετοιμασία των «μεγάλων γεγονότων» πρέπει να διοχετευθεί στην οργάνωση σε τοπικό επίπεδο, εκεί όπου μπορεί να υπάρξει άμεση επαφή με την ευρύτερη εργατική τάξη. Αυτό άρχισε να συμβαίνει στην Ιταλία, με τις επαφές με τους απεργούς μέταλλου - αν και το αναρχικό κίνημα στην Ιταλία είχε πάντοτε στενότερους δεσμούς με την εργατική τάξη. Οι διαδηλώσεις στο Κεμπέκ υποβοηθήθηκαν ιδιαίτερα από την υποσηήριξη των εργατών της αυτοκινητοβιομηχανίας(...)

Ταυτόχρονα, πρέπει να διατηρήσουμε τον πανεθνικό και διεθνιστικό προσανατολισμό, που αποτελούν σημείο-κλειδί του αντικαπιταλιστικού κινήματος, επιδιώκοντας συναντήσεις με άλλους για να μοιραστούμε απόψεις και να συζητήσουμε στρατηγικές και όχι να υποχωρήσουμε στον τοπικισμό.

Επιπλέον πρέπει να αποφύγουμε τον πειρασμό της επιθυμίας για εκδίκηση ενάντια στην αστυνομία. Δεν μπορεί αυτό να αποτελεί το βασικό κίνητρο της δράσης μας. Φυσικά, πρέπει να είμαστε πάντα προετοιμασμένοι να αντιμετωπίσουμε την αστυνομία, γιατί η αστυνομία θα χρησιμοποιηθεί εναντίον μας σε οποιονδήποτε αγώνα που θα προκαλέει τον καπιταλισμό. Αν όμως δουλεύουμε σε τοπικό επίπεδο ή σε εργασιακούς χώρους, δεν θα είμαστε τόσο απομονωμένοι όσο όταν διαδηλώνουμε στο κέντρο των πόλεων, αποκομμένοι από τον ντόπιο πληθυσμό.

Οικοδομώντας το κίνημα μας, διαδίδοντας τις αναρχικές ιδέες στην εργατική τάξη, θα ενδυναμωθούμε με έναν τρόπο αποτελεσματικό αλλά και αντιεραρχικό. Η μέρα μας θα έρθει»

**μπορεί το «αντικαπιταλιστικό κίνημα»
να ανατρέψει το καπιταλισμό;
anarchist federation της Αγγλίας
(μετάφραση Νίκος)**

Χρονικό

Παγκόσμιων Ημερών Δράσης

- Firenze june 1994

Πρώτη πορεία με 300 άτομα ενάντια στη σύνοδο κορυφής των ηγετών της Ε.Ε.

- Amsterdam 13-17 june 1997

Πορείες ενάντια στη σύνοδο της G8. Συμμετέχουν περίπου 50.000 άτομα. (συλλήψεις 700 άτομα)

- Geneva 18-20 may 1998

Πορείες ενάντια στο ελεύθερο εμπόριο και τη σύνοδο του W.T.O. Συμμετέχουν περίπου 10.000 άτομα (συλλήψεις 700 άτομα)

- Cardiff june 1998

Πορεία ενάντια στη σύνοδο κορυφής των ηγετών της Ε.Ε.

- Paris okt. 1998

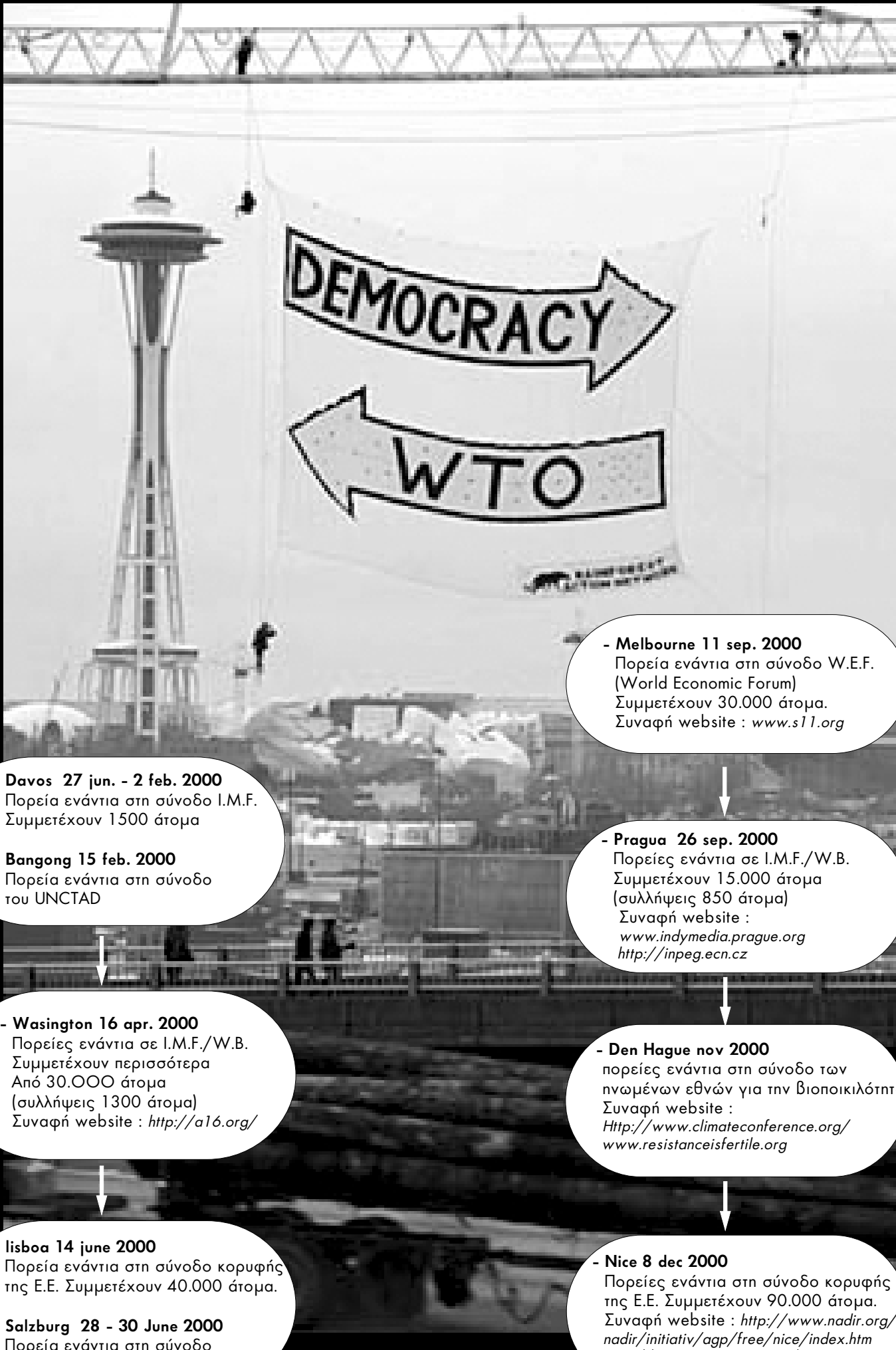
Πορεία ενάντια στην υπογραφή της συνθήκης Μ.Α.Ι.

- Koln 29 may 1999

Πορείες και δράσεις ενάντια στη σύνοδο των G8. Συμμετέχουν περίπου 10.000 άτομα. (συλλήψεις 280 άτομα)
Συναφή website <http://www.nadir.org/nadir/Initiativ/agp/free/cologne/index.htm>

- Seattle 30 nov. 1999

Πορείες και άμεσες δράσεις ενάντια στη σύνοδο του W.T.O. Συμμετέχουν περισσότερα από 70.000 άτομα. Σταματάνε τα εγκαίνια της συνόδου. (συλλήψεις 620 άτομα)
Συναφή website : <http://www.nadir.org/nadir/initiativ/agp/UScaravan/index.html>
<http://www.indymedia.org>
[Http://infohop.org/octo/wto-pix.html](http://infohop.org/octo/wto-pix.html)

- Melbourne 11 sep. 2000

Πορεία ενάντια στη σύνοδο W.E.F.
(World Economic Forum)
Συμμετέχουν 30.000 άτομα.
Συναφή website : www.s11.org

- Pragua 26 sep. 2000

Πορείες ενάντια σε I.M.F./W.B.
Συμμετέχουν 15.000 άτομα
(συλλήψεις 850 άτομα)
Συναφή website :
www.indymedia.prague.org
<http://inpeg.ecn.cz>

- Den Hague nov 2000

πορείες ενάντια στη σύνοδο των
νηωμένων εθνών για την βιοποικιλότητα
Συναφή website :
[Http://www.climateconference.org/](http://www.climateconference.org/)
www.resistanceisfertile.org

- Nice 8 dec 2000

Πορείες ενάντια στη σύνοδο κορυφής
της Ε.Ε. Συμμετέχουν 90.000 άτομα.
Συναφή website : <http://www.nadir.org/nadir/initiativ/agp/free/nice/index.htm>
[Http://www.nice-2000.org/](http://www.nice-2000.org/)

- Davos 27 jun. - 2 feb. 2000

Πορεία ενάντια στη σύνοδο I.M.F.
Συμμετέχουν 1500 άτομα

- Bangong 15 feb. 2000

Πορεία ενάντια στη σύνοδο
του UNCTAD

- Wasington 16 apr. 2000

Πορείες ενάντια σε I.M.F./W.B.
Συμμετέχουν περισσότερα
Από 30.000 άτομα
(συλλήψεις 1300 άτομα)
Συναφή website : <http://a16.org/>

- lisboa 14 june 2000

Πορεία ενάντια στη σύνοδο κορυφής
της Ε.Ε. Συμμετέχουν 40.000 άτομα.

- Salzburg 28 - 30 June 2000

Πορεία ενάντια στη σύνοδο
του W.E.F.

- **Washington 20 jan. 2001**
 Ορκωμοσία του Τζ. Μπους.
 Πραγματοποιείται πορεία με 20.000 άτομα

- **Davos - Zurich 28 jan. 2001**
 Πορείες ενάντια στην ετήσια σύνοδο του Ι.Μ.Φ./W.B. Συμμετέχουν 5.000 Άτομα.
 (συλλήψεις 100 άτομα)
 Συναφή website : www.reitschule.ch/reitschule/anti-Wto/html

- **Cancun 25 feb. 2001**
 Πορείες ενάντια στο παγκόσμιο οικονομικό φόρουμ W.E.F. Στο Μεξικό.
 Συναφή website : www.d4mx.org

- **Napoli 15-17 march 2001**
 Πορεία ενάντια στη σύνοδο κορυφής του Ο.Ε.Κ.Δ. Συμμετέχουν 30.000 άτομα.
 Συναφή website : www.noglobal.org

- **Quebec 20-21 apr. 2001**
 Πορείες ενάντια στη σύνοδο F.T.A.A.-N.A.F.T.A. Συμμετέχουν 60.000 άτομα.
 Συναφή website : www.a20.org

- **Goteborg 14-16 june 2001**
 Πορείες ενάντια στη σύνοδο κορυφής της Ε.Ε. Συμμετέχουν 30.000 άτομα. Οι μπάτσοι πυροβολούν με πραγματικές σφαίρες και τραυματίζουν τρία άτομα.
 (συλλήψεις 539 άτομα)
 Συναφή website : <http://sweden.indymedia.org>
www.valkohaalarit.org

- **Barcelona 25 june 2001**
 Σύνοδος της Παγκόσμιας Τράπεζας **Ακυρώθηκε**
 Συμμετέχουν 30.000 άτομα στη πορεία.
 Συναφή website: www.alasbarricadas.net/bcn2001
www.nodo50.org/bcn2001

- **Ottawa 16-19 nov. 2001**
 Πορείες ενάντια στη σύνοδο του Ι.Μ.Φ.
 Συναφή website : www.flora.org/gdo/
<http://ontario.indymedia.org/>

- **New York 1 feb 2002**
 Πορεία ενάντια στη σύνοδο W.E.F. Συμμετέχουν 20.000 άτομα.
 (συλλήψεις 84 άτομα)
 Συναφή website : [Http://www.abolishthebank.org/html](http://www.abolishthebank.org/html)

- **Genoa 19-21 july 2001**
 Πορείες ενάντια στη σύνοδο του G8 από 80.000 έως 300.000 άτομα **ένας νεκρός** , (συλλήψεις 350 άτομα)
 Συναφή website : www.controg8.org/
www.italy.indymedia.org

- **Brussels 14 dec. 2001**
 Πορείες ενάντια στη σύνοδο κορυφής της Ε.Ε. Συμμετέχουν 100.000 άτομα.
 Συναφή website : www.d14.be/

- **Munchen 1 feb 2002**
 Πορεία ενάντια στη σύνοδο του NATO Συμμετέχουν 7.000 άτομα.
 (συλλήψεις 894 άτομα)
 Συναφή website : [Http://www.buko24de/nato.html](http://www.buko24de/nato.html)

- Barcelona 9-16 march 2002

Πέντε μεγάλες πορείες ενάντια στη σύνοδο της Ε.Ε. 9/03 reclaim the streets (3.000 άτομα). 10/03 πορεία ενάντια στα προγράμματα ύδρευσης (συμμετέχουν 400.000 άτομα). 14/03 πορεία συνδικαλιστών (συμμετέχουν 100.000 άτομα). 15/03 αποκεντρωμένη μέρα δράσης (συμμετέχουν 40.000 άτομα). 16/03 μεγάλη πορεία (συμμετέχουν 500.000 άτομα)

Συναφή website :

[Http://barcelona.indymedia.org/](http://barcelona.indymedia.org/)

- Rome 8 june 2002

Πορεία ενάντια στη σύνοδο του F.A.O. (παγκόσμιος οργανισμός τροφίμων)
Συμμετέχουν 25.000 διαδηλωτές

- Sevilla 23 june 2002

Πορείες ενάντια στη σύνοδο κορυφής της Ε.Ε. Συναφή website :

<http://acp.sindominio.net/>

- Oslo 24 june 2002

Πορείες ενάντια στη σύνοδο της Παγκόσμιας Τράπεζας. Συμμετέχουν 20.000 άτομα. Συναφή website :

<http://www.oslo2002.no/>

- Prague 21-22 nov. 2002

Πορείες ενάντια στη σύνοδο του NATO. Συμμετέχουν 2000 άτομα. Συναφή website :

<http://www.antinato.cz/>

- Copenhagen 13-14 dec. 2002

Πορείες ενάντια στη σύνοδο κορυφής της Ε.Ε. διαδηλώνουν σε τρεις πορείες από 4000 έως 20.000 άτομα (συλλήψεις 31 άτομα)

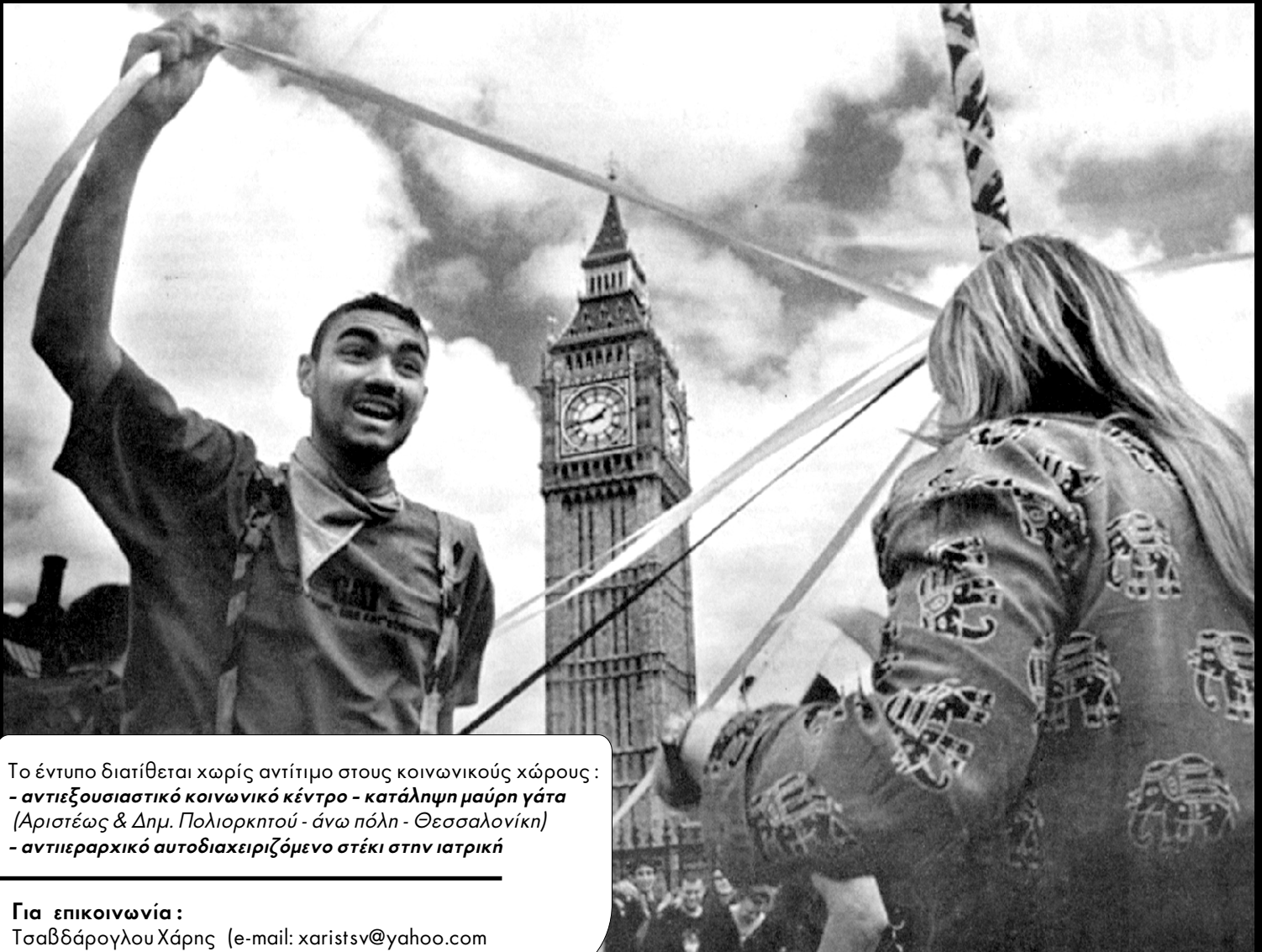
Συναφή website :

<http://www4.nadir.org/nadir/kampangen/kopenhagen2002/>

«Πίσω από τις "οργανωμένες" ομάδες και τα "κινήματα", υπάρχει μεγάλος αριθμός ανθρώπων που αφήφούν την παρούσα τάξη πραγμάτων σε καθημερινή βάση -για παράδειγμα εφαρμόζοντας τη "χαμηλή ένταση" στις δουλειές τους, επινοώντας πιο ανθρώπινους τρόπους παραγωγής, διασχίζοντας σύνορα χωρίς άδεια, κάνοντας γκράφιτι ή παίζοντας μουσική για να φέρουν ζωή σε γκρίζα προάστια, κλέβοντας σε εμπορικά κέντρα κλπ. Κάποιες φορές ορισμένοι από αυτούς έρχονται σε επαφή με τα δίκτυά μας (κυρίως μέσα από κοινωνικά κέντρα), οι πιο πολλοί όμως δεν φαίνεται να ενδιαφέρονται ή να καταλαβαίνουν αυτά που κάνουμε. Αυτό πρέπει να οφείλεται, τουλάχιστον εν μέρει, στο πως δρούμε και σχετιζόμαστε μεταξύ μας, πως αντιλαμβανόμαστε και παρουσιάζουμε τους εαυτούς μας, πως επικοινωνούμε, τι κάνουμε (και τι δεν κάνουμε) κλπ.»

P.G.A. (people global action)

Το έντυπο διατίθεται χωρίς αντίτιμο στους κοινωνικούς χώρους :
- **αντιεξουσιαστικό κοινωνικό κέντρο - κατάληψη μαύρη γάτα**
(Αριστέως & Δημ. Πολιορκητού - άνω πόλη - Θεσσαλονίκη)
- **αντιεραρχικό αυτοδιαχειριζόμενο στέκι στην ιατρική**

Για επικοινωνία :

Τσαβδάρου Χάρης (e-mail: xaristsv@yahoo.com)

ANARCHY

«όταν εμείς πράττουμε, σκεφτόμαστε και αισθανόμαστε συγκεκριμένα πράγματα καίτιδιαν και μυστικά, παρόλο που χιλιάδες άνθρωποι πράττουνε, σκέφτονται και ψιθυρίζουν αυτά τα ίδια πράγματα καίτιδιαν και μυστικά, υπάρχει ακόμα χωρίς γενικεύσεις, συλλογικό υποσυνείδητο με βάση το οποίο μπορούμε να κινηθούμε. Ο καθένας/καθεμιά απομονωμένος παίρνει τα δικά του/της ρίσκα. Μας έχουνε μάθει ότι πρέπει να σκεφτόμαστε ως μοναχικοί ήρωες, όμως οι μοναχικοί ήρωες μπορούν πολύ εύκολα να σβήσουν. Η αλληλεδράση μεταξύ τόσο πολλών αισθημάτων παραμένει ασαφής. Αλλά αυτές οι σκέψεις και αυτά τα συναισθήματα, καθώς αποθηκεύονται και συσσωρεύονται σιωπηρά στο χρόνο φτιάχνουν ένα εμπρηστικό συστατικό. Κανείς δεν μπορεί να προσδιορίσει πού και πως αυτά μπορούν να ενωθούν, διαδιδόμενα υπόγεια από ριζίδιο σε ριζίδιο μέχρι κάθε φυλλαράκι του γρασιδιού να αλληλεπιδράσει με κάθε άλλο. Αυτός είναι ο 'αυτορμητισμός' που οι ηγέτες των κομμάτων, οι μυστικές κυβερνήσεις και το κάθε κλειστό σύστημα φοβάται»

THE SPUN 2001

